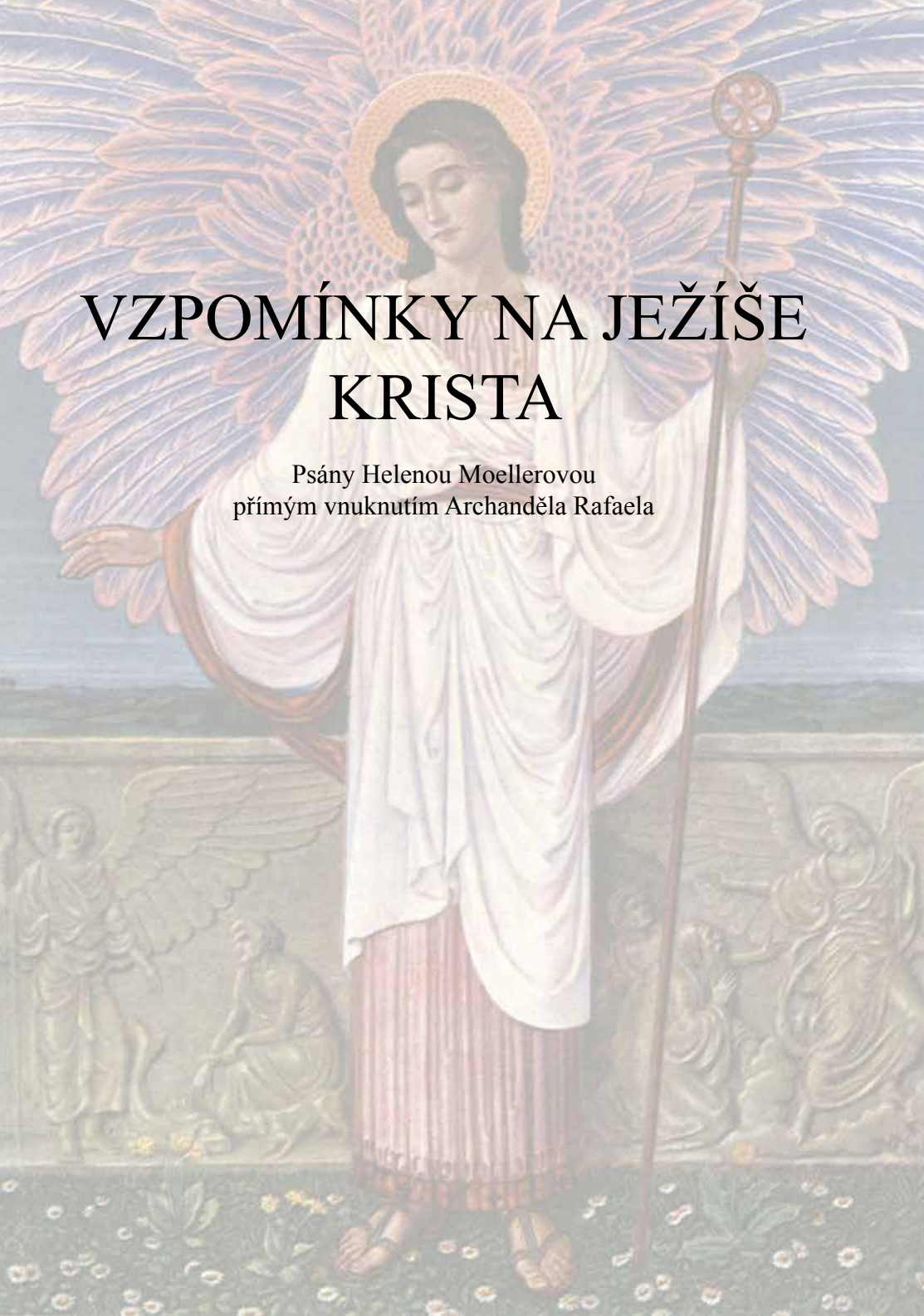

VZPOMÍNKY NA JEŽÍŠE KRISTA

Psány Helenou Moellerovou
přímým vnuknutím Archanděla Rafaela

VZPOMÍNKY NA JEŽÍŠE KRISTA

Psány Helenou Moellerovou
přímým vnuknutím Archanděla Rafaela

Překlad z němčiny Jaroslav Houska 2012
se souhlasem Radona-Verlag,
Am Buchstein 15,
D-61250 Usingen
www.radonaverlag.de

Helene Harriet Moeller

* 23: 11: 1884 v Hamburku-Eirnsbuttel
+ 2. 8. 1969 v Usingenu/Ts.

Celý její život byla jedinečná bohoslužba s vůdčím motivem od velkého Archanděla Rafaela: „Cti Boha a upusť od lidského počínání!“ Její duše byla bohatě zdobena ctnostmi. Zářila z ní pokora, hluboká úcta, poslušnost a nepopsatelná láska ke všemu živému. Její život od kolébky až do hrobu byl zřetelně vyznačen božím vedením. S příkladnou věrností splnila velký a těžký úkol od Boha: lidem předložit „Spis“, který Bůh určil pro dnešní čas. Sloužila svatému Archandělu Rafaelovi, který se sám označoval jako „Boží nejvyšší posel“ a „Pomocník Boha a lidí v poslední hodině.“ Její pomíjivé tělo odpočívá v Usingenu/Ts., v poslední stanici jejího dlouhého života.
Můžeme si být ale jisti, že její „nesmrtelná duše“ pobývá v nepředstavitelných nebeských výšinách.
Během pohřbu byla u otevřeného hrobu slyšet slova: „ Nebojte se, jsem s vámi. Těšte se až zase přijdu!“

13. 8. 1969

Úvodní slovo archanděla

V této knize budou navráceny příhody ze života Ježíše, které nebyly kdysi zapsané. Působení Pána bylo mezi lidmi během let, kdy on školil učedníky pro úlohu šíření svého učení mezi lidmi, neobyčejně bohaté.
Všechno, co je v této knize napsáno, bylo přeneseno z duchovního světa, kde zůstává uchováno všechno, co je pro pozemšťany hodnotné z poučení Pána a co mají slyšet nebo číst.
Ale Pánův vlastní způsob vyjadřování nebude navrácen, neboť Pán mluvil v jiné pozemské řeči. Byl uchován samotný smysl toho, co Pán učil a v souvislosti navrácen tak, jak byla původní slova řečena.
Tato kniha je psaná neobvykle, neboť neobsahuje myšlenky dnes žijícího člověka. Byla přenesena duchovní bytostí z božího duchovního světa.
Mezi lidmi ztrácí tato kniha na hodnotě, protože je napsána v jazykové formě, která není některými lidmi uznána jako dosti vznešená, aby byla od Pána.
Ale Bůh si přál tento nedokonalý způsob vyjadřování, protože lidé nemají v této knize vidět napodobování zpráv Svatého písma o životě a působení Ježíše. Tyto následující zprávy vznikly zcela jinak, neboť jejich předání se dělo duchem, který se může lidem ukázat pouze přes lidskou osobu, použitou jako nástroj.
Jeho zprávy jsou určeny pro všechny lidi na zemi, ale on potřebuje pro toto předání člověka, který slouží jako nástroj.
Bůh by chtěl přenést vzpomínky na Pánovo učení na všechny lidi na zemi. Zvláštní je řeč, kterou tento zprostředkující duch používá, neboť se vyjadřuje v řeči, svému nástroji přiměřené a zavrhuje při tom všeobecně běžnou jazykovou formu.
Tímto přepracovaným jiným způsobem vyjadřování by chtěl dosáhnout, aby dnešní lidi jeho přínos nepovažovali za vysoké básnické dílo, na jehož melodičnosti se mohou potěšit. Lidé by měli jen pochopit a rozvážit smysl jeho sdělení. Neměli by si všímat vnější formy těchto sdělení z božího duchovního světa, neboť když dává Bůh lidem poučení, je jeho vnější forma nepodstatná.
Tato poučení jsou neobyčejně prostá, proto jim může porozumět každé dítě.
Každodenní život lidí se stal tak vzrušující a obtížný, že vůbec ne-

naslouchají těmto poučením, protože jejich unavená duše často nemůže nalézt sílu, aby hloubku a důležitost těchto tajuplných verzí dokázala zpracovat.
Bůh si skutečně přál reprodukovat tato poučení tak prostě, aby jim mohl porozumět každý člověk.
Duchovní obsah těchto zpráv ze života Pána v této knize má být považován za dar z duchovního světa, zatímco jeho zvláštní jazyková forma, kterou jsou zprávy zprostředkovány, klidně přehlížena.
Bůh si přeje, aby se lidé příliš nezabývali povrchním posuzováním takovýchto sdělení z duchovního božího světa.
Z této knihy vychází boží dobrota a kdo ji vycítí, ten pozná sílu poučení sám na sobě.

1. Kristus přinesl nové přikázání lásky

Nadešel čas, kdy chce Bůh provést od něho předurčený zákrok do života lidí.
Vyvolen byl národ Židů, aby tento boží zákrok důstojně připravil.
Tomuto národu byl jeho proroky od Boha, předán zákon uctivé poslušnosti.
Úcta k všemohoucímu Stvořiteli a poslušnost k jeho přikázáním jsou předpokladem pro další boží zákrok do života lidí.
V tomto národě byla dobře vypěstěna úcta k všemohoucímu Stvořiteli a poslušnost k jeho přikázáním.
Bůh ale chtěl v lidech na základě úcty a poslušnosti potom také probudit lásku k jejich Stvořiteli.
Bůh chtěl lidské, ještě nezletilé duše pozvednout k způsobu života blíže u Boha.
Bůh chtěl osvobodit ještě nezletilé lidské duše před příliš hlubokým zapletením do pozemského, ještě velmi zvířectvu přizpůsobeného života. Proto byl Bohem předurčen a poslán Spasitel, nositel živých božích slov.
Bůh přenesl na Spasitele úlohu, přivést lidské duše blíže k Bohu, tak jak to Stvořitel ve svém plánu pro vedení lidstva plánoval.
Bůh nechal prorokem vyhlásit, že člověk je od Boha stvořen proto, aby se stal věrným obrazem božím.
Bůh je ale duch.
Ze zvěstování proroka by měli lidé rozeznat, že člověk je k tomu stvořen, aby byl duchem z ducha božího. Lidští duchové se ale cítili příliš neschopní a od Boha ještě daleko vzdálení, protože byli vtělení do pozemského prostředí. Jejich přítomnost a všechna činnost na zemi se jim jevila pomíjivá. Bez porozumění se dívali na přírodní síly, před kterými se cítili podřízení a jejich mocné působení jim před očima ukazovalo, že musí existovat všemohoucí Stvořitel.
Bůh vychovával lidské duše ve velkých časových intervalech, jak to vyžadovaly lidské úkoly a lidská vnímavost. Mezi sebou uspořádaný, hodnotně duchovní síly podporující společný život příslušníků národa, jak to od Boha osvícený a vedený národ Židů na svém příkladě ukazoval, to byl prozatím od Boha požadovaný výsledek jeho způsobu výchovy.
Ale další výchova lidských duší vyžadovala tak mocný a názorný

boží zákrok, který národ Židů, žijící uctivě a poslušně podle zákona daného mu od Boha prorokem, nemohl ihned uznat.
Bůh ale nechtěl vzdělat svým novým zákrokem dále jen duše Židů. Bůh chtěl nové přikázání lásky k Bohu a ke všem společným tvorům vyhlásit celému lidstvu. Bůh chtěl k přikázání úcty před všemohoucností Stvořitele a k přikázání poslušnosti k Stvořitelově vůli připojit nové přikázání lásky k Bohu a ke všem společným tvorům. Budoucí lidstvo mělo žít podle těchto tří přikázání, aby dosáhlo blaženosti, jak to bylo předurčeno v božím plánu, který Bůh svým prorokem nechal vyhlásit.
Proto Bůh zasáhl znovu do života vyvoleného národa Židů, tím že mu poslal Spasitele. Spasitel stál vzpřímený před svým národem, který mu nemohl ihned porozumět, takže z počátku jen málo osob z národa se ho odvážilo následovat.
Spasitel vzešel z boží síly a z boží síly působil mezi lidmi.

2. Osobnost Ježíše Krista a jeho zvláštní spojení s Janem

V našem středu žil Pán jako každý jiný člověk a nikdo nedokázal rozpoznat, že Pán byl vtělený Bůh. Divil jsem se často, že Pán se mezi nám ukazoval jako prostý člověk, který neměl žádnou vyšší moc. Byl jsem svědkem mnohých zázraků, které může konat jen sám Bůh a které Pán lidem ukazoval ve velké vážnosti, svrchovanosti a uvědomělosti svého božství.
Mnoho z těchto zázraků nebylo zapsáno, protože je lidé nemohli v tu dobu pokojně posoudit a hodnotně sepsat. Byli totiž příliš překvapeni a zmateni silami Pána.
Chci dnes sepsat mnoho těchto příhod, aby svět věděl, že Ježíš Kristus byl vtělený všemohoucí Bůh.
Na našich putováních byl Pán jako obyčejný člověk. Jedl, pil a spal jako my. Změnil se ale ihned, když ho lidé oslovili, aby je uzdravil nebo aby obdrželi radu. Poté se změnila Pánova bytost a bylo to, jako když z něho zmizel prostý člověk a převládlo v něm jeho božství. Překvapovala mě často tato rychlá proměna v bytosti a v božím výrazu Pána, neboť se proměnil zcela viditelně. Jeho vystupování a jeho mluva poté vzbuzovaly zvláštní úctu a nikdo z nás si netroufal

při takovém výrazu síly, jinak skrývaného zdrženlivého božího bytí, ho ukvapeně oslovit. Uvědomovali jsme si všichni, že Pán v sobě nese dvojí osobnost a my jsme se uctivě přizpůsobovali chování, jaké nám jeho současná bytost ukazovala.
Z láskyplné náklonnosti ke mně, nejcitlivějšímu mezi učedníky, mi dával Pán často příležitost hovořit s ním odděleně od ostatních učedníků.
Při těchto tichých rozhovorech se mi Pán odhaloval zřetelněji, než to činil před ostatními lidmi.
Ale Pán mi přikazoval o tom mlčet, proto jsem tyto tajně vedené rozhovory tehdy nezapsal.
Pán si dnes přeje, abych napsal, co jsem si zapamatoval z těchto rozhovorů a také o příhodách z Pánova života, o kterých dosud nikdo nenapsal.
Píši dnes báječným způsobem co jsem dříve zažil, použitím ruky mně oddaného pozemšťana.
Velmi brzy bude zřejmé, že jsem to já, Jan, učedník Pána.
Uskutečním od Pána obdržené příkazy a moc Pána bude nade mnou.
Touto mocí budu působit a lidé překvapeni poznají, že jsem to já.
Bohatě a šťastně budou lidé žít na zemi, když přijmou poselství, které jim z příkazu Mistra přináším.
Používám ruku člověka obyčejně žijícího mezi lidmi. Poznáte, že člověka, který je se mnou spojen, jsem od jeho narození střežil a vedl. Bůh používá tohoto člověka jako nástroj, proto by se měli lidé vzdát dělat ho odpovědného za to, co já skrze něho oznamuji.
Podobně jako Pán prováděl to, co mu uložil Nebeský Otec a jako Pán mocí Nebeského Otce působil a mluvil, tak provádí tento člověk to, co já mu uložím a působí a mluví mou mocí.
Já ale působím a mluvím z moci mého Pána, našeho božího Mistra, který nás apoštoly poučoval a vychovával.
Podle Pánova příkazu mám národy země vyzvat, aby Pánův brzký příchod očekávali v plné úctě. Neboť Pán přijde překvapivě jako zloděj. Tiše a skrytě přijde Pán ke svým dětem, které ho toužebně očekávají a bude k nim mluvit, poučovat je a vést.
Mocí Pána budou lidé poté pokojně podobně působit, jako já dnes působím skrze člověka, který je se mnou spojen. Mocí Pána budou lidé schopni přehlédnout prožitá tisíciletí a otevře se před nimi tajemství jejich nesmrtelné duše.

Chci dnes žijícím lidem před očima ukázat boží působení Pána, abych opět upevnil jejich kolísavou víru.
V našem středu byl Pán jako prostý pozemšťan, protože Pán neměl rád naše užaslé výrazy obličeje. Oddán své úloze, Pán se mezi námi choval neobřadně, protože si nás přál mít jako přátele a ne jako podřízené. Nám uložil Pán povinnost pečovat o ochranu a obživu jeho těla, protože chtěl své myšlenky zachovat připojené na boží svět.
Pán velmi dlouho setrvával o samotě v tiché modlitbě a byl zcela ve svém božství.
Když se Pán vrátil do našeho středu, vždy zatajil, co viděl a slyšel během své modlitby. Nikdo si netroufal dotazovat se, protože on nám nedovolil nahlédnout do skrytého života své duše. V posledním čase svého působení mne ale přitahoval blíže k sobě, zatímco ostatním učedníkům dával jiné úkoly, aby ke mně nerušen jinými lidmi, mohl mluvit.
V těchto rozhovorech také bylo zjevné, že mi Pán uložil úkol pro dnešní čas a odtud já také budu reprodukovat poučení a pokyny.
Dřív než tyto skrytě vedené rozhovory napíši, chci reprodukovat události, které se před mýma očima odehrály a které nikdo dosud nenapsal.
Všichni lidé, kteří Pána viděli, nebudou moci nikdy zapomenout tuto boží tvář, neboť Pán vzbuzoval neobyčejnou úctu a vypadal výsostně.
Podle postoje, který si lidé vůči němu zvolili, byli mu jedni okamžitě velkou silou oddaní, zatím co druzí ho shledávali chudobného, domýšlivého a popleteného.
Ale Pán nebránil nikomu, aby se proti němu postavil, protože on chtěl lidi přesvědčit svou činností a slovem.
Všechny zázraky, které Pán před mýma očima udělal, jsem nedokázal dříve zapsat, protože jsem knihu, kterou jsem psal, nechtěl příliš složitě tvořit.
O těchto dalších příhodách chci dnes lidem podat svědectví.
Když Pán uzdravoval prosící nemocné lidi bez naší přítomnosti, zamlčel jejich uzdravení, protože nerad o svých činech mluvil. Ale když byla jeho činnost napadána, poukazoval na své dílo jako svědectví pro své poslání.
Při uzdravování nemocných byl Pán důstojně mlčenlivý, proto nejprve nikdo nevěděl, jak Pán vlastně uzdravuje.

My jsme ale rádi léčili posedlé lidi předepsanými modlitbami od Pána. Teprve koncem jeho působení nám Pán sdělil, že také my bychom měli léčit nemocné. Poté nám bylo odhaleno, že Pán pokojně prováděl jen to, co mu říkal vnitřní hlas nebeského Otce. Proto jsme byli schopní správně léčit nemocné teprve, když nám vnitřní hlas boží v nás učinil Pán vnímatelný. Zázraky, které Pán působil, nemohl ale nikdo z nás konat, neboť my jsme byli smrtelní lidé, kteří pocházejí z vývoje pozemského světa, zatím co Pán byl vtělený Bůh.
Chci ukázat zázraky, jaké mohl působit jen Pán, aby dnešní lidé mohli poznat, že Kristus se před všemi zraky osvědčil jako Bůh.

3. Zázračné Slovo Boží

Když byli nemocní, kteří Pána na břehu jezera sledovali, od něho uzdraveni, zdržovali se ještě u něho, aby poslouchali jeho další slova, která k nim promlouval. Před jejich očima se stal zázrak, proto Pánova slova přijímali s úctou. Mocí slova, kterou Pán mluvil, se otevřela jejich srdce a oni se bez odporu pokoušeli chápat, co Pán vykládal. Ač se mnozí snažili, nebyli schopní porozumět významu těchto projevů. Pán mluvil nebeskou řečí, které nemůže rozumět člověk, od božího světa odvrácený.
V nebeském světě je k Bohu obrácený člověk oslovován v podobenstvích a v obrazech a takový člověk skutečně může této nebeské řeči porozumět. Ale když od Boha odvráceně žijící pozemšťan je svým bližním osloven v nebeské řeči, je z toho zmatený, protože jeho chápání není stvořeno pro to, aby pracovalo podle zákonů nebeského světa. Lidé proto udiveně hleděli na Pána, když mluvil nebeskou řečí, ale významu jeho slov nerozuměli. Z tohoto důvodu bylo také jen málo projevů Pána zapsáno, ač Pán neustále lidi, kteří ho zavolali, poučoval.
Jako původce zázraků, který má moc nad tělesným utrpením lidí, Pán dokázal obrátit velmi rychle pozornost příslušného nemocného ke stavu jeho nesmrtelné duše, čímž chtěl upoutat pozornost lidí na pomíjivost fyzického života. Ale nemocní, které uzdravil, zapomněli z velké radosti velmi brzy Pánova slova. Jejich smyslu oni nerozuměli a zapomněli také velmi brzy bohabojný pocit, který v nich probudila mocná osobnost Pána.

To vysvětluje, proč lidé Pána neobhajovali, když podlehl odsuzující moci svých protivníků. Dívali se s údivem na Pána pokud působil zázraky a Pán byl zapomenut, jakmile lidé už nepodléhali vzrušujícímu vlivu jeho silné osobnosti.
Ale Pánova poučování, která odvál vítr, byla u Boha uschována, čímž se neztratila, ale byla zachována věčně. Když Pán k lidem mluvil, čerpal z hojnosti božího světa a poučoval je zvláště podobenstvími. Neobčejně působivě byla jeho slova zachycena v těch duších, které Pán již na nebeský svět připojil.
Tato proměna slova ve způsob nazírání na věčnost je boží zázrak a zázrak boží je také zpětný dopad této proměny na pozemský svět. Lidé by měli uctivě a opatrně odložit příliš rychlé odsuzování, protože lidský rozum nemůže tento boží zázrak zdůvodnit. Vždyť Bůh toto tajemství lidské duše odhaluje jen ze své dobroty. Bůh dává lidem možnost, přijmout podíl na boží moci tím, že jim dnes nechává napsat, co Pán v minulosti hovořil. Bůh dává všem lidem moc, připojit svou duši na nebeský svět, když svou duši dostatečně posílí.

4. Pozemské utrpení - výchova pro nebeský svět

Pán dokázal snadněji vzbudit vzácné síly duší v lidech, kteří mu naslouchali a byli souženi utrpením těla nebo duše. Příliš zdraví neposlouchali Pánova slova tak ochotně jako nemocní a nešťastní, kteří odvráceni od svých bližních vyhledávali ústraní a ticho.
Samota a ticho jsou nevyhnutelné pro vnímání božího hlasu, neboť skutečné osvícení bude lidem propůjčeno v pohroužení do tichého světa božího ducha. A tudíž jsou nemocní a nešťastní spíše připraveni odstavit svůj rozum, který často pracuje proti hlasu božímu a naopak jsou schopni zvýšit svou vnímavost pro příjem božích slov.
Oslovení nemocných a nešťastných bylo základem Pánova záměru získat nejprve přístupné lidi pro své učení. Když Pán oslovil trampotami života zatížené lidi, nebyl nikdy znevažován a potupován, neboť mu rozuměli, protože jejich duše se cítily opuštěny jejich utrpením a protože je v tichu trápily jejich myšlenky. Pána následovalo jen několik zdravých a energických, protože Pán důvody svého vtělení z počátku ještě neobjasnil.
Ač Pán vyvolal nejprve své boží děti z lidí zatížených trampotami života, jejichž duše byly přístupné pro jeho slovo, tak Pán ale ne-

odvrhnul ty nemocné a nešťastné, kteří mu ještě nemohli rozumět, poněvadž jejich utrpení bylo jejich pozemskou výchovou pro nebeský svět.
Všichni trpící a nešťastní odvrhnou lehce pozemské statky, pozemské veselení a žádostivost, když jim jejich trápení dává vyhlídku nadpozemského vyvážení pozemské nedokonalosti.
Touha opustit pozemský svět nedokonalosti a vejít do světa dokonalosti v Bohu, je od počátku příčinou spasení duše Kristem, Spasitelem.
Bez této touhy tvorů, dostat se k svému Stvořiteli, by Pán nespasil žádnou duši. V touze tvorů, dostat se ke svému Stvořiteli, je jím stanovený základ k vznešené boží cestě.
Kdyby Pánovo poučování mohlo být dáno veřejnosti lidí ještě jasněji, tak by mohli lidé Pánovo poslání lépe chápat. Ale Pán byl neobyčejně mlčenlivý, když ho obklopovalo velké množství lidí.
V báječné boží práci, zachráněni dobrotou Pána, lidé rozeznají, proč k nim Spasitel přišel.
Bůh odhalí, v čem tato boží práce spočívá a poté lidé radostně poznají, že pro ně cesta spasení, kterou jim Pán ukázal, vůbec není tak nesrozumitelná, matoucí a nedosažitelná. Lidé poznají, že tuto cestu spasení opouští, když jsou jejich duše bez touhy po hodnotném sblížení s nebeským světem. Pánova cesta spasení byla jiná než si hledači Boha mysleli, a proto mu jen těžko mohli porozumět. Pán svým příkladem odkázal na utrpení, proto ho sobečtí lidé odmítli, neboť se nechtěli vázat na utrpení. Vůbec nechtěli být na utrpení upomínáni, neboť pozemské statky jim byly hodné usilování a zdály se důležitější než nebeské statky, o kterých Pán hovořil.
Sklon k utrpení je touha po Bohu.
Drahocennější než všechno na světě je tato touha tvorů po svém Stvořiteli. Proto utrpení silných tvorů má být uznáváno jako velká škola, která vzdělává pro boží svět. Lidské utrpení a nemoci jsou od Boha dány pro to, aby duše na nich zesílily a nakonec dosáhly sílu, překonat pozemský život, o jehož velmi prchavém štěstí a jeho závislosti na vůli boží se přesvěčili..
Opravdový životní cíl lidí leží mimo tohoto pozemského světa. Proto lidé, kteří svým bližním hledají připravit pozemský ráj, bez přizpůsobení duší na duchovní boží svět, bojují proti pravdivému osudu lidí a tím jim ochromují vzrůst síly duše pro cestu k Bohu

a současně nejsou schopni odstranit matoucí nedokonalost pozemského světa.
Bůh, který tento pozemský svět podle určitých zákonů pro určité účely stvořil, si nenechá podivnými samolibě pracujícími lidmi své plány křížit. Bůh velkou silou zmaří pokusy lidí, kteří budou sami od sebe usilovat o budování pozemského ráje, jako hodnotné náhrady za jimi zavržený nebeský svět.
Ve velkém přecenění sebe sama budou lidé zkoušet překonat pomatenost a nedokonalost pozemského způsobu života jedním vymyšleným novým pořádkem a vzdělávat pozemšťany, aby svá přání a jednání zaměřili jen pro uskutečnění pozemských cílů.
V této zvrácené snaze o dobro, která kříží plány Stvořitele, je příčina zhroucení mnoha Pozemšťanů, kteří se stavěli před zraky svých bližních jako nositelé dobra.

5. Shovívavé ponaučení jedné zarputilé nemocné ženy

Pán dobrotivě přicházel k duši jedné rouhavé ženy, která byla velmi rozzlobená, že jí selhaly síly, když chtěla na pozemském světě ještě splnit mnoho úkolů. Rozčileně odsuzovala svou uloženou tělesnou nemoc jako nespravedlivou a rozzlobena nechtěla uznat, že by jí mohlo Pánovo dobrotivé vysvětlování pomoci. Bezohledně odháněla Pána od svého lůžka, když ho členové její rodiny k ní povolali.
»K čemu mi je vaše vznešené mluvení«, říkala zlostně k Pánovi, který ji začal vysvětlovat její situaci, »když musím zůstat uvázaná na lůžko a zmeškám tolik důležitých úkolů, které nemůže nikdo za mne vykonat?«
»Chci ti tyto naléhavé úkoly posunout trochu do pozadí, proto zůstaneš uvázaná na lůžko, dokud nesplníš ty ostatní úkoly, které ti Bůh dal uložením této nemoci. Bůh ti chce situaci tvé duše objasnit touto vnucenou čekací dobou a ty se vzpínáš proti božímu zásahu do tvého, od Boha odvráceného, produktivního života. Rozpoznej, že Bůh ti chce násilím zjednat klid, který jsi dobrovolně nechtěla, protože jsi byla příliš zaměstnaná svými naléhavými pozemskými úkoly.
Bůh ti teď pokojně ukáže, že jsi zabloudila na své pozemské cestě a v klidu poznáš boží dobrotu, která ti násilně uložila tuto přestávku v práci.«

Aniž by se rmoutil zlostnými a prchlivými odpověďmi ženy, Pán k ní přicházel častěji, aby ji v klidu dobrotivě poučoval.
Jednoho dne ale žena vstala a prohlásila, že by chtěla být Pánovou služebnicí, když ji přijme, protože ona nepovažuje žádnou úlohu za důležitější než spolupracovat na jeho díle spásy. Brzy poté se rychle zotavila ze své nemoci a Pán ji dobrotivě přijal mezi své přívržence, jejichž činnou spolupráci vyžadoval.

6. Statečnost v utrpení přináší duši zlepšení

Pán dobrotivě přišel k opuštěné, bezcitně bližními opuštěné nemocné ženě, protože poznal, že si ho netroufala oslovit. Dívala se jen zdaleka, jak Pán léčí nemocné, ale nechtěla na sebe obracet Pánovu pozornost, protože byl na ni ošklivý pohled a ona se styděla. V duši ale byla vyrovnaná a nesla svou situaci s uváženým klidem. V duši byla tato žena velmi činná, protože byla mezi bližními díky svému zuboženému stavu odsouzená být v tichu a samotě. Svou těžkou situací nebyla vůbec roztrpčená, byla klidná a vyhýbala se o něco své bližní žádat.
Když Pán v její blízkosti léčil nemocné, byl hlasem nebeského otce na ni upozorněn a poučen, co má vykonat. Pán se náhle sebral a prošel mezi překvapenými lidmi přímo k oné nemocné ženě, která se ostýchavě držela v ústraní. Pán chtěl na jejím případu lidi poučit, proto je nechal, aby ho obstoupili a postavil se s nemocnou do jejich středu. Poté Pán pozdvihl svůj hlas a nahlas důtklivě řekl:
»Tělo této ženy je bolavé a nemocné, ale ona mě nepožádala, abych její nemocné tělo léčil. Nebeský otec mě ale vyzval, abych jí její utrpení odebral, protože má oddanou a neobyčejně silnou duši. Kvůli této nemoci se odvrátila od hlučného života svých bližních a žila v samotě a bude hledět s velkou vděčností na nemoc, která ji oddělila od jejích bližních.
Samota vychovala v její nesmrtelné duši sílu a ona zde dnes stojí důstojnější a pro Boha použitelnější než většina z vás. V božím světě bude tato vámi opuštěná duše konat vyšší úkoly, neboť se její pokojná duše naučila boží práci. Ona se vzdala pozemského života již v čase, kdy ostatní lidé ještě egoisticky a zmateně toužili po pozemských radostech, které se jim jevily důležitější než připojení jejich duše na boží svět.

Já neodsuzuji váš upřímný a radostný způsob života na zemi, protože Bůh vám dal radost do života. Odsuzuji jen tehdy vaši touhu po pozemské radosti, když vás příliš odvrací od vysokého cíle připojit se k Bohu. Smíte se těšit ze všeho, co vám Bůh ve své dobrotě poskytuje. Nemáte si ale vůbec sami vzrušeně a chtivě zkoušet opatřit pozemské radosti, které vám Bůh nepovolil. Všechno, co vám připadne jako nebeský dar, smíte radostně a z čistého srdce užívat, pokud jste neopomenuli Bohu za to poděkovat. Ale všechno, o co vy svéhlavou, zatvrzelou duší houževnatě a zarputile zápasíte, protože vám to nepřipadlo od Boha jako nebeský dar, vám přinese neštěstí, neboť to dobudete vzpínáním se proti Bohu. Vzpínající se duše ale přijímá způsob práce satana, velkého božího protivníka. Bůh chce sám svým dětem rozdávat dary, které jim odkázal a tyto boží dary samotné přinesou člověku štěstí a požehnání, které si přeje. U Boha je rozhodnut každý osud člověka, a proto mohou lidé pokojně vyčkávat, co jim Bůh chce dát. Vzpínající se lidé ale nechtějí vyčkávat, co jim Bůh chce dát, a proto se rozčíleně, zmateně a žádostivě sami domáhají pozemských požitků, po kterých touží.
V tomto svévolném způsobu činnosti lidí je příčina jejich neštěstí a neúspěchů na pozemském světě. Chci lidem objasnit příčinu jejich utrpení a jeho smyslu, protože jejich oslepené oči tuto pravdu už neumějí rozeznat. Také chci lidem objasnit opravdovou příčinu jejich nemocí a jejich smysl.
Odpadlí, vzpínající se lidé pracují skutečně mocně proti dobrotivým úmyslům Boha, proto jim Bůh posílá nemoci a utrpení, aby se opět stali poddajní boží vůli.
Silným příkladem toho je vaše chování k této nemocné, odporně vypadající ženě, s kterou nechcete společně žít, protože pohled na ni u vás vzbuzuje odpor. Klidně se jí vzdejte a odvraťte se od ní, aby vám pohled na ni nerušil váš příjemný způsob života. Klidně se jí vzdejte a přenechte Bohu, aby k sobě přitáhl její duši. Kdybyste dokázali poznat, jak tato žena svou duši vyškolila svým velkým utrpením, které prožila, věděli byste, jak svou vyškolenou duší obdrží podíl na boží síle a hleděli byste méně zmateně na její zevnějšek. Její duše je dobrotivější než ty vaše a cesta její duše je důstojnější, než je cesta, kterou jdou vaše duše. Opuštěna je od vás, ale není opuštěna Bohem.
Bůh si přál jí mocně pomoci, aby nalezla rychle cestu k němu, pro-

to jí seslal tuto nemoc, a proto ji touto nemocí oddělil od jejích bližních. Bůh jí dobrotivě nabídne náhradu za neštěstím postižený pozemský život a její duše bez lítosti opustí pozemský svět. Unikne k dobrotě boží, protože lidské dobroty nezažila. Její duše si povolá anděle boží za společníky, protože lidé jí společníky zůstat nechtěli. Boží síla, která je v lidské duši ,se jí stane pomocí, které od bližních nemohla získat. Nahoře bude její svět bohatý, protože tady dole byl zubožený. Energicky a ve světle se její duše odloučí od poraněného a znetvořeného pozemského těla a ihned se vznese k nebeskému světu, protože vůbec žádná touha jí nepotáhne zpět na pozemský svět. Já jí otevřu nebeský svět a její duše nabude obzvláštní síly, kterými bude mocně působit na lidský svět.
Udiveně na mne hledíte, když vám říkám, že této ženě, které jste se vyhýbali a která ve vás vzbuzovala odpor, propůjčím moc nad světem lidí.
Jako boží duch, kterým se jednou stane, obdrží podíl na boží moci.
Jako boží duch, kterým se jednou stane, obdrží moc připojit se na lidský svět a její úlohou bude, podle boží vůle oslovovat lidské duše
.
Ve vašich tvářích se zobrazuje vaše nedůvěra, poněvadž si nemůžete představit to, že tato žena u vás vzbuzující odpor, by měla být určena k práci jako vyšší boží duch pozemského světa. Popletený a nehodnověrný se vám jeví můj hovor, chcete se proto tiše stavět na odpor. Já vám to ale před vámi dosvědčím, že zvěstuji pravdu o věčné části člověka, kterou skutečně vaším zrakem nevidíte. V tomto svědectví, které vám nyní chci dát, uvidíte na vlastní oči síly božího ducha, když zasáhne do lidského světa. V tomto svědectví, které vám nyní dám, uvidíte mocnou sílu nesmrtelné duše nad nemocí těla, kterou může obdržet. Ukáži vám před očima, jak vypadá opravdu tvář této ženy, na kterou se odmítáte podívat, protože vám pohled na ni je odporný.«
Když Pán vyřkl tato slova, stál okamžik mlčky před nemocnou ženou, která se zahanbeně dívala k zemi, aby ukryla znetvořené rysy své tváře. Poté Pán uchopil její ruku a nahlas zvolal: »Chci ti otevřít nebeský svět, chceš-li mne v poslušnosti následovat. Chci ti dát podíl na moci a boží velkoleposti, chceš-li se pokorně otevřít hlasu nebeského Otce. Pohlédni pokojně vzhůru ke mně, a nestyď se před Bohem, který ti tento těžký osud připravil, aby zocelil tvou duši.

Zapomeň jejich obličeje, ve kterých jsi byla zvyklá číst odpor, který k tobě měli a dívej se nyní pokojně do mé tváře, která nad tebou od nynějška bude bdít. Nenech se prohlížet lidmi, kteří ti nerozumějí a nemohou tě poznat a pohlížej jen na Boha, který ti osvítil duši. Jdi domů, do samoty svého obydlí, kam tě Bůh vedl, aby tvou duši školit pro nebeský svět a pohlížej k němu. V samotě svého obydlí se modli poté k Bohu, aby ti otevřel nebeský svět, když ti ten pozemský svět uzavřel.
V samotě svého obydlí pozdvihni svou duši k Bohu a opusť toto pozemské tělo, které ti umožnilo získat tak silnou duši, že bez ohlédnutí nazpět k zemi dosáhne spasení.«
Žena pozdvihla poté svou tvář a dívala se Pánovi do očí, jako kdyby chtěla sílu, vycházející z jeho očí, do sebe vsát. Lidé vzrušeně hleděli, jak si ona troufá nabízet Mistru svůj zpustošený obličej. Shromážděných lidí se zmocnilo vzrušení a sledovali s nesmírným úžasem co se nyní odehrávalo. S její rukou ve své, Pán opět zvolal: »Chci ti dát nyní tvou pravou tvář, abys se necítila zraněná a zubožená, až se odvrátíš od pozemského světa, abys přešla do světa nebeského. Posílím v tobě nyní léčivou sílu tvého těla a ať tě znovu nezmate tvá krása.«
Pán držel delší dobu v klidu svou druhou ruku položenu na deformované tváři ženy a když Pán ruku pozvedl, ženina deformovaná tvář zmizela a ukázaly se souměrné rysy hezké ženy v zralé době mladosti. Objevila se rozkvetlá nová tvář a zmizely deformace.
Ale Pán přikázal ženě, aby neposlouchala další milé obdivování lidí, když již udělala důkladnou zkušenost, jak skutečně pro jejich milé pocity platí jen její pomíjející vzhled a nikoli pravá důstojnost její nesmrtelné duše.
Lidé se vzrušeně dívali na osamělou ženu, která znovu nabyla svou dřívější krásu a s jásotem se na ni tlačili, podávali jí ruce a líbali ji na tváře. Tu vstoupil Pán, který se poněkud vzdálil, znovu mezi ně a ženu a řekl: »Teď se okolo ní tlačíte a chcete ji skutečně nyní před očima dokazovat svou lásku, protože pozorujete, že Bůh si ji vyvolil a posílil. Já vám ale říkám, tato duše se již nevrátí do vašeho středu, protože úplně důkladně rozpoznala podivné nespravedlivé posuzování pozemšťanů. V této duši nenalezne marnivost vzkvétají ženy už žádné místo. Její cesta povede důstojně z vašeho středu a její, pro Boha dozrálé síly, se budou mocně rozvíjet. Bůh, který si

tuto duši vyvolil, vám ji už nepřenechá, jak byste si přáli. V nebeském světě bude tato duše vykonávat neobyčejně mocné práce, ale na zemi je jí přikázáno setrvat dále v samotě a klidu, jako to dělala během dlouhého času její nemoci.«
Nedbaje jejich udivených obličejů, Pán vyvedl uzdravenou ženu z jejich středu a doprovázel ji na cestě k jejímu obydlí. V blízkosti jejího obydlí ji Pán opustil, a já jsem viděl ženu poklidně kráčet k domu, aniž by se starala o lidi, kteří ji sledovali. Pozoroval jsem potom, jak ji dotírající lidé chtěli do domu následovat, ale ona je pokojně a přesvědčivě od toho zadržela a sama, úplně pohřížena do sebe, prošla domovními dveřmi, které za sebou zavřela. Brzy potom nám bylo sděleno, že tato žena v tichu svého bytu bez přítomnosti lidí po krátké nemoci zemřela.
Když ji několik dnů pohřešovali a násilím vnikli do domu, našli ji ležící na lůžku. Překvapeně zmateni pozorovali, jak v klidné poloze a s podivným úsměvem v jejím hezkého obličeji leží na lůžku. Věděl jsem, že ji Pán spasil, protože on její důstojnou duši nechtěl znovu vydat vzrušujícímu svádění lidí. Pán tímto způsobem zachraňoval duše, které stály před lidmi zubožené a od lidí opuštěné.

7. Toužebné čekání na Spasitele přináší spásu

Pán dobrotivě vycházel vstříc nemocným, kteří ho navštěvovali a nechával jim otevřená zahradní vrátka u domu, ve kterém se právě nacházel.
Stovky nemocných vnikly vrátky na zahradu, aby je Pán lépe viděl než ty, kteří setrvávali na cestě. Vniknutí na zahradu se zdálo nemocným výhodnější, odtud mohli plní očekávání pozorovat dveře domu, z kterých měl Pán vystoupit.
Rozmístili se, jako to prováděli Židé, když se modlili k Bohu, protože tím chtěli ukázat úctu před Pánem. Pozorně obraceli své pohledy stále znovu ke dveřím, z kterých měl Pán vyjít.
Zástup setrvával v klidné modlitbě a očekával svou hodinu. Trvající modlitba byla pro mnoho nemocných vyčerpávající, ale jejich touha po vysvobození od svého utrpení zesilovala jejich sílu. Stovky lidí čekaly trpělivě naplněni touhou na to, že se otevřou dveře, na které nepřetržitě upínali své pohledy. Stovky lidí Pán nechával tiše čekat, než se k nim přiblížil. Bůh chtěl jednáním Spasitele lidstvu

neobyčejně zřetelně ukázat podobenství, které by je mělo poučit k lepšímu porozumění božím tajemstvím.
Ježíš Kristus byl lidský nositel božství, které přes něho působilo. Proto on všechny své lidské činy prováděl v souladu s Bohem.
Bůh naplnil Pánovu duši tak dokonale, že on jako pozemšťan bytostně jednal jako Bůh.
Pán byl jako člověk rád dobrotivý k trpícím bližním, ale při působení jako Bůh byl Pán výsostně nepřístupný. Kdyby se Pán ukázal nemocným jen jako pomáhající bližní, tak by ho neuznali a Pán by nemohl jejich nemoci léčit. Pán klidně nechal trpící nemocné čekat, aby jeho výsostný příchod pokorněji uvítali.
Šel jsem mezi nemocné, abych některým z nich pomohl snášet utrpení způsobené čekáním, ale Pán setrvával ještě stále uvnitř domu.
Němá touha po neviditelném zachránci, která vyzařovala z čekajícího zástupu byla ohromující. Stovky lidí čekaly, ale Pán nepřicházel. Stovky lidí čekaly, ale dveře domu zůstaly pevně uzavřeny. Pán chtěl vyvolat u nemocných touhu, proto se jim hned neukázal.
Ježíš Kristus se drží před člověkem tak dlouho ukryt, až je touha člověka tak velká, že pln upřímné mocné síly zavolá svého Spasitele.
Ježíš Kristus se drží před člověkem tak dlouho ukryt a očekává, až mu člověk ve velké úctě skutečně podřídí rozum a všechny svéhlavé, sobecké pudy.
Ježíš Kristus vysvobodí pozemšťany z jejich utrpení, když ho budou toužebně a uctivě volat.
Ježíš Kristus vysvobodí zmatené Pozemšťany z utrpení jejich neosvíceného, zradou způsobeného bezradného stavu od Boha oddělených tvorů, když na sebe trpělivě a odevzdaně vezmou svá utrpení, aniž ztratí důvěru v konečné zjevení Spasitele.
Ježíš Kristus otevře uzavřené dveře a osloví trpící svým hlasem, když oddaně a statečně vytrvají.
Ježíš Kristus se trpícím daruje, když v lásce usilovali o jeho lásku.

8. Zástupy nemocných následovaly Pána, aby je uzdravil

Putovali jsme mnoho hodin v oblasti okolo jeruzalémských pahorků a lidé nás v zástupech sledovali, protože chtěli Pána poprosit, aby je

vyléčil. Ale Pán se vyhýbal na ně podívat a zabraňoval jim, aby ho oslovili. Pán pohřížený do sebe v klidu kráčel kupředu. Ale na konci cesty se Pán náhle otočil a oslovil průvod lidí, kteří ho následovali tak, jak jenom Pán uměl lidi oslovit.
»Volal jsem vás«, pravil k nim, »a řekl jsem vám, že mně máte následovat trampotami této cesty, kterou jste si vůbec nepřáli jít? Nevolal jsem vás a nepřikazoval jsem vám mně následovat. Byl to někdo jiný, který vás volal a byl to někdo jiný, který vám přikázal mne následovat. Kdybych vás já volal a kdybych vás já vybízel mne následovat na namáhavé cestě, tak by vám vaše nemoci nemohly být odebrány. Poněvadž vás ale volal někdo jiný a někdo jiný vám přikazoval mne následovat, budou vám vaše nemoci odebrány.«
Když Pán tato slova řekl, dotkl se nemocných, jednoho po druhém a všichni byli uzdravení.
Stál jsem po boku Pána, když Pán promluvil, proto jsem žádné z jeho slov z paměti neztratil. Při tom byli přítomni také vyvolení učedníci, které Pán měl při sobě, když se před nimi chtěl dosvědčit jako Bůh. Na síle, která z Pána vycházela, když k lidem mluvil, aby je poučil, se mohlo zřetelně poznat, že Pán by mohl pozemšťany ovládat, kdyby si to přál. Kdyby Pán svoji opravdovou sílu nedržel skrytou, mohl silou, která z něho vycházela působit ještě úplně jinak, než to dělal. Pán burcoval lidi především zázraky, které působil.

9. Uzdravení ochrnutého

Přišel k nám také jednou nemocný, který mohl jen ještě málo pohybovat bolestí křečovitě staženými údy. Úpěnlivě prosil Pána, aby mu křečovitě stažené údy uvolnil, aby zase mohl konat práci a živit svou ženu a své děti.
Když Pán vyslechl mužovy prosby, na okamžik se odmlčel. Potom pozdvihl ruce k nebi a položil je žehnajíc na mužovu hlavu. Dobrotivě ho poslal domů a odkázal ho na málo schůdnou horskou stezku. Nemocný ale mínil, že tato cesta je pro něho příliš obtížná, že chce raději jít domů stejnou cestou, kterou přišel. Tu se Pán vysoko pozvedl, výraz jeho tváře se proměnil a on pravil: »Kdo se silou, kterou jsem mu od Otce vyprosil, dá na cestu vedoucí domů do věčné říše, nebude nikdy trpět, i když se jeho cesta bude zdát v

očích lidí těžkou. Povzbuzení a posílení lidé, které jsem uzdravil budou volit z lidského hlediska zdánlivě obtížnou cestu, která je z temnoty dovede domů do věčného světla.«
Nemocný udiveně hleděl na Pána a pochopil, že Pán mluvil o životě duše a nikoli o nemocném těle a prosil Pána, ať mu také dá sílu, jít touto obtížnou cestou, vedoucí k věčnému světlu.
Z očí Pána vysvitlo boží světlo, když uchopil ruku muže, aby ho doprovodil na obtížnou horskou stezku. Potom Pán zůstal stát a doprovázel muže svým pohledem. Ten šel vzpřímen a energicky, bez zastávky kupředu horskou stezkou vzhůru, aniž se opíral o svou hůl. Z dálky zvolal muž na Pána: »Jsi má spása! Za to tě chci velebit navěky!«

10. Uzdravení silou víry

To, že lidé Pánu často bez přemýšlení bezpodmínečně věřili, záleželo na síle, která vycházela z Pánova slova. Ale když oni potom byli sami, přihodilo se to často, že význam přijatých pokynů už nebyli schopní správně rozpoznat.
Jednou jsem slyšel, jak muž, kterému k jeho velkému údivu byla Pánem vyléčena jeho nemoc, chvíli později na živé ulici k okolo stojícímu lidu říkal: »Všechno, co on řekl, se mi zdálo skutečně správné a jasné, proto jsem mu bezpodmínečně věřil. Pro tuto mou víru zmizela má nemoc. Kdoví, zda Mistr neprovede svá vyléčení tím způsobem, že vzbudí v lidech slepou víru v pravdu jeho slov, čímž se jejich těla změní a překonají nemoc. Nevěděl bych, jak by jinak mohl tento Mistr mé tělo léčit, kdyby pro to nepoužil mou pevnou víru. Kdo nevěří na jeho zázračnou sílu, nebude od něho uzdraven. O tom nelze pochybovat. Proč není tedy člověk tak silný, že si sám neumí vyléčit své nemoci svojí vlastní sílou víry? To nemohu pochopit.« Všichni okolostojící byli tímto prostým myšlenkovým pochodem překvapeni, jak ukazovaly jejich tváře. Jeden odpověděl: »Ano, to zní dobře. Ale my sami nepřineseme tuto mocnou sílu víry!« » Kdyby to bylo tak jednoduché,« mínil druhý, »tak by si potom lidé už dávno své nemoci sami léčili.« »Zajisté patří silná duchovní síla k takovému ovlivnění funkce těla,« připustil uzdravený, »ale člověk si může možná takovou duchovní sílu snad vycvičit.« V tu chvíli vstoupil Pán, který v blízkosti stál a tento

rozhovor vyslechl, mezi ty lidi a řekl: »Skutečně, tento muž měl pravdu ve své rozumné úvaze. Ale odpovědi, které on od vás obdržel, ukázaly zřetelně, proč lidé ke mně přicházejí, aby byli uzdraveni. Oni nemohou sami přinést tuto mocnou duchovní sílu. Já jim ale dávám tuto sílu svou přítomnosti a svým slovem.«
Poté se Pán odvrátil a vmísil se opět mezi skupinu lidí, kde předtím stál.

11. Uzdravení nemocných rukou

V zahradní besídce, kterou jsme častěji navštěvovali, když jsme si během horké polední hodiny chtěli odpočinout, čekali na nás někdy lidé, kteří Pána chtěli poprosit o radu a pomoc. Jednoho dne jsme přišli také na toto místo a nalezli tam nemocného, kterému v důsledku zhnisaných prstů hrozilo uhnití rukou.
Když Pán nemocného spatřil, přikázal mu, aby odstranil šátky, kterými měl ruce zabalené. Poté Pán pohlédl tomu muži pevně do očí a pravil: »Bůh tě poznamenal na tvých rukou, protože jsi s nimi hřešil. Dávej pozor co ti nyní řeknu: skrytý před lidmi jsi rukama hřešil, ale Bůh se díval na tvoje opovrženíhodné jednání, a proto ti Bůh chce ukázat, že když hřešíš, nejsi sám. Musíš před očima všech odhalit hanbu, kterou jsi své ruce znečistil. Nechci tě osvobodit od této potupy, neboť ty by ses vrátil a hřešil nanovo. Proto se s tím vyrovnej, že Bůh ti ruce odejme, protože jsi je nectil a nevážil sis jich jako báječného božího daru. Bez úcty jsi používal své ruce, proto ti je Bůh odebere.« Z muže zmizela sebejistota, s níž k Pánu zpočátku přistoupil. Zahanbeně a zmateně hleděl k zemi, protože nemohl snést Pánův pohled, který ho prokoukl. Sklíčený neštěstím, které měl nést ,se vrhl Pánu k nohám a úpěnlivě ho prosil, aby mu vinu před Bohem odebral a osvobodil ho z potupy. Už nikdy tyto ruce nezneuctí, když mu je Bůh ještě jednou dá nazpět.
»Chci ti ještě jednou dát tvé ruce nazpět, abys je mohl použít ke cti svého Stvořitele.
Všechno, co s těma rukama budeš dělat, bude požehnané, když je budeš udržovat posvátné, jak je tobě nyní posvátné předávám.«
Potom se Pán dotkl mužových rukou a onemocnění zmizelo.
Skutečnou úlohou Pána bylo zázračně pomáhat zmrzačeně a churavě fungujícím lidským tělům a tak teprve správně ukázat svou

dobrotu. Před zdravými, sebejistými a před bližními přesvědčivě a v kráse vystupujícími lidmi byl Pán zvláště zdrženlivý. Uzdravování nemocných bylo pro Pána jen záminkou, pod kterou on k sobě nechal přicházet lidi všeho druhu, aby je mohl poučovat.

12. Nemoc jako boží dobrotivý výchovný prostředek

Přeji si napsat o uzdravení nemocného, které se uskutečnilo před očima všech, ale jeho opravdový smysl nikdo správně nepochopil.
S úmyslem navštívit své milující přívržence se Pán jednoho dne vypravil do Bethanie. Doprovázel jsem Pána, zatím co ostatní učedníci se zdrželi a nešli s námi. Pán byl klidným způsobem osloven nemocným dělníkem, který měl zuboženou levou ruku. Chtěl jsem jednou kvůli podobnému onemocnění vyprosit u Pána pomoc pro jednu sklíčenou stařenu, ale Pán tehdy uzdravení odmítl. Domníval jsem se proto, že Pán nebude chtít také tohoto nemocného léčit. Ale Pán nemocnému nebránil nás doprovázet. Během cesty nemocný nechtěl ihned vyslovit prosbu, aby mu Pán nemocnou ruku léčil a nejprve se tázal na něco z učení Pána. Zjevným způsobem ještě skrýval svou žádost a také Pán se klidně vyhýbal o tom mluvit. Upřímně a skromně byl Pán dotazován o smyslu některých poučení, který muž slyšel, ale kterým úplně nerozuměl. Na odpovědích Pána jsem poznal, že byl chováním muže potěšen, protože nacházel boží poučování za důležitější než uzdravení nemocné ruky.
Klidným způsobem šla slova sem tam a nemocný snad již v duchu ustoupil od žádosti o uzdravení, protože se začal dívat na utrpení jako na dar od Boha, a proto si uzdravení nepřál. Za upřimnější nacházel snášet nemocnou ruku a poslouchat poučení Pána o cestě nesmrtelné duše, než požádat o zrušení svého utrpení a pozbytí od Boha určené výchovné cesty duše, která ho dovede k věčné spáse. Klidným způsobem kladl své otázky a skutečně se vyvaroval mluvit o zraněné ruce.
Pán ho přívětivě poučoval o opravdovém smyslu utrpení, jak to Pán již často podobně dělal před lidmi, kteří ho oslovili. Chci reprodukovat, co Pán řekl.
»Svými otázkami ukazuješ, že se ti osud tvé duše jeví důležitější než osud tvého těla. Proto ti chci objasnit, jak osud tvého těla ovlivňuje osud tvé duše. Člověk, který svou nesmrtelnou duši ještě nevyško-

lil bohulibým způsobem a byl osvobozen od tělesného utrpení, žije vzrušeně, halasně, roztržitě a bez významu pro nesmrtelnou duši. Vykračuje si energicky a sebejistě a uzavírá se před myšlenkami na rychlou pomíjivost tohoto svého rázného, hlučného sebejistého života. Právě ale tenhle energický, hlučný a sebejistý život mu zabraňuje utvářet osud své věčné duše tak, jak to bude potřebovat jeho od pozemského těla odloučený duch k svému životu v duchovním světě.

Člověk žijící rázně, halasně a sebejistě se na věčný osud duše dívá lhostejně a vyhýbá se tomu, aby své myšlenky pokojně pozvedal k Bohu. Z tohoto zanedbání, které je následkem jeho příliš zdravého a sebejistého způsobu života, vychází slabost jeho věčné duše. Tiché povznášení myšlenek k světu božího ducha je velký energetický zdroj , z kterého je nesmrtelná duše napájena. V tichém povznášení myšlenek k světu božího ducha se uskutečňuje mocné spojení mezi Bohem a Pozemšťanem. Během tohoto tichého povznášení myšlenek k Bohu, opouští lidský duch příliš hlučný vlastní život, čímž se dělá schopným pro inspiraci božího ducha. V tomto tichém povznášení myšlenek k Bohu opouští člověk těsnost svého pozemského života a vydává se do božího duchovního světa, do kterého se jeho nesmrtelná duše podle božího plánu má začlenit, aby v něm vedla neslýchaně mocný a důstojný duchovní život. V tomto tichém povznášení myšlenek k Bohu se vytváří přátelství mezi Bohem a člověkem. O báječném tajemství a cíli tohoto Stvoření ti nechci nic dále říkat, neboť bys to nemohl dnes ještě chápat. Ale ty budeš nyní chápat to, že všechno, co podporuje klid a ústraní, slouží duši člověka ke spáse. Tak budeš nyní také moci porozumět, proč Bůh na lidi uvaluje nemoci a utrpení. Nemoci a utrpení vedou lidi ke klidu, neboť nemocný a trpící tvor nesnese rázný, hlučný a sebejistý život zdravých. Všichni skutečně nemocní tvorové hledají ústraní a klid. Bůh pracuje tímto způsobem na duších tvorů, aby je na sebe připojil. Tímto způsobem je člověk vychováván k tomu, aby odvrátil své myšlenky od hlučného a zmateného života bližních a obrátil je ke svému Stvořiteli.

Bůh nechce být od lidí, když si zdraví a sebejistí tak rázně vykračovali a které stvořil, zapomenut. Proto je nechává zakoušet nemoci a utrpení. Ve své nemoci a utrpení volají lidé mnohem raději Boha ku pomoci a věří mnohem raději na to, že jim jen božím zákrokem ještě

může přijít pomoc. Když člověk kvůli nemoci a utrpení pozvedl duši do boží blízkosti, aby hledal u Boha pomoc a ochranu, když to jinde na zemi nebylo možné, stává se život duše radostiplný, bez utrpení a nepomíjející. Duše není poté nemocná, slabá a trpící, ale je naplněna neobyčejným světlem, neboť Stvořitel dává takové duši podíl na své moci a velkoleposti. Mohl by sis přát šťastný, bezbolestný život na zemi, kdybys bezpečně věděl, že tě takový život odvrácí od tvého Stvořitele? Z tvého potřásání hlavou usuzuji, že věčnou spásu duše shledáváš důležitější, než pozemský život bez utrpení. Obětuj svou duši svému Bohu, který ji stvořil a připoj se k Bohu, který tě osvěcuje a posiluje, pak poznáš, že jsi zvolil větší potěšení. Bůh tě k sobě přitáhne a narovná tě silou, kterou ti poté poskytne, čímž se přiblížíš dokonalosti.

Dokonalost ale nezná nemoc a utrpení. V dokonalosti není nemoc a smrt. Nemoc a smrt je jen stav od Boha odděleně žijícího vtěleného ducha. Nedej na své pocity odloučení od svého Stvořitele a ukryj se v jeho lásce, jako děcko skrývá hlavu v matčině klíně, když se poraní.«

Toto všechno řekl Pán dobrotivě muži a on šel tiše a mlčky dále po jeho boku. Pak řekl tiše a rozhodně Pánu: »Mistře, chtěl bych jít s tebou a zůstat u tebe, když mě přijmeš. Jsem sice chudý a nevzdělaný a také neschopný pro praktickou práci, poněvadž nemohu používat svou levou ruku. Rád bych chtěl pobývat stále v tvé blízkosti, neboť ty ke mně mluvíš o věcech, které mají věčnou podstatu a nikoli tak jako mluví lidé, které jsem dosud znal. Rád ti chci sloužit, když bych mohl k tomu nabýt sílu.«

Pánu zazářily oči, když na něho potom pohleděl a s velkou silou řekl tato slova: »Následuj mne a služ mi, zapomeň sám sebe a svůj dosavadní život, potom ti chci dát sílu, které se ti dnes nedostává.«

Když promluvil Pán tato slova, setrval svým pohledem krátkou chvíli na nemocné ruce muže a tiše řekl: »Chci ti vrátit teď tvou ruku, protože jsi prohlásil, že bys mi chtěl sloužit. Tvá ruka ti bude smět opět sloužit v plné síle, protože jsi se mi odevzdal. Bůh chtěl tvou duši zkoušet, jak bude snášet utrpení a Bůh viděl, že jsi z toho utrpení nezhořkl a nevzpínal se proti Bohu. Utrpení tě přimělo k zamyšlení a ty jsi poznal nedokonalost a bezmocnost pozemského života. Tímto utrpením přišels ke mně. Vrátím ti nyní tvou ruku, protože byl splněn smysl tobě uloženého utrpení. Vyzývej své bližní

k tomu, aby připojili své duše k Bohu, jak je to určeno v plánu Stvoření. Potom je budeš smět od jejich utrpení osvobozovat, jako jsem tě dnes já od tvého utrpení osvobodil. Nech se ve své práci mnou vést a zachraňuj duše svých bližních, jako jsem tě já dnes zachránil. Vzdej se chudobného života jako neosvícený pozemšťan, abys mohl báječně putovat v mém světle.«
Muž se s velkým dojetím díval na svou uzdravenou ruku a ve velké hluboké úctě Pánu řekl: »Chci ti sloužit touto rukou, kterou jsi mi uzdravil i se vším co jsem tě následovat, jak jsi řekl. Dobrotivě jsi mi vrátil ruku a proto ti chci děkovat prací, kterou chci pro tebe konat. Chci zůstat v tvé blízkosti, když mě přijmeš a provádět práce, které mi uložíš. Chci sám sebe i svůj předchozí život zapomenout a začít pod tvým vedením nový život.«
»Uzdravila tě boží dobrota«, řekl nato Pán, »a lidská vděčnost jí odpověděla. Dobrota boží a vděčnost lidí, na tom je založeno spojení lidí s Bohem.«
Miloval jsem Pána z celého srdce pro jeho mírný způsob získávat lidské duše pro boží svět a s potěšením jsem přijal tohoto nového společníka, abych mu vydatně pomáhal utvářet jeho novou světlou cestu. Pán se na mne vždy láskyplně podíval, když viděl, s jakým potěšením se starám o nového příchozího. Pomocí Pánu na jeho úkolu, získávat lidské duše pro boží duchovní svět, byla na mne od Pána, čím déle jsem to prováděl, přenášena mohutná síla a cítil jsem se báječně posilněný. Dosvědčuji to, aby lidé poznali, že služba pro dílo Pána neoslabuje a neochuzuje, ale zprostředkovává síly, jaké lidé přirozenou cestou nemohou dosáhnout. Z tohoto tichého a pokorného nemocného se Pánovým poučením stal neobyčejně rázný a boží přízní obdařený učedník, který po odchodu Pána hodně přispěl k rozšiřování Pánova učení.

13. Působení víry přesahuje vnímavost rozumu

Lidé, kteří Pána k sobě volali byli zážitky mocí Pána zmateni. Pán působil nadmíru mocně a lidé byli proto zaražení a otřesení. Byl jsem přítomný, když Pán tiše a překvapivě prostě k nemocnému řekl: »Povstaň nyní ze svého lůžka a očekávej mě na následující křižovatce cesty, abychom společně dále pokračovali v cestě.«
Nemocný se díval polekaně a překvapeně na Pána, neboť byl

chromý již po mnoho let. Ze strachu, že by se ho Pán chtěl vzdát, kdyby se mu protivil, nemocný to slíbil. Ale tajně rozmýšlel, že je zcela nemožné, aby povstal a odešel ze svého lůžka. Pán poznal jeho myšlenky a řekl: »Chci ti dát sílu, aby ses pozvedl od pozemského světa, na který ses dosud cítil upoutaný. Povolám ti mocné pomocníky, kteří tě tajemným způsobem posilní. Povstaň teď a očekávej mě, jak jsem ti řekl.« Po těchto slovech Pán odešel, aby se věnoval ostatním nemocným. Nemocný však prodléval ještě dále na svém lůžku, protože si nedokázal představit, že by mohl mít sílu povstat a jít.
V láskyplné duši nemocného pracovalo podivné pohnutí jedno přes druhé, neboť řekl: »V Mistrových slovech je tolik síly a přesvědčení, že bych mohl na to věřit, že mohu vstát a odejít. Můj rozum mi však říká, že je to nemožné. Bůh nemůže ode mne žádat přece nic nemožného. Bůh dal člověku pozemský svět a Bůh lidi podřídil jeho zákonům, které nikdo nemůže zrušit.«
Nemocný po těchto slovech udiveně hleděl na Pána, který neočekávaně zase stál u jeho lůžka, jakoby vyrostl ze země.
Pán řekl: »Chci ti pomoci spořádat tvé zmatené myšlenky. Vzdej se měřit boží působení podle lidské míry a neodvolávej se na svůj rozum., když se vidíš popoháněn od Boha udělat něco, co se ti jeví jako odporující rozumu. Věz, že Bůh není vázaný na pozemské zákony, rozumem rozeznatelné. Bůh však tyto zákony určil a má proto také moc, jejich působení zrušit. V boží moci je lidské tělo úplně zardousit nebo jeho sílu báječným způsobem posílit. Také je v boží moci poranění člověka uzdravit, i když to lidský rozum považuje za nemožné. Odlož nyní své rozumné úvahy a důvěřuj mému slovu, které tě chce vysvobodit z pozemských pout.« Poté se nemocný pozdvihl jako zdravý člověk a následoval Pána .

14. O síle Pána při uzdravování nemocných

Chci vyprávět další příhody, které jsem zažil v doprovodu Pána.
Důvodem, že se lidé mezi sebou tlačili, aby se mohli dotknout Pánova oděvu, byla síla, která z něho vycházela. Chci ty neobyčejné události objasnit.
Když Pán léčil onemocnění nemocných používal jednoduchý způsob léčení, použitím dvojí síly. Toto jednodušší uzdravování je půso-

beno současně z pozemské a boží síly. Síla modlitby vyvolá boží dobrotivou pomoc a síla víry nechává působit účinnost pozemských proudů sil, vycházejících z Pánova pozemského těla.
Pán uzdravoval také nemocné boží mocí, ale takový zázrak nedokáže nikdy napodobit žádný pozemský člověk.
Bůh chtěl ukázat lidem, jak oni mohou své vlastní pozemské proudy síly nechat působit na své nemocné, jako to konal Pán.
Uzdravení, která Pán sám z boží moci působil, nedokáže nikdy člověk napodobit.
Bůh chtěl lidem dát na srozuměnou, že oni mohou též provádět jednodušší uzdravování nemocných, když budou mít dost silnou víru v boží dobrotu.
Skutečně názorným způsobem to Pán ukázal podobenstvím, když udělal slepce vidoucím. Pán chtěl naznačit názorným způsobem, že toto uzdravení dosáhl dvojí silou. Jedna je síla přicházející z nitra člověka, která je mimo toho také přízemní sílou, která byla všem živočichům dána od Boha. Jako symbol pro vnitřní sílu použil Pán slinu, kterou tajuplným způsobem připravil a jako symbol pro zemskou sílu působící ve všech živých tvorech, použil zem.
Pán mísil svou slinu se zemí a pomazal tím slepci oči, čímž on prohlédl.
Mnoho nemocných bylo Pánovým působením neobyčejně zmateno, protože on odhalil jejich skryté, nekalé myšlenky a činy. Jejich tělesné uzdravení, ale bylo pro většinu nemocných důležitější než záchrana jejich duše. Mnozí lidé nepožádali Pána o spásu své duše, neboť jejich sobectví požadovalo jen uzdravení těla. Třebaže Pán léčil lidi jen když ho o to poprosili, bylo také několik případů, kdy Pán léčil , aniž by byl o to požádán.
Při našem putování zemí jsme byli všude obklopováni neznámými lidmi. Pán byl k nim právě tak dobrotivý jako ke starým společníkům svých cest. Výhodněji na tom byli nemocní v okolí Pána, když měl Pán ještě dalekou cestu před sebou a neměl dost času důkladně prohovořit situaci jejich duše. Ve chvatu našeho cestování bylo často nemožné, dát zvláštní instrukce pro duši každého člověka, protože jejich touha většinou směřovala jen k uzdravení jejich těla. Jejich radost z uzdravení převládla zpravidla touhu doptat se Pánova posouzení stavu jejich duše před Bohem. Zaměřeni na egoistický pomíjející dobrý život se mnozí nemocní rádi vyhnuli poučení

Pána. Lidé shledávali výhodnější, když Pán léčil jen jejich tělo a o cestě duše nemluvil, neboť jejich samolibost odmítala považovat cestu duše za důležitou.
Silou, které z Pána vycházela, se těla přeměnila podle jeho vůle, ale přeměnu zanedbaného stavu duše ovlivnil Pán jen tehdy, když ho o to lidé vroucně prosili.
Víra v uzdravení Pánem byla u většiny lidí větší než jejich víra v Pánovu moc, zachránit jejich nesmrtelnou duši. Sílou, která z Pána vycházela, byl nemocnému zase pokojně navrácen původní boží pořádek, čímž jeho nemoci zmizely.
Silou, kterou Pán na nesmrtelnou duši přenášel, jí byl navrácen původní od Boha požadovaný pořádek, čímž byla zachráněna.
Původně bylo Stvoření dokonalé, jako je Pán Stvoření dokonalý.

15. Poučení celníků

Důvodem, proč se lidé kolem Pána neobyčejně rozčileně tlačili, když procházel jejich obcí, byla láskyplná vlastnost Pána, splnit přání volajících lidí často již dřív, než prosbu vyslovili. Něco podobného se přihodilo u jedné celní závory. Lidé jedné obce si přáli Pánův rychlý příchod, když obdrželi zprávu, že se blíží. Ale před obcí byl Pán zdržován u celní závory. Lidé obce se rozhodli jít mu naproti.
Ale Pán si nepřál být jimi rušený, protože chtěl celníkům domluvit. Lidé přicházející z obce brzy vzrušeně změnili své chování, poněvadž důvody jejich chůze Pánu naproti se cestou změnily. Jeden udiveně prohlásil, že se mu uzdravila nemocná ruka. Jiný prohlásil, že mu zmizely bolesti v údech. Opět jiný měl radost, že se mu navrátil skoro vyhaslý zrak. Čtvrtý si přál odhodit berle, protože je náhle už nepotřeboval. A tak to šlo dále.
Když lidé vzrušeni radostí přišli před celnici, kde byl Pán v rozhovoru s celníky, řekl Pán ukazujíce na ně: »Podívejte se na tyto silné nebeské občany. Jejich víra v boží dobrotu byla tak velká, že ještě než Bohu své prosby vyslovili, byly jim Nebeským Otcem splněny. Jejich víra je uzdravila. Ale vy kvůli vaši bezbožnosti budete nuceni snášet nemoci.«
Celníci se překvapení dívali na uzdravené lidi, kteří Pána obstoupili a nahlas mu projevovali svůj dík a svou radost.
Jeden z celníků ale řekl: »Nezapomenu ti tato slova.«

Chci reprodukovat neobyčejný rozhovor Pána s tímto celníkem, jak jsem ho v pořadí vyslechl.
»Vyvolej v sobě nebeský svět«, pravil k němu Pán, »potom budeš umět dělat zázraky, stejně jako je činím já. V sobě nosíš báječnou sílu připojit se skrytě působícímu božímu duchu, který pozvedá nadpozemský život.«
»Chci ti to věřit«, odpověděl celník, »ale nechápu, jak tyto síly ve mně vyvolat.«
»Dobrá, je pravda, že Bůh ti ještě neotevřel dveře k tvé duši. Rozhodni se proto zatím jen pro to, abys ve všem věrně plnil boží přikázání a oprosti se od svých hříchů. Použij všechnu svou sílu na to, připojit se na svět božího ducha a odvrhni všechno, co tě z tohoto světa odtahuje: matoucí, nekalý, hlučný pozemský život. Poté ti otevřu oči pro svět božího ducha a ty udivený poznáš, že jsi vskutku silná a mocná bytost, která disponuje božími silami. Získané boží síly, které budeš na sobě pozorovat, měl bys poté použít jen k blahu svých bližních. Budu tě ostře pozorovat, jak budeš tyto získané boží síly používat a uzavřu ihned opět dveře k tvé duši, kdybys mé přikázání přestoupil. Budu tě ostře hlídat a budu ti žehnat a dám ti hodně síly, když budeš tuto získanou boží sílu používat k blahu svých bližních.«
Celník se díval oddaně na Pána, který před ním stál vysoko vzpřímený a ačkoli Pánova poučování nedokázal chápat, přál si Pána následovat bez ohledu, že se zdála tato cesta neobyčejně tajemná.
»Na tebe chci pohlížet«, řekl celník, »a chci tě následovat, neboť ty nepůsobíš sám pro sebe, ale pro dobro svých bližních. Je dobře být na Tvé straně, neboť ty jsi zosobněný Bůh. Co jsem já nuzný člověk vykonal, že se můj Pán tak báječným způsobem přede mnou dosvědčuje? Všechny tyto šťastné lidi, kteří ti vděčí za své uzdravení, jsi mi vedl před očima, abys mne osvobodil od mých pochybností. Co jsem učinil, že se můj Pán tak přede mnou dosvědčuje?«
Pánova tvář se změnila a on, ukazujíc na lidi, kteří čekali přede dveřmi, řekl: »V těchto lidech rozeznej dobrotu božího působení, jíž se oni důvěřivě otevřeli. Dřív než ještě Boha poprosili, aby je zbavil jejich utrpení, Bůh jim utrpení odebral, kvůli jejich víře. Rozeznej tedy Boží dobrotivé působení a ukryj se zcela do dobroty boží, z níž existuješ. Dej svou duši zpět Bohu, který ji stvořil a opusť svět

nepokojných, abys se mnou putoval ve světle.«
Bůh chtěl, abych tuto událost zapsal. Má být důkazem, že Pán své zázraky uskutečňuje jen proto, aby získal duše pro boží svět.

16. Pokárání svéhlavého

Když Pán léčil lidem nemoci, připojoval k tomu stále svá poučování, ale lidé dbali více jen na své uzdravení.
Pán vůbec nebránil takovýmto nevědomým lidem, že považují své nemoci za důležitější než poučování o situaci jejich nesmrtelné duše před Bohem. Pán nežádal od lidí nic, co by oni nebyli schopní vykonat. Když je Pán však důkladně poučil a oni toto zamítli, jako pro ně nepotřebné, Pán změnil vůči nim své chování a varovně je poučoval o božím soudu.
Podobně tomu bylo v jednom případě, který se přihodil v místech, která jsme často navštěvovali. Tam byl nemocný, který trpěl nachlazením a opatrně poprosil Pána o uzdravení a také o radu, jak by mohl této nemoci v budoucnu předejít.
Když mu Pán delší čas velmi pečlivě dával žádaná poučení pro tělo a duši, byl tento muž ještě stále tak vystrašený , bezradný a nejistý jako na začátku. Zapomínal se řídit radami Pána. Rozčilen z toho, že ho Pán dále neoslovil, chtěl si poté zjednat znovu násilím Pánovu pozornost, tím že odstrkoval stranou ostatní nemocné.
Když to Pán viděl, změnil se laskavý výraz jeho tváře a překvapivě pro ostatní lidi, kteří ho obklopovali, zvolal na tohoto muže přísným hlasem tato slova: »Všechnu pomoc a všechna poučení, která jsi potřeboval jsem ti již dal, ale ty máš těžkopádnou a práce neschopnou duši, která se nechce podrobit mým pokynům. Přestaň mě dále volat, nemohu pracovat s těžkopádnou a práce neschopnou duší. Spoléhej se na pomoc svého vlastního rozumu, který se ti jeví hodnotnější než mé slovo, jehož skutečný smysl tvá těžkopádná duše neumí pochopit. Přestaň volat nadpozemskou pomoc, neboť ty nejsi schopen práce pro nebeský svět.
Bůh ti dá pomoc, kterou hledáš teprve potom, když se zbavíš své svévole, která se neustále rušivě staví mezi tvůj rozum a moje slovo.«

17. Uzdravení jedné posedlé dcery

Kvůli nemocným, kteří nás všude oslovovali, jsme byli na místech, jimiž jsme procházeli, zdržováni od dalšího putování. Často jsme museli hledat ubytování v cizích domech. Lidé nás rádi přijali, neboť doufali, že získají Pánovu přízeň a tím dosáhnou splnění svých proseb. Takto jsme přišli do styku s nesčetnými cizími lidmi. Krátkost našeho pobytu byla ale zpravidla příčinou toho, že jsme na všechny tyto lidi brzy zase zapomněli. Chci nyní popsat, co jsme mezi těmito lidmi zažili.

Bylo to v obci v blízkosti Genesarethského jezera v domě jedné zámožné rodiny. Byl jsem tam se třemi svými společníky přijat na noc.

Stejně jako nám majitelé domu vycházeli vstříc, tak jsme byli i my k nim vstřícní. Tito lidé chtěli obdržet Pánovu pomoc pro uzdravení nemocné dcery, ale Pán na jejich výzvy neodpovídal.

Proto si přáli nás přijmout do svého domu, aby tak obdrželi Pánovu odpověď.

Byl jsem překvapený, že Pán těmto lidem neodpovídal, a proto jsem se mu pokoušel jejich žádost přiblížit.

Z jeho odpovědi jsem poznal, že Pán má v úmyslu nechat tyto lidi ještě čekat.

Neznal jsem opravdový důvod pro toto chování Pána a žádal jsem o odpověď, kterou bych mohl těmto lidem přinést. Pán ale řekl jen tato slova, když jsem ho požádal o jednoznačnou odpověď: »Pověz svým hostitelům, že Pán nevstoupí dříve do jejich domu, dokud nemocná nebude litovat svých nezodpovědných myšlenek proti Bohu. Řekni svým hostitelům, že jejich nezodpovědná výchova dcery je důvodem, proč já nevstoupím do jejich domu.«

Byl jsem smutný, neboť Pán se odvrátil a opustil mě, aby šel k ostatním lidem v domech léčit nemocné. Šel jsem sklesle ke svým hostitelům, kteří mě vzrušeně očekávali a opakoval jim Pánova slova.

Zaraženi odpovědí Pána, nechtěli rodiče dceři nic sdělit, neboť se obávali dalšího dceřina rouhání. Sklíčeně mi vyprávěli, že už nemají sílu k tomu, aby zvládli dceřinu domýšlivou a bezohlednou povahu. Tím také nebyli schopní v nemoci opravdu pomáhat, protože je jejich dcera neposlouchala. Domnívali se však, že jen samotná pomoc Pána může dceru ještě vyléčit. O tom byli přesvědčeni.

Díval jsem se bezradně na tyto rodiče, jak v Pána doufají, ale Pán vůbec nechtěl vstoupit do jejich domu. Děvče leželo nemocné již řadu let, oslabení jejích nohou nedokázal nikdo uzdravit. Když jsme ještě tiše pospolu uvažovali nad Pánovou odpovědí, zaslechli jsme před domem Pánův hlas, který dívku volal jejím jménem. Rodiče byli vzrušeni tímto znamením a mysleli ihned, že Pán dceřino jméno slyšel od jiných lidí. Nato volal Pán znovu a nazval dívku jménem, které znali jen rodiče.
Rodiče chtěli spěchat do dceřiny komory, ohromeni tímto znamením, ale jejich dcera jim šla již vstříc a mávnutím ruky jim dala najevo, aby mlčeli. Rodiče se divili, že dcera se již oblékla, což ona už dlouho nemohla. Děvče vyšlo kolem nich z domu a vrhlo se Pánu před nohy.
Poznal jsem změnu na tváři Pána, proto jsem ihned pochopil, že Pán děvče podmanil svou boží mocí.
Pán se klidným způsobem sklonil k dívce, která plačky ležela na zemi a velmi přívětivě jí řekl: »Děvčátko, říkám ti, posil se před mocí zla, které drží tvou duši v objetí, takže ona již nedokáže nalézti světlo. Zabraň zlu ke vstupu do své duše a podrob se úplně boží dobrotě.
Posil se nyní na těle a duši a skloň se před Bohem, který tě stvořil proto, abys nezahubila své tělo a duši.«
S těmito slovy Pán zvedl plačící děvče a předal je rodičům, kteří se mnou stáli ve dveřích domu a dění pozorovali.
Potom Pán vážně a přísně řekl k rodičům: »Myslíte, že Bůh vám svěřil tento klenot pro to, abyste na něj nedávali pozor a nechali ho z přehnaného strachu zaniknout? Říkám vám, že každá duše je před Bohem klenotem, o který Bůh bojuje. Hodláte uboze a zbaběle vydat na pospas to, oč Bůh bojuje? Bůh vám dává nyní podruhé do ruky drahocennou živou duši, abyste o ni pečovali.«
S těmito slovy Pán předal děvče rodičům a odešel.
Zabránil jsem rodičům Pána následovat, aby mu za uzdravení poděkovali, neboť jsem věděl, že Pán už nechce být osloven.
Rodiče a dcera se nemohli ihned z překvapení vzpamatovat. Nechtěl jsem je nechat samotné, a tak jsem je doprovodil nazpět do domu a zůstal s nimi spolu ještě několik hodin. V jejich tvářích byl patrný velký otřes, opatrně a tiše spolu hovořili, jako kdyby se báli, aby se ze snu neprobudili a všechno nebyla pravda.

Pán se mocným způsobem dotkl jejich duší a zázračně vyhnal zlo z jejich domu.

18. Ježíš poučuje ducha jednoho posedlého

Podobně jako nemocní Pána volali, aby je zbavil jejich nemocí, byl Pán také volán duševně chorými, aby odehnal rušivého ducha, který v nich obýval. Příbuzní Pána se zlobili kvůli tomu, že Pán takové duševně nemocné poslouchá, neboť úvahy příbuzných byly namířeny pouze na Pánovu zevnější vážnost. Ale Pán pohrdal každou opatrnou obezřelostí nad ztrátou zevnějšího respektu a bez ohledu na úsudek lidí, chodil k duševně nemocným, když ho zavolali.
Aniž by se staral o křik nemocného, vykázal z něho obývajícího ducha. Přestože Pánův zápas s duchy, kteří duševně choré ovládali, probíhal úplně neviditelně, bylo toto vypuzování přece pro nás díváky neobyčejně vzrušující a tajuplné.
Tímto způsobem jedenkrát Pán pracoval s duševně chorým, který byl posedlý podivně hovorným duchem. Rozčilený Pánovou přítomností, se zkoušel tento duch ubránit nenávistnými slovy, protože nesnesl Pánův pohled.
»Zakazuji ti obývat tělo tohoto člověka a nařizujit ti ihned z něho vystoupit, aby se znovu vytvořil opravdový pořádek daný od Boha. V tvé neomezené aroganci a bezměrné samolibosti jsi přestoupil meze, které ti Bůh vymezil a bereš si právo na tělo tohoto člověka, které ti Bůh nedal. Každé přestoupení božích zákonů bude Bohem potrestáno. Chci ti vymoci odpuštění, když mě budeš následovat. Chci ti dát možnost vzpomenout si znovu na svůj vlastní pozemský způsob života, abys mohl poznat hříchy, díky kterým jsi se dostal do tohoto zubožného stavu. Přestupováním zákonů na zemi zdivočí lidský duch a po opuštění těla si zachovává sklon k dalšímu přestupování božích zákonů. Vidím tvou nouzi a tvou bezradnost, jak ty v cizím pozemském těle působíš zakázáným způsobem, protože ty jsi byl zvyklý působit zakázanými způsoby.
Úzkostlivě se na mne díváš, protože poznáváš, že ti ukazuji před očima boží přikázání, které jsi přestoupil. Přidušení tvé boží duše je příčinou tvé dnešní bezradnosti a utrpení. Neklidně bloudíš dokola, protože jsi ztratil boží duši, jejímž prostřednictvím bys měl nárok na

svět božích duchů. Oddělený od své boží duše, živoříš jako zbloudilý duch, který znásilňuje lidské tělo, které mu nenáleží, aby předstíral život, který mu nepřísluší.
Připomenu ti tvůj vlastní pozemský život, abys poznal hříchy, kvůli kterým jsi ztratil boží duši. Bůh ti tím dává možnost, litovat svých hříchů a osvobodit se od jejich zhoubných následků. Uklidníš se, když poznáš příčinu svého strachu a neklidu, který tě hnal k tomu, abys obýval cizí tělo jiného člověka. Chci ti ukázat minulé hříchy: Bůh byl pro tebe ubohý nezávazný pojem. Vzrušeně jsi sledoval jen své chtíče a kde jsi je nemohl ukojit řádným způsobem, vynutil jsi svá přání nekalým způsobem. V neklidné honbě po uspokojování svých choutek jsi strávil svůj pozemský život jako zdivočelý bandita, který bez rozpaků loupil cizí majetek. Bez svědomí sis obstarával násilím, co ti nenáleželo a tím jsi boží zákony nepřetržitě přestupoval. Ve své duši jsi ztratil schopnost rozpoznávat od Boha předepsaný pořádek, protože jsi se nepřetržitě podřizoval své vlastní libovůli. Byl jsi neobyčejně tělesně silný a mohl jsi si podřizovat slabší. V neklidné honbě po uspokojování svých žádostivostí jsi strávil nestálý a zdivočelý život mezi společníky, kteří se tě báli a obdivovali tě kvůli tvé velké síle.
Bezohledné zdolávání slabších bližních se tobě stalo životním návykem, proto sis tento sklon uchoval také po opuštění svého pozemského těla. Podobně jako jsi během svého pozemského života přepadával slabší bližní, abys je oloupil a znásilňoval, tak přepadáváš také ještě dnes slabé lidi, kteří se ti neumí ubránit, abys je znásilňoval a vysával jejich životní podstatu.
Tvůj velký hřích spočívá v tvé nepokojné žádostivosti a v tvém nezodpovědném chování vůči bližním. V raněném lidském těle vedeš nicotný život už jen ve stínu pozemského světa, který se protiví božím přikázáním. V tvém hříšném dřívějším životě leží příčina tohoto tvého nezodpovědného a hrůzného způsobu života. Nepokojné, vyděšené, sužující stavy, které zažíváš, jsou trestem za tvůj od božích přikázání odvrácený pozemský život. V tomto přidušeném stavu ztrácíš vzpomínku na svou uplynulou dobu života, pročež si neuvědomuješ, že tento tvůj strastiplný stav je trestem za spáchané hříchy proti božím přikázáním.
Zakazuji ti nebeský svět, protože jsi po něm netoužil a zakázán je ti také pozemský způsob života. Podobně jako jsi během svého

pozemského života loupil a kradl, protože se ti protivila čestná práce za každodenní chléb, tak kradeš a loupíš také teď, protože se ti protiví čestná práce pro záchranu své duše.
Síla tvé bezcitné a egoistické duše je ještě hodně přidušená, abys mne zcela chápal, proto dbej jen na mé příkazy. Zakazuji ti nadále pobývat v tomto těle, které ti Bůh nedal a zakazuji ti také pobývat v těle jiného člověka. Vzdej se všeho co tě drží na tomto pozemském světě a lituj svého vzpínání proti božím přikázáním. Snaž se překonávat zvrácené popudy a zbav se všech nedůstojných a bezbožných pocitů. Soustřeď své myšlenky na Boha a vyznej před Bohem své viny, aby ti Bůh mohl tíhu tvých hříchů odebrat. Jediná možnost k záchraně z tvé proradné situaci je kajícné přiznání tvé viny. Jen ještě boží pomoc tě může vysvobodit z této zrádné situace, proto musíš Boha snažně prosit o pomoc, když budeš chtít být zachráněn.
Stejně jak jsi se na zemi nenaučil k Bohu obracet, protože ty v Boha nevěříš, tak jsi také dnes neschopný snažně prosit Boha o pomoc. Nerozčiluj se tím, žes byl ode mne prokouknut a když odmítneš mé poučování, pak tě nebude moci již nikdo z této zrádné situace zachránit.
Zůstaneš nadále oddělený od Bohem stanoveného pořádku tohoto Stvoření a budeš dále zvráceným a vzpínajícím se tvorem, pracujícím proti Bohu.
V tomto zvráceném způsobu práce leží tvůj hřích, kterým jsi urazil Boha. V tomto zvráceném způsobu práce budeš setrvávat, když odmítneš pomoc, kterou ti nabízím. Tímto zvráceným způsobem práce budeš také nadále oddělený od Božího pořádku tohoto Stvoření, a proto se nebudeš podílet na vysokém cíli tohoto Stvoření. Odmítneš-li poučování, které ti dávám, tak budeš Bohem vyřazen z řádného vývoje jeho Stvoření. Zažiješ, jak tě má pomoc zachrání, když se ke mně budeš chtít obrátit a když budeš moje pokyny následovat. Chci tě odnaučit nezodpovědnému chování vůči božímu Stvoření, čím se znovu zařadíš do božího pořádku. V tobě se bude nyní tiše probouzet poznání, že jsi působil nedůstojně a nezodpovědně, a budeš tohoto nedůstojného a nezodpovědného vystupování před Bohem litovat. Já ti poté chci dát další pokyny, jak se svého zrádného stavu můžeš zbavit.«

19. Zlomyslnost lidí, dobrota a moc Stvořitele

Pán si nyní přeje, abych vyprávěl, jaký úsudek si o Pánu dělali někteří vyléčení lidé. Pán dobrotivě pomáhal těmto lidem v tělesném utrpení, ale oni byli málo uznalí. Jeden umělec, který se domáhal již u stovek lidí o uzdravení, aniž by byl od nich uzdraven, řekl energicky, že ho Pán také neuzdravil, neboť tělo přemohlo nemoc náhodou samo od sebe. Pokojně a rozvážně mluvící majitel bohatých statků mezitím zvolal, že Pán se naučil černá umění, za to obdržel zázračné síly, a upsal svou duši ďáblu. Kolemjdoucí žena, která se zastavila, prohodila, že Pán může léčit nemocné jen tehdy, pokud se oni rovněž upíší ďáblu.
Proto se Pán pokoušel nejdříve si lidi naklonit. Pán dokonce probouzel i mrtvé, na čemž se dalo zřetelně rozpoznat, že ovládá ducha. Jiný muž klidným způsobem radil, že člověk se má tomuto zmatenému léčiteli vyhýbat, aby k onemocnění, které již má, nepřibyla další komplikace. Tímto způsobem bylo Pánovo bohaté působení zlehčováno. Mně se zdál Pán osamělý a nepochopený, proto jsem k němu cítil stále větší lásku a oddanost.
Tito lidé se rozčíleně domluvili a varovali druhé lidi před dotekem Pána. Když jsem to uslyšel, byl jsem roztrpčený nad touto nevděčností, neboť tito lidé byli Pánem od svých nemocí uzdraveni. Podobně se to událo i jinde. Byl jsem také zde svědkem takových projevů nedůvěry a nepřátelství, ačkoliv tito lidé také byli uzdraveni. Tímto způsobem mluvili o Pánu lidé, které on láskyplně osvobodil od jejich utrpení. Mluvili tak proto, že nemohli porozumět síle, kterou Pán takové zázraky vykonával.
Boží a lidský svět se tu tajuplným způsobem prolíná, ale lidský svět nemůže toto tajemství Stvoření pojmout. Bůh také nemůže lidskému světu toto tajemství ukázat jasněji před očima, než to udělal Pán. Zázraky, které lidé nedokáží svým rozumem vysvětlit, jsou přesto zcela řádně působeny zákonností božího světa. Pán jednal správně, i když o své druhé polovině bytosti, pracující v božím světě, nic neprozrazoval.
Pán byl vládcem i Stvořitelem a rozděloval dobrotivě dary, ale vyvaroval se odkrýt tajemství božího světa. Tajemství Pánových zázračných činů leží v láskyplné moci nad anděly, kteří hlídají duše a těla lidí. Dokázal léčit nemocné, kteří v něho věřili, protože je mu

oddaný svět andělů. Všichni lidé jsou vedeni a střeženi mocí andělů. Když andělé dostanou za úkol uvalit nemoc na jimi vedeného člověka, tak nemoc zprostředkují. Na boží příkaz zprostředkují andělé lidem nemoci a na boží příkaz je odeberou lidem opět pryč.
Nemocemi způsobuje Bůh lidem útrapy těla, aby se jejich duše staly citlivějšími pro domluvy anděla. Nemocní lidé se vyhýbají hlučnému shonu bližních a hledají klid. V tichu může Bůh zřetelněji k duši hovořit, než během hlučného a zmateného způsobu života ve společenství. Zázraky Pán působil svou boží mocí, kterou má nad anděli. Bezbožné, zmatené a vzpínající se lidi nemohl Pán léčit, protože andělé, kteří je vedou, náleželi k andělům od Boha odpadlým, kteří mu proto nebyli podřízeni. Ale často to bylo tak, že Pán odpadlému andělu přesto přikázal, vedeného člověka vyléčit. Anděl ho z obavy před Bohem poslechl, ale potom se zase vzpínal, protože odpadlý anděl své odpadlictví od Boha nemohl přemoci.
Toto vzpínání andělů proti Bohu je příčinou těžkého utrpení lidí, kteří jsou takovými anděli vedeni.

20. Zákon utrpení vychovává k touze po záchraně

Pán se rád zdržoval přede dveřmi domů, kde byl hostem, neboť miloval pozorovat kolemjdoucí. Pán rozpoznával jejich charakter, protože on měl schopnost poznat lidské myšlenky.
Pán využíval dobrotivě hodně času k tomu, aby poučoval lidi, kteří ho požádali, protože Pán byl skutečně otcovská bytost. V hodnotných rozhovorech, které tímto způsobem vznikaly, se Pán opakovaně ukazoval jako báječný, dobrotivý otec, který rozdává dary svým tázajícím dětem .
Přeji si poukázat na událost, která se udála přede dveřmi domu nejmilejších přátel Pána. Podobně jak to často dělal, dlel Pán přede dveřmi domu a pozoroval kolemjdoucí. Moc, která z Pána vycházela působila na lidi, takže Pán byl brzy obklopen lidmi, kteří naslouchali jeho slovům.
Chci vyprávět o tom, nač se lidi Pána tázali a co jim Pán odpověděl. Pán dobrotivě používal otázky lidí, jako osnovy pro výklad, neboť jejich pozornost byla větší, pokud jim Pán odpovídal na jejich vlastní otázky.
Tak se také jednou popletený učenec, který stavěl proti Pánovi svou

vlastní učenost, ptal, jak může láskyplný Bůh, podle Pána nadmíru dobrotivý velebený otec, být tak ukrutný, že nechává jemu bezmezně oddané tvory, postihovat nesčetnými utrpeními a zhoubnými pohromami. Mrzáci a chromí, hluší a slepci, kteří nesou tato utrpení bez vlastního provinění dokazují zřetelně, že Bůh, který jim takový osud způsobil, není příliš dobrotivý. Také si přál tento učenec vědět, proč tvorové umírají většinou teprve po strašlivých útrapách:
»Proč neudělá tak dobrotivý, chválený Bůh svým tvorům umírání lehčí? Příčina tohoto utrpení by měla být v sobectví tvorů, ale Bůh sám dal tvorům toto sobectví, aby je udělal opravdové a způsobilé života. Proč tedy Bůh dobroty a lásky dává tvorům něco, za co je zase přísně a tvrdě postihuje? V tomto božím jednání není dobrota, ale krutá zatvrzelost.«
Pán setrval nejprve v klidu, protože chtěl vyčkat, zda onen muž pronese ještě více proti uspořádání tohoto Stvoření. Poté řekl:
»Bůh je dobrotivější, než to zákony nechávají tušit, jejich důsledkem je podnět k těmto tvým otázkám. Ale boží dobrota není doopravdy výrazně znatelná mezi dnes žijícím lidstvem, protože jejich duše ještě žijí odpadlé od Boha. Chci ti to objasnit. Toto Stvoření nedospělo ještě ke svému konečnému cíli, stejně jako jednotlivý člověk ještě nedospěl k tomu, co je úmyslem božím.
Stvořitel si chce vychovat z velkého množství tvorů vhodné duše, které se jemu, Stvořiteli, mohou stát podobné. Silné, upřímné duše jsou schopné mnohým hodnotným zápasením tak vysoko vystoupat, že si mohou v sobě vypěstovat boží vlastnosti a díky jim obdrží podíl na božím způsobu práce. Stvořitel dává dobrotivě svým tvorům možnost pozvednout se z těsnosti tohoto Stvoření a podobat se Jemu.
Přizpůsobení lidského ducha duchu božímu je cílem tohoto Stvoření. Bůh chce z nuzných, podivně bezmocných a slabých bytostí uložením tajuplného vývojového procesu vychovat neobyčejně mocné duchy, kteří se svobodným rozhodnutím připojí ke Stvořiteli. Bůh chce uložením tajuplného vývojového procesu ze zuboženě žijících lidí udělat bohy.
Ty již chápeš, že lidská bytost se sestává ze dvou částí, že vlastní smrtelné pozemské tělo a nesmrtelnou duši.
Tento tajuplný vývojový proces, který byl člověku uložen, je zaměřen na výchovu této nesmrtelné duše. Pohlížel jsi jen na tento

vývojový proces, ale ne na cíl, ke kterému má vést. Proto jsi nazval Stvořitele nedobrotivým a krutým. Bohem neosvícené oči jsou schopné se dívat jen na pozemský vývojový proces, protože je jim nadpozemský duchovní svět uzavřený.
Bůh nechce dopustit nežádoucí vměšování nevychovaných tvorů do své tvůrčí činnosti, proto Bůh nedovoluje ještě nedostatečně vyvinutým duším poznání božího duchovního světa.
Ale když Stvořitel pozná, že tvor se plnou silou a láskou k němu snaží dostat vzhůru, nezakazuje mu nahlédnutí do světa boží ducha. Poté je dáno takovému upřímnému a silnému tvoru zvláštního způsobu vzdělání a on může rychleji vystupovat k Bohu než kdyby postupoval všeobecnou cestou. Taková zvláštní cesta vyžaduje hodně snažení a hodně úsilí. Takový tvor žije odloučený od svých bližních, protože začal být činný v nadpozemském božím duchovním světě. Takový tvor je nabádán k tomu, aby v sobě školil boží vlastnosti, aby se mohl stále více přibližovat svému Stvořiteli.
Toto sbližování tvorů s jejich Stvořitelem je cílem, k němuž chce Bůh pozemšťany dovést. Sblížením tvorů s jejich Stvořitelem bude splněn cíl tohoto Stvoření. V tvé otázce ale tkví neznalost nadpozemského duchovního světa. Chci vyzvat lidi k rozpoznání tohoto nadpozemského božího duchovního světa, aby zaměřili na něj svůj život a působili nejen pro omezené cíle pozemského života, ale i pro nekonečné cíle nadpozemského božího duchovního světa.
Chci přistoupit ještě blíže na tvé otázky.
Většina lidí ještě žije v odloučení od svého Stvořitele, a proto nemůže nic rozeznat ze zákonů božího duchovního světa. Jejich poznání se vztahuje pouze na zkušenosti a zážitky pozemského světa, proto svým rozumem rebelují proti Stvořiteli.
Kdyby neexistoval žádný boží duchovní svět, ke kterému se mají duše vychovávat, tak bys měl pravdu se svým úsudkem, že je Stvořitel nedobrotivý a tvrdý.
Pokud ale víš, že lidský pozemský život patří k tajuplnému vývojovému procesu, který má lidi připravovat pro spolupráci na božích úkolech, tak uznáš, že svou otázku nesmíš dále v budoucnu nesprávně klást.
Bůh, který stvořil pozemský svět není bídný a krutý a nemá potěšení z trápení tvorů. Bůh ale stvořil tento pozemský svět pro vysoký cíl, k němuž chce dovést tvory, kteří se k němu nejvýš propracovali.

Proto je Stvořitel oslovován jako Bůh lásky. Bůh si chce lidi vychovávat jako děti, proto je stále znovu poučuje a dává jim příklady.
Záleží jen na lidech samotných, zdali poučením a příkladům věří a věnují jim pozornost.
Bůh bude uskutečňovat klidně svůj plán, ať to lidé shledají jako správné nebo ne.
Bůh bude klidně používat výchovné metody, které on pro tento pozemský svět předurčil, bez ohledu na to, zda to lidé budou shledávat za správné nebo ne.
Ukazuji vám před očima příklad lidských vzpínavých pocitů proti výchovným metodám Stvořitele.
Ukazuji bližním, jak budou muset pokojně a trpělivě snášet pozemskou křivdu a ubližování a ukrutné útrapy pozemského těla, aby dosáhli spásy nesmrtelné duše.
Ukazuji na svém příkladu zákon utrpení, který stanovil Stvořitel pro tento pozemský svět.
Utrpením jsou tvorové vychováváni k touze po vysvobození.
Utrpením jsou tvorové vychováváni k bystrosti a vynalézavosti.
Utrpením jsou tvorové vychováváni k uznání všemohoucnosti boží, které jsou podřízení.
Utrpením jsou tvorové vychováváni k prozíravosti, k trpělivosti, k rozvaze, k ochotě pomáhat, k milosrdenství, k dobrotě.
Utrpením jsou tvorové připravováni pro boží duchovní svět.
Stvořitel také zmenší utrpení tvorů ve stejné hodnotě, jako si oni přejí dobrovolně, naplněni láskou, připojit se ku svému Stvořiteli, pokud již poznali smysl a cíl svého života na zemi.
Chci ukázat svým příkladem, jak se člověk může napojit na ducha božího a nesčetní, kteří jsou upotřebitelní pro boží duchovní svět, se utiší a budou mne následovat.
Chci vyzvat svým příkladem oslepené a ohluchlé lidí k tomu, aby tento těsný a podivný chudobný pozemský život považovali jen za dočasné školení, které je má připravit na opravdový život v božím duchovním světě.
Chci vyzvat lidi k zřetelnému chápání božích dobrotivých úmyslů, aby svou duši plnou silou uctivě a oddaně podřídili výchovné metodě Stvořitele a dosáhli tak schopnosti nutné pro účast na Božím způsobu práce.
Pohled lidí na opravdový smysl utrpení bude pozvolna tak posílen,

že nejhorlivější mezi nimi budou takřka utrpení hledat, aby tím urychlili školení duchovních sil a obdrželi jimi podíl na boží moci. Bůh všem těmto horlivým, kteří by chtěli neobyčejně pomalé stoupání vzhůru svých bližních předhonit, zřídí zvláštní výchovná místa, kde budou odděleni od těch, kteří jdou pomaleji nebo méně vědomě svou výchovnou cestu. Takovéto oddělení je naprosto nutné.
Všichni lidé, kteří by rádi absolvovali svou cestu k Bohu rychleji než velká masa lidí, musí se od ostatních oddělit, aby mohli dosáhnout klidu duše, který je nutný pro obtížnou duchovní práci, kterou si oni na sebe uvalí. Bůh dá těmto silným lidem, kteří si přejí jít cestu k němu rychleji, chráněná místa. Tato místa oni potřebují, aby mohli dosáhnout klidu duše, jaký je nutný pro výchovu boží síly.
V tobě je ale ještě touha po respektu od bližních, protože jsi ještě neodhadl, že sílu duše, která tě povznáší vzhůru k Bohu ztrácíš, když vkládáš přespříliš velký důraz na posudek bližních. V tobě není ještě uskutečněno boží zjevení, proto usuzuješ ještě chudobně a nevědomě. Kdybys byl již připojený na boží svět, mohl bys stále vnímat boží slovo ve své duši a cítil by ses od Boha oslovený, chráněný a milovaný.«

21. Příjemný život plný požitků jako příčina nemocí

Jeden večer jsme byli povoláni do nemocnice, kde přijímali nemocné, jejichž zdravotní stav se stal beznadějný. V místnosti ležel pacient, jehož klouby byly dnou tak deformované, že se již nemohl pozdvihnout ze svého lůžka. Nyní si přál pomoc Pána, protože všechna lidská pomoc selhala. Ale Pán setrval u lůžka muže jen několik okamžiků, aby poté zase odešel. Vystrašen a ztrápen se díval za odcházejícím Pánem a když byl Pán mimo dohled, propukl v pláč a proklínal Pánovu nemilosrdnost, že ho neuzdravil a nechal ho samotného v jeho bídném stavu.
Později jsem se Pána tázal, proč tohoto nemocného neuzdravil a Pán pokojně řekl:
»Příjemný život plný požitků byl tomuto muži obsahem života, za což byl ochoten přinést každou oběť, kterou boj o takový příjemný a výtečný způsob života ssebou přináší. Boj o vyvýšení svojí duše k Bohu tento muž odmítal, protože toto vyvýšení duše k Bohu shledal za nepotřebné a nevýnosné. Ale nyní mu vynesl jeho příjemný

život plný požitků tuto nemoc, která mu brání žít dále tak příjemně a výtečně, jak si to přál. Sklíčený a ustrašený se dívá na své ztuhlé údy a na nepostačující činnost svého celého těla a poznal, že člověk je vetché a přechodné zjevení. Vůbec si nepřeje dosáhnout duší nebeský svět, protože on na nebeský svět nevěří. Ale chtěl by znovu získat ztracený příjemný život plný požitků a proto mě nechal zavolat.
Bůh ale nemá zálibu na lidském příjemném životě plném požitků, když člověk současně své síly neuplatní k tomu, aby svou duši připojil k Bohu, aby jednou po odumření pozemského těla stál před Bohem jako důstojný lidský duch, který pod váhou pozemské tíže nepodlehl pokušení býti duchem země odvrácený od Boha, který ho stvořil.«

22. Opravdový návrat k Sobě chce Bůh vidět dosvědčený činy

Někteří nemocní, kteří byli Pánem odmítnuti, byli rozčilení a Pána pomlouvali. Na zpáteční cestě ke svým domovům se zastavili, aby se radili, co nyní dělat. Na jejich tvářích se zračilo zklamání a nespokojenost a jejich rozhovor byl ku podivu nesmělý. Zjevně uvažovali, zda by mohli Pána opatrně ještě přemluvit, aby je přesto uzdravil. Pak jeden z nich pravil k ostatním: »Co tu stojíme a roztrpčujeme se na tohoto zázračného léčitele. Kdyby on neprohlédl naše myšlenky, tak by nás uzdravil v domnění, že jsme mu oddaní věřící. Protože však on naše myšlenky viděl, ví skutečně víc, než ostatní lidé. Tak nic neztratíme, když se ještě jednou vrátíme a oslovíme ho tentokrát méně domýšlivě.«
Ale ostatní odmítnutí nechtěli přijmout jeho úsudek, protože jejich pýcha jim bránila v opětovné prosbě o uzdravení. Protože právě poznali, že Pán dokázal číst jejich myšlenky, tak odmítli návrat. Ale jeden ze skupiny se rozhodně oddělil a šel cestou zpět za Pánem. Když Pána znovu oslovil, byla z jeho slov patrná pokorná víra v boží poslání Pána a z jeho očí zářila skutečná oddanost. Pán na něho pokojně pohlédl a oslovil ho následujícími slovy: »Tak ses tedy obrátil z cesty, kterou jsi šel se sobě rovnými a vrátil ses ke mně, aby ses ukázal oddanější než předtím. Vzdej svůj opovržlivý způsob

soudit nepříznivě tajemství boží a nerebeluj proti svému Stvořiteli, aby ti dále nebyla upírána boží přízeň. Přiznej, že jsi nemohoucí tvor před Bohem, který tě prohlédl a vzdej úctu Bohu, který tě stvořil. Před mým zrakem, který vidí opravdový život tvé duše nemůžeš nic ukrývat, proto marně ukazuješ, že na mě věříš. Tvé sobectví samotné tě hnalo zpět ke mně a samotná tvá samolibost způsobila tvoje pokorné chování, které mi nyní ukazuješ. Osvobodím tě od tvé nemoci teprve potom, když mi dokážeš, že je ti Bohem zjevený, pro lidi ale tajemný, život tvé nesmrtelné duše důležitější než pozemský život. Dokaž mi čistým a Bohu sloužícím životem, že jsi svou sobeckost přemohl. Potom tě zbavím tvé nemoci.«
Potom se Pán od tohoto nemocného odvrátil a on, jak se zdálo bez zjevného roztrpčení začal přemýšlet o tom, jak by mohl Pánovi požadavky správně splnit. Přestal se také pokorně tvářit. Jeho rysy tváře se uvolnily a jeho tvář zvážněla myšlenkami, které ho naplňovaly. Vzdal se rouhání, ke kterému ho jeho samolibost sváděla a zamyšlený nás opustil, aby vyhledal samotu. Zmizel na dlouhý čas a my jsme se o něho už nestarali. Ale jednoho dne předstoupil opět před Pána a čekal, až ho On osloví. Celá jeho bytost byla změněná. Když Pánovi odpovídal, tak již nepodporoval vnější účinek svých slov gesty a výrazem očí, ale mluvil pokojně a vážně. Jeho slova a celá jeho bytost vyjadřovala zodpovědnost, úctu a upřímnost. Pán vyslechl pokojně jeho zpověď, jak se během svého celého života přetvařoval a lhal a podceňoval skutečnou sílu duše před Bohem. V další rozmluvě žádal Pán skutečné důkazy jeho obrácení, načež muž znovu odešel a dlouhou dobu se neobjevil. Když potom znovu stál před Pánem, byli po jeho boku tři muži a tři ženy a dívali se plni pohnutí a úcty na Pána, kterého jim on před dlouhým časem představil jako jejich Spasitele. Poučením tohoto muže se přiznali k Pánu jako ke svému očekávanému Mesiáši a stáli nyní v údivu uctivě před Pánem, aby mu vzdali čest. Pánův zrak se vyjasnil, když oslovil muže následujícími slovy:
»Nyní jsi mě pochopil a následoval jsi mně jako můj učedník, ačkoliv jsem tě dvakrát odmítl, když jsi byl ještě plný sobectví. Dnes stojíš přede mnou změněný, neboť jsi přemohl sobectví a už neprosíš o záchranu pro sebe samotného, ale i pro bratry a sestry, jejichž duše ke mně přivádíš. Důvěřuj nyní Mé moci, která tě zachrání tak, jako jsi jí důvěřoval ve snaze zachránit své bratry a sestry. Odejdi v

pokoji a raduj se ze znovu navráceného zdraví a ze spojení své duše s Bohem, které tě osvítí a posílí. Zapomeň sám sebe a Bůh tě dovede k tvé opravdové podstatě. Odpusť všem svým bližním jejich vinu a Bůh ti tak zjevně odpustí, že budeš nahlas jásat, jak převeliká je přízeň boží, která tě zachrání.«
Když Pán pronesl tato slova, dotkl se nemocného a potom zmizel mezi množstvím lidí, kteří ho obklopovali. Uzdravený odcházel se zářícím obličejem se svými šesti společníky a stal se potom mocným bojovníkem za Pánovo dílo.

23. Odmítnutí rozhněvané ženy

Pán uměl často báječným způsobem poučit jen několika slovy nemocné sklíčené lidi, kteří ho volali.
Tak byl také Pán jednou osloven neobyčejně neklidně vypadající ženou, která si přála, ať jí přece odebere utrpení, které nepřetržitě dusí její sílu. Ačkoliv se žena nezajímala o Pánovo učení, Pán jí neodbyl. Pán šel dobrotivě k ní do bytu a přál si, aby mu oznámila co považuje za důležité. Byl jsem tam s Pánem, protože si to přál. Pán v tichu obydlí pronesl následující poučení: »Bůh věděl už dávno, co jsi mi nyní tak neuspořádaně vyprávěla, poněvadž Bůh rozezná lidské skryté myšlenky a Bůh ví o lidském utrpení. Bůh ti ale doopravdy ponechá toto onemocnění, které tě tak zneklidňuje, protože ty nechceš v duši žít v hlubokém míru. Protože jsi stále neklidná ve svých myšlenkách a protože netoužíš po žití v hlubokém míru duše, tak ti Bůh ponechá toto zneklidňující a rozrušující onemocnění. V této boží odpovědi máš trest za své zmatené, jen pozemskému světu obrácené myšlenky. Dej si za úkol utišit svou duši, aby mohly její síly tolik vyrůst, jak bude jednou nutné k připojení duše na nebeský svět. A poté popros Boha, aby tě zneklidňujícího onemocnění zbavil a Bůh splní tvou prosbu. Ale když chceš též nadále vést svůj nicotný, rozptýlený, úplně od Boha odvrácený myšlenkový život, Bůh tě nechá silně onemocnět, protože žiješ odchýlená od cesty, kterou Bůh lidem ukázal k jejich spáse.«
Když Pán pronesl tato slova, opustil ženu a já jsem Pána následoval z domu ven. Byl jsem málo potěšený tímto Pánovým, příliš tvrdě se jevícím odmítnutím, protože nemocná zůstala ponechána svým utrápeným myšlenkám. Bůh ale připustil, že jsem v jiný den měl

příležitost, pozorovat tuto ženu mezi svými sestrami, aniž by byla má přítomnost postřehnuta. Ve velkém vzrušení vyprávěla napjatě poslouchajícím ženám, jak Pán má skutečně malou sílu, že nemohl její nemoci vyléčit. Rozčileně a nevraživě dodala, že Pánova skutečně hezká kázání jsou jen k tomu, aby ukrývaly jeho vlastní bezmocnost. Byl jsem pobouřený tím zmateným odsuzováním Pánových poučování a pochopil jsem, proč jí Pán onemocnění neodebral. Chtěl jsem vysvětlit ženě poté jaká je pravda, ale v tom okamžiku se do rozhovoru vložil Pán, který mě asi hledal a rovněž slyšel slova ženy. Pán k ní přistoupil se vztyčenou hlavou a řekl: »Budeš-li se opravdu rozčilovat nad mou neschopností tě vyléčit, tak ti Bůh tvou nemoc ani v budoucnu neodebere. Budeš-li se rozčilovat nad ubohým poučováním, za kterým bych chtěl ukrývat svou neschopnost tě vyléčit, tak ti Bůh tvou nemoc přitíží, jak jsem ti oznámil. Bůh ti ponechává nemoc proto, že zachováváš rozhněvanou duši nepřetržitě utrápenou a zmatenou, neboť netoužíš po klidu duše, aby ses přiblížila k Bohu, ale toužíš jen po příjemném životě. Chci ti ukázat, že ses mýlila, když jsi věřila, že jsem neměl sílu, tě vyléčit.«
S těmito slovy se Pán dotkl poraněné posluchačky, která trpěla onemocněním chodidel. Okamžitou změnou v chodidlech žena poznala, že byla Pánem uzdravena a samou vděčností se vrhla před ním na zem. Prvá žena polekaně hleděla na zahojená chodidla a rozhněvaná nad svým vlastním nedosaženým uzdravením Pánovi řekla: »Když tak lehce svedete léčit nemoci, potom nerozumím vaší krutosti k tak trpící ženě, jako jsem já.«
Pán se už nestaral o tato slova, ale táhl mě s sebou pryč z kruhu lidí, který se mezitím okolo nás vytvořil.
Pán byl dobrotivý vždy jen k takovým lidem, kteří ho neoslovovali ošklivě, rozhněvaně a egoisticky.

24. Báječné sliby Ježíše pro všechny jeho učedníky

»Nemoci přicházejí jen proto na vaše pozemské tělo, že si nechcete nechat od Boha poradit«, řekl Pán jednoho dne k muži, který ho vyhledat kvůli trýznivé nemoci, která mu ubírala síly.
»Vás lidi zraňuje pozemský svět jen proto, že si nechcete dát od Boha poradit«, pokračoval Pán dále. »Vzdejte se sami sebe a nechte

jednat Boha skrze vás, potom budete moci nesnáze pozemského života přemáhat boží sílou, která vám bude dána. Zapomeňte sebe a najděte se v Bohu, a Bůh vás tak oživne, že budete překvapeně jásat nad velikou bohatostí božího zážitku.
Zapomeňte sebe a připomeňte si svou existenci pod boží ochranou, potom vám vyvstane v hloubce vaší duše život, který v jeho celém bohatství nebudete svým rozumem schopní pojmout. Držte se stranou cest, kterými jde velké množství lidí a ukryjte se na osamělé cestě, která vede k Bohu. Potom bude vaše cesta tak osvícena božím milosrdenstvím, že se radostně zřeknete společenství bližních, neboť boží přítomnost vás tak báječně podaruje, že z toho bližní zapomenete. Slibuji lidem, kteří mé učení následují, život v Bohu. Já vám tento život v Bohu zprostředkuji, když se nabídnete mi sloužit jako učedníci pro mé dílo na zemi.
Pomáhejte duším svých bližních a Já budu pracovat pro báječnou boží pomoc vaší duši.
Věnujte pokojně svou pracovní sílu dílu, které na zemi buduji a Já vám splním svůj příslib. Odeberu vám chudobný, neduživý, nedokonalý, utrápený pozemský život neosvícených tvorů a připojím vás na síly své říše.«

25. Vyjasnění umírajícímu

Pán byl dobrotivý k nezasvěceným, protože je shledával otevřené pro své zvěstování boží říše. Chudé, zatížené nemocí a nouzí vždy laskavě oslovil.
Tak ho jednou zavolal muž, který vypadal nadmíru chudý a měl jen málo k jídlu. Ten muž se díval na Pána jako na Boha, proto ho Pán následoval do jeho obydlí. Tam byla na lůžku ležící zubožená a vyhladověle vyhlížející žena, která toužebně natahovala po Pánovi paže, aby se dotkla jeho oděvu. Tu Pán, ještě na prahu hlasitě zvolal: »Pomoženo ti bude ještě dřív než o to požádáš, neboť Pán, tvůj Bůh tě přijal a jeho síla přes tebe přichází. Dej srdce a duši Bohu, který tě stvořil a opusť tmavý pozemský svět, abys se mnou věčně putovala ve světle!«
Celé tělo vyhladovělé ženy náhle zazářilo a ona s radostným výkřikem zesnula.
Muž vroucně poklekl před Pánem na zem a líbal lem jeho oděvu.

Pán kráčel poté k mrtvé a uložil její hlavu, která stále trochu zářila, na polštář. Pán stál vzpřímený okamžik před nuzným ložem a pak vyšel mlčky dveřmi ven.
Já jsem toto všechno viděl, neboť jsem Pána následoval až na práh světnice. Netroufal jsem si Pána potom oslovit a tak jsme šli mlčky nazpět k ostatním učedníkům. V jejich tvářích byla vidět zvědavost, ale Pán o této události nepromluvil ani slovo, a tak jsem mlčel také já.

26. Vysvobozující smrt jedné staré ženy

Pán byl přívětivější k nemocným, kteří ho ani nevolali, ani k němu nepřišli kvůli uzdravení, ale prosili o záchranu své duše.
V následující události ukázal Pán na příkladu, že upřímná touha po záchraně duše bude od něho vyslyšena.
Bůh již použil tuto událost pro mnohá obrácení lidí onoho času k Bohu, ale ačkoli tato událost byla známá mezi tenkrát žijícími lidmi, nikdo jí nezapsal.
Dnešní lidé se budou usmívat, neboť tato událost ukazuje Pána ještě jiným způsobem.
Nemocná, stářím poznamenaná žena zůstala ležet na silnici, protože ji opustily síly, a nemohla pokračovat cestou do svého domova. Její bídná situace ji nepřekvapovala, zdála se úplně klidná a tichá a také nikoho neoslovila, aby žádala o pomoc. Bůh použil její situaci k tomu, aby Pán na jejím příkladu mohl dát poučení. Neboť sotva jí Pán uviděl, tak k ní ihned přišel. Pokojně hleděl na starou ženu, ležící na zemi, aniž by se jí pokusil pozdvihnout. Oslovil ji dobrotivě těmito slovy: »Ležíš tu na zemi jako novorozeně a nejsi schopná povstat a jít vzpřímeně. Stejně jako novorozeně jsi opět ubohá, slabá a odkázaná na cizí pomoc. Tvé tělo se brzy vrátí do země, z které se zrodilo a bude vyplněn tajemný zákon tohoto tvého pozemského života. V sobě ale neseš vzácný poklad, který zůstává lidem utajený, ale před Bohem je otevřený. V tobě žije krásná nesmrtelná duše, která není ani chudobná, ani slabá, neboť ty jsi svůj pozemský život zcela správně využila ke vzdělání své nesmrtelné duše. Bůh neodmítá tuto tvou duši i když tě lidé dnes shledávají nepotřebnou a málo přitažlivou. Bůh ti vyplatí tuto posilněnou duši zvláště osvobozující záchranou do duchovního světa, který ti Bůh vyhradil. V této své

nesmrtelné duši nosíš záruku za výborně prožitý, od pilných nebeských sil pro tebe připravený pozemský život a přijmeš odměnu za tvé dnešní útrapy a potíže. Bůh odměňuje a trestá důsledněji než pozemšťané tuší, neboť každý člověk nese lehký nebo těžký náklad, který si on sám na sebe uvalil v dřívějších životech. Bylo v tobě hodně dobroty a hodně ochoty pomáhat. Postavila jsi své slabší bližní do života a ulehčovala jsi život mnohým dnes silným lidem, kteří tebou byli dobrotivě a pečlivě ošetřováni, když spatřili světlo světa. Pohlížela jsi plna úcty na boží zázrak, jakým nechává rozmnožovat své tvory. Krásné se ti jevilo tvé nadání, které ti umožňovalo ošetřovat novorozence a mírnit útrapy matek. Vůbec nevíš, že jsi tento dar získala v dřívějším pozemském životě. Oddaně jsi pomáhala ve svém dřívějším pozemském životě zvířatům přivádět své mladé na svět a láskyplně a s potěšením jsi ta bezbraná zvířata ochraňovala a hlídala před nebezpečím. Za to ti dal Bůh v tomto životě dar, opatrovat něžné potomky lidí a ty jsi skutečně tento úkol prováděla s plnou odpovědností a láskou.

Bůh tě používal jako svůj nástroj pro běh svého Stvoření a vložil ti do rukou osud nesčetných novorozenců. Podobně jako leželi tebou ošetřovaní novorozenci bezmocní, zbědovaní a zesláblí před tebou, ležíš ty dnes chudobná bezmocná a zesláblá před Bohem, který na tebe pohlíží. Protože jsi dobrotivě, pečlivě a láskyplně opatrovala tobě svěřené novorozence a žádné jsi neztratila nezodpovědností nebo nedbalostí, tak se dívá dnes Bůh dobrotivě a láskyplně na tebe, aby tě právě tak pečlivě ochraňoval ve tvé slabosti.

Podej mi ruku, kterou jsi nesčetné novorozence dobrotivě hladila po malých hlavičkách a pozdvihni svůj zrak již skoro osleplý z té dlouhé pozemské cesty a pohlédni pokojně na mne, který nad tebou bdí a odevzdej svou duši Bohu, který tě stvořil.

Soustřeď všechny své myšlenky na boží dobrotu, která nad tebou bdí a odvrať se od pozemského světa, který ti už nemá co dát.

Při své oběti pro lidské tvory jsi zestárla a proto se nyní odevzdej svému Stvořiteli, který tě k sobě volá.«

Pán poklekl k ležící stařeně, pozdvihl jí a ukryl její hlavu v náručí. V náručí Pána stařena jakoby oživla a volala plnou sílou slova: »Nejsem už nemocná ani slepá ani slabá. Vidím do nebe jak mi boží andělé mávají, abych k nim šla!« »Uklidni se«, řekl jí tiše Pán, »a jdi na druhou stranu k andělům, kteří tě volají.«

Výraz obličeje staré ženy byl blažený a usměvavý a bez znamení bolesti zesnula v Pánově náručí.
Toto vše jsem viděl a byl jsem hluboce dojatý touto neobyčejnou událostí na otevřené silnici před očima lidí. Nesepsal to ale nikdo, protože jsem byl s Pánem sám a ostatní učedníci byli na jiném místě. Já to ale dosvědčuji, protože Pán mi uložil, abych dnes všechno reprodukoval, co jsem kdysi na straně Pána zažil a slyšel.

27. Pán utěšuje dvě sklíčené ženy

O to více Pán vysvětluje v následující příhodě. Chci podat zprávu, jak jsem to zažil.
Byli jsme unaveni a uložili jsme se k odpočinku na břehu jezera, okolo kterého jsme často chodívali. Rybáři a lidé postávající kolem k nám přišli a uložili se kolem nás. Když se Pán trochu prospal, podíval se na lidi kolem dokola a řekl: »Na co čekáte? Proč jste se uložili zde okolo mne? Proč nezůstanete u vaší práce, ale díváte se na mě, jak tu ležím a spím? Žádný z vás nebyl odhodlaný, mě následovat a žádný z vás si nepřál mít užitek z mého poučení pro záchranu svojí věčné duše. Kolikrát jsem k vám mluvil a vy jste mi naslouchali. A potom jste odešli a pokračovali ve svém zmateném bezmyšlenkovitém životě a zapomněli má slova. Hluší a slepí jste pro Boží volání, a proto je k vám Bůh také hluchý a slepý.«
S těmito slovy si Pán znovu lehl a ihned opět usnul.
Byl jsem tímto nečekaným chováním Pána velmi překvapen, když tu ve svém hezkém čistém oděvu ležel natažený na zemi a spal.
V obličejích lidí se ukázalo zklamání a skoro mrzutě vysvětlovali, že tedy raději půjdou, že nemá pro ně žádnou cenu dívat se, jak Mistr spí.
Nato všichni odešli a jen dvě ženy usedly těsně vedle Pána a tiše čekaly. Když se Pán po dlouhém spánku probudil, rozhlédl se a utkvěl svým pohledem na těchto dvou ženách.
»Proč jste také neodešly jako ostatní?« zeptal se. »Co zde chcete a na co čekáte? Viděly jste zde spícího člověka, jako každého jiného. Co si tedy přejete?«
Obě čekající: nemocně a chudobně vypadající stará žena a odkvétající děvče, se dívaly vystrašeně k zemi, jakoby cítily, že patří také ke krátce odmítavě osloveným. Potom stará žena řekla: »Odpusťte

nám Mistře, ale chtěly jsme vyčkat, zda bychom po vašem procitnutí přece jen nemohly slyšet vaše poučná slova. Tohle je má vnučka, která prodělala hodně utrpení a přeje si vás slyšet hovořit. Vypravovala jsem jí hodně o vašich kázáních, a tak si přála vás vyhledat. I já toužím po vašich slovech, neboť nemluvíte o věcech tohoto světa, které jsou pomíjející jako moje stárnoucí tělo. Odpusťte nám proto, že jsme čekaly na vaše procitnutí.«

V Pánově tváři poběhla změna a úplně se změnil jeho hlas, když pravil: »Čekaly jste trpělivě a toužebně na Boží oslovení, ačkoli všichni vaši společníci to z netrpělivosti vzdali, protože se jim jevilo marné déle setrvávat. Upřímně jste neroztrpčeny a skutečně pokorně čekaly dlouhý čas, zda mé slovo přece jen neuslyšíte. Chci tedy vaší trpělivost a pokoru odměnit a hovořit s vámi o tom, co vaší duši zneklidňuje.«

Obrácen ke staré ženě, Pán řekl: »Tvůj pozemský život uplynul a ty se nejistě a úzkostlivě díváš na zjevné chřadnutí svého těla. Kvetoucí a krásné bylo kdysi toto tělo, a ty jsi měla za to, že jeho rozkvět a jeho krása budou věčné. Tak nebohé a úzkoprsé byly tvé myšlenky. Vůbec jsi nemyslela na pomíjivost tohoto pozemského těla, když bylo ještě kvetoucí a krásné a když jsi byla starší, viděla jsi své děti rozkvétat v podobných hezkých pozemských tělech. Měla jsi za to, že budeš žít svými dětmi.

Všichni se od tebe odstěhovali a tys zůstala samotná, zestárlas a díváš se na svůj prožitý život, který jsi splnila tak, jak to Bůh ženě ukládá.

Ale ty rozpoznáváš, že i přes čestně vyplněný život tu dnes bezradně osamělá stojíš a strachuješ se otázky, co z tebe bude po rozpadnutí tvého pozemské těla.«

»Ano, Mistře, ty čteš mé myšlenky«, řekla žena, »poznáváš, že jsem právě proto zde zůstala a čekala na tvé procitnutí. Já vím, že musím brzy zemřít a žádné z mých dětí a žádné z mých vnoučat mi nemůže odebrat nejistotu a úzkost, které cítím před svou poslední hodinou. Cítím se zcela sama a bez pomoci, když mi přijdou ty myšlenky strachu a proto si myslím, že Ty a Tvé učení mi mohou z této úzkosti pomoci.« »Ano, máš pravdu«, řekl Pán, »propůjčím ti sílu, překonat tuto úzkost. Odlož všechny nepotřebné starosti a myšlenky na pomíjející věci a ponoř své myšlenky dlouhou a vroucí modlitbou do hlubin božích. Vlož všechny své starosti a všechny

své úzkosti do rukou nebeského Otce, který k tobě mluví a drží nad tebou žehnajíc své ruce. Odevzdej se zcela boží vůli, která tvou duši připoutala na toto pomíjející pozemské tělo. Důvěřuj dobrotě boží, aby ti ulehčila oddělení od tvého pozemského těla. Důvěřuj dobrotě boží ať tvou duši nenechá propadnout zkáze. Skrývej se stále více před svými bližními, před jejich hlučnými projevy, které ruší klid tvé duše, který potřebuješ, aby ses pozvedla k Bohu.

Když tímto způsobem v samotě necháš tichou modlitbou proniknout duši stále hluběji do božího světa, tak ti Bůh odpoví. Čím odpovědněji a trpělivě a klidně se člověk modlí, tím láskyplněji a zřetelně mu Bůh odpoví.

Udiveně a nedůvěřivě se na mě díváš, když ti říkám, že ti Bůh odpoví. Chci učinit boží hlas v tvé duši tak vnímatelný, že ho budeš slyšet jako hlas člověka, který na tebe mluví. Pokojně a důvěřivě bys měla tento hlas poslouchat, jako dnes pokojně a důvěřivě posloucháš Můj hlas. Tento hlas ti bude přívětivě radit a bude tě vést a když se zcela tomuto hlasu odevzdáš, bude tvé pozemské tělo usmrceno. Pokojně a s důvěrou se zcela odevzdej hlasu božímu a on tě odvede z tohoto pozemského světa. Pokojně a s důvěrou se úplně ukryj v tento hlas boží, který tě převede do věčnosti.«

Stará žena se dívala dojata na Pána i když bylo vidět, že úplně nerozuměla, co Pán mínil. Když Pán viděl její dojetí, řekl: »Ty věříš mým slovům, ačkoli si nemůžeš představit, že bys mohla zaslechnout boží hlas ve své duši.

Protože ty mým slovům věříš a protože chceš nyní následovat dané pokyny, bude ti otevřena říše mého Otce.«

Potom se Pán obrátil na starší děvče, jehož tvář nesla stopy velkého zármutku: »Kdo ti takové hoře připravil, že tvá světlá duše onemocněla? Jeden neznalý a zaslepený člověk zradil tvou důvěřivou duši a proto onemocněla.

Nepoddávej se utrpení kvůli jedné bytosti a zabraň lidem, aby zatemňovali život tvé světlé duše nezodpovědnými myšlenkami a jednáním. Rozpoznej, že jsi bytost boží, která byla určena k dokonalosti a má se podobat svému Stvořiteli. Zabraň ještě nedostatečně vyvinutým a nesmyslně působícím bytostem, aby ti poplétali duši. Odvrať se od nich, když pocítíš, že ti působí škodu v láskyplném a světlém životě tvé duše. Klidně se odvrať od takových lidí a obrať svou lásku a svědomitost jiným bližním, kteří ti láskyplně poděkují.

Nepromarňuj lásku, která v tobě je pro bližní nehodné tvé lásky.
Dávej si dobrý pozor na pokoj své duše, aby sis ho uchránila, když jsi ve společnosti lidí. Braň tento pokoj své duše s velkou silou a kdybys poznala, že ve společenství tvých bližních nebudeš schopná pokoj duše uchránit, tak se před nimi ukryj a vyhledej samotu.
Zavolej poté Boha tím, že se začneš tiše a vroucně modlit. Tak se můžeš povznést do světa božího ducha. Nedávej žádnému člověka oprávnění, aby tě rušit ve tvé rozmluvě s Bohem, kterou ti tvé tiché a vroucí modlení umožňuje. Uzavři se před nevědomými lidmi a poslouchej hlas boží ve své duši. Neopovrhuj svými bližními, kteří nic netuší o tvém tajném duchovním bohatém prožitku a spílají ti kvůli tvému způsobu života v ústraní a skrytě jásej, když poznáš, že se ti Bůh odhalil ve velké dobrotě. Jdi klidně domů ke svému Stvořiteli, když poznáš, že ti bližní chtějí uloupit mír tvé duše. Nebeský svět ti bude zpřístupněn, když budeš schopná trpělivě a dostatečně energicky o něj bojovat.
Pozdvihni se díky společníkům v nebeském světě poté šťastně nad chudobnou pozemskou těsnost. Budeš o hodně šťastnější, než bys byla se společníky na pozemském světě.
Pomíjivé a malicherné je pozemské bohatství a nevyčerpatelné a věčné je bohatství zprostředkované božím duchovním světem. Láska, kterou v sobě nosíš a kterou ti bližní neopětují, ti bude Bohem velmi dobrotivě nahrazována jeho láskou.
Rozeznej, že Bůh tě nechce přenechat osamělému hoři, které ochromuje láskyplné síly tvé duše a věz, že tvůj Bůh na tebe čeká, aby ti dobrotivě léčil rány, které ti lidé způsobili.«
Se široce rozevřenýma očima se děvče dívalo na Pána , který napůl vzpřímený ležel na zemi a mluvil k ní dívaje se do trávy. Z jejích očí mluvila láska a oddanost a bez průtahů řekla: »Báječné je toto učení a já cítím v sobě sílu je následovat. Marně jsem dávala lidem lásku svého srdce, proto bych ji nyní chtěla dát Bohu, jak jsi mi to ukázal.«
Později bylo toto děvče často mezi Pánovými stoupenci a stalo se neobyčejně udatnou bojovnicí za Pánovo učení.

28. Služba bližnímu je službou pro Pána

Z následující příhody bude zřejmé, jak Pán posiloval sílu lidí, kteří ho následovali.
Na místě, kde Pán velmi často uzdravoval nemocné, se opět shromáždili nemocní, aby jím mohli být uzdraveni. K tomuto místu přicházeli také často již uzdravení, aby ještě jednou Pána viděli a byli přítomní při uzdravování.
Byl jsem svědkem, jak Pán k jednomu uzdravenému řekl: »Vyburcoval jsem tě, aby ses pozvedl ze své špatné situace, protože jsem chtěl posílit tvou duši pro věčné bytí. Dávej pozor, abys nespadl nazpět když zapomeneš, co jsem tě učil.« Ve výrazu obličeje uzdraveného zasvitla radost z toho, že ho Pán znovu oslovil a řekl přesvědčeně: »Chci tě následovat, Mistře, neboť ty dáváš sílu, jakou lidé, které já znám, nejsou schopní dát. Stal ses mým opravdovým zachráncem a úžasná je myšlenka, že já podle tvých pokynů smím dále žít jako každý jiný zdravý. Nechci se odchýlit od cesty, kterou jsi mi ukázal, neboť mi dává síly, jaké jsem dříve nikdy neznal. Chápu, Mistře, že léčíš nemoci, protože máš mocné síly, jaké nikdo před tebou nevlastnil. Řekni mi, jestli ti smím sloužit, zdali mou práci rukou pro sebe a své učedníky můžeš upotřebit a ihned tě budu následovat.«
Pán poradil uzdravenému, aby pomáhal lidem, do jejichž středu ho Bůh postavil. »Když budeš svým bližním sloužit pečováním a pomocí v nesnázích těla a duše, tak sloužíš mně.«
Po těchto slovech se Pán odvrátil od uzdraveného a obrátit se k nemocným, kteří na něho toužebně čekali.

29. Pánova dobrota na příkladu sklíčené ženy

Když Pán v myšlenkách lidí nenašel žádnou bezbožnost a žádnou zlomyslnost, získával jejich srdce především mírností, s kterou posuzoval jejich zmatené jednání. On poukázal takovým lidem dobrotivě na jejich zmatené jednání a oni se překvapivě rychle podřizovali Pánovým přikázáním, poněvadž jejich myšlenky nebyly ubohé, ani zlé, ani bezbožné.
Tito lidé byli také většinou mnohem snáze získáni pro Pánovo

učení než ti, kteří zjevně otevřeně nechybovali. V jejich hodnotném podřízení se Pánovým přikázáním bylo zřetelně patrné, že oni nebyli doopravdy ve svých duších zkažení i když byli lidmi zavrženi. Chudí lidé byli mnohdy pohněváni jednáním Pána, proto mu kladli otázky a vytýkali mu jeho, pro ně nespravedlivý úsudek.
Tak jsme se jednou dostali do rozhovoru s podivnou starší, sklíčeně vyhlížející ženou, která nebyla ještě vůbec tak stará.
Z jejích odpovědí, které nám dávala, jsme poznali, že není doopravdy nebohá a zarmoucená, ale že její síla byla ochromena opovržením bližních.
Bůh by chtěl, aby nežádoucí mezilidské odsuzování bylo odstraněno, protože Bůh chce lidské duše vyškolit pro boží práci.
Bůh pohlíží na své bytosti podivuhodně dobrotivě, i když jejich srdce pracují doopravdy zmateně a vzpínají se proti Němu. Bůh chce vychovat pozemšťany k podobné dobrotě, aby se jejich duše staly schopné, sloužit jako pomocníci Boha.
Pán se proto dobrotivě snažil zarmoucená lidská srdce pozdvihnout, když nalezl myšlenkový život takových lidí bez zlomyslnosti a bezbožnosti.
Když nás Pán nalezl v rozhovoru s touto ženou, přistoupil a podnítil ženu, aby mu odpovídala. Ačkoliv její odpovědi byly rozzlobené a neuvážené, Pán přece neztratil trpělivost a povzbuzoval její ztracenou duši povzbuzujícími slovy. Poté žena Pánu ochotně vyložila svou situaci před odsuzujícími bližními a dokázala svým skutečně klidným výčtem svého utrpení vyjasnit svou zarmoucenou tvář.

30. Překvapující obrácení jedné známé hříšnice

Často jsem se divil, jak Pán v lidských duších mohl poznat, co v nich bylo skryto.
On byl velmi důvěryhodný pro všechny lidi, kterým před očima ukazoval co chtěli ukrýt. Lidé, kterým Pán ukazoval před očima, před Bohem v tajnosti držené, nekalé myšlenky, se chovali neobyčejně zmateně. Tito lidé byli Pánem mnohem rychleji zbaveni jejich zbloudění, protože poznali, že Pán je prokoukne. Pánem mi bylo uloženo, reprodukovat také tyto příhody, aby dnešní lidé mohli poznat, že Pán prohlédne, co oni považují za skryté.
Pán přívětivě sledoval jednu neřestnou ženu, která se před ním chtě-

la ukrývat, protože byla Pánovou odpovědí zahanbená.
Opatrným způsobem chtěla předstírat ctnostnou ženu, aby její nedůstojný způsob života neodsoudil. Mne překvapilo, že Pán ženinu opatrnému ukrývání jejího způsobu života jakoby uvěřil a budil zdání, že jí věří. V domnění, že se jí skutečně podařilo, svou pravdivou životní situaci ukrýt, stala se důvěřivější a upřímnější v otázkách, které Pánovi dávala.
Pán ji dobrotivě poučil o vysokém cíli lidí připojit se k Bohu a tato žena plná dojetí před boží dobrotou zapomněla na vlastní život a následovala Pána. Pánovo poučování bylo od ní rozechvěle a ochotněji přijato a mnohem důkladněji zpracováno, než tomu bylo u mnohých jiných lidí, kteří vedli zcela spořádaný život.
Pánovým klidným přecházením jejího hříšného způsobu života tato žena tak zesílila ve své lásce k Bohu, že bezprostředně svůj předešlý život přerušila a plná důvěry a horlivosti Pána následovala.
Byl jsem překvapený touto Pánovou pracovní metodou a protože Pán četl mé myšlenky, řekl mi: »Ve tvém údivu nad mou opatrnou dobrotou vůči této ztracené ženě se projevuje jen rozum, posuzující pozemské události. Já ale neposuzuji lidi podle pozemských událostí, jako to dělají rozumní lidé, ale já posuzuji lidi podle toho, jak oni stojí před Boží tváří. Bůh nesoudí, jako lidé soudí a Bůh nemluví přímo jako lidé. Lidská opravdová bytost je tajemnější, než mohou ti lidé rozeznat, kteří posuzují svým intelektem, neboť člověk je mnohem hodnotnější jako před Bohem působící duch, než se na zemi zdá.
Tato žena nebyla v její opravdové existenci nečistá, ačkoli jako člověk šla cestou hříchu. Na jejím rychlém odklonu od tohoto hříšného života bylo patrné, že se svou duší ve skutečnosti nepodílela na svém předešlém životě.
Její duše byla zmatená zraňujícím odloučením od božího světla, které už nedokázala nalézt. Proto se neuměla protivit hříchu. Ale již při prvním zavolání poslouchala můj hlas a neobyčejně rychle a lehce se odloučila od svého předešlého života.
Já jsem jí nezranil vyčítavým odsouzením, protože jsem viděl pravdivou bytost její duše. Kdybych ji býval zranil vyčítavým upozorňováním na její nedůstojný způsob života, byla by zarmoucená a sama v sobě zoufalá ode mne odešla a nikdy víc by nebyla ustoupila od své zhoubné cesty.

Chci ti ukázat obětavou silnou a dobrotivou duši této ženy, abys zřetelně rozeznal, jak lidé chybují, když duše bližních posuzují jen podle pozemských událostí. V této ženě Bůh získal neobyčejně silnou pomocnici, která je Bohem mnohem lépe použitelná, než mnoho jiných lidí, kteří se ctnostným životem cítí jako naprosto oprávnění, aby je Bůh použil.
Vyzývej lidi k tomu, aby Bohu oddaně ukázali, že se připojí nebeskému světu jako skuteční pomocníci plní síly. Tato žena bude působit v božím světě neobyčejně mocně, protože její duše před Bohem pracovala zcela hodnotně.«

31. Ježíš utěšuje poníženou ženu

Pán byl uvítán u jedné zraněné hospodyně, s kterou majitel domu nedůstojně jednal, protože jí shledával ubohou a zatrpklou. Zoufalá ve své duši, hledala u Pána útěchu a pomoc. Pán stál před ní vzpřímený a díval se na ni dolů, jak se mu vrhla plačící k nohám. V Pánových očích zářila Boží dobrota, když pravil následující slova: »Neplač, má dcero, že tě tvůj domácí pán odmítá, protože tě shledává nevyhovující a nuznou, neboť ty nejsi před Bohem nevyhovující a nuzná, ty jsi před Bohem odhalená ve své skutečné síle, kterou jsi získala svým pokorným podrobením vůli jiných lidí. Bůh vidí zápasy tvé duše a Bůh na tebe nezapomene, když zazní velká výzva, která boží děti odvolá z této Země. Bůh ti vrátí všechno nazpět, co ty dnes obětuješ a ty se plná síly pozdvihneš ze země, které tě vychovala k božímu bytí.
Nermuť se nadále nad těmi nevědomými lidmi, kteří nemohou vidět tajemný zápas tvé duše a doufej v boží dobrotu, která tě jednou vysvobodí.
Nech lidi ať s tebou rozhněvaně a nespravedlivě a pohrdavě zacházejí a odpusť jim klidně jejich nevědomost, ale skrytě důvěřuj v Boha, který tvou duši posiluje svou láskou.
Láska boží ti vrátí vše, co ti vzala útočnost a bezcitnost bližních.
Boží dobrota tě vysvobodí a všechna utrpení, která tě dnes tlačí k zemi, zapomeneš.
Čekej velmi trpělivě na čas, kdy nespravedliví, nenávistní a pomstychtiví pronásledovatelé budou mít pozemský svět násilně ve své moci.

S klidnou duší, která je si jistá svým spasením poté pohlížej na tyto protivníky boží dobroty a uzavři před nimi svou duši.
Nermuť se poté nad nimi, ale věz, že Bůh jejich zhoubné, rouhačské činy chtěl jen vyjevit tím, že je nechal, aby pozemskému světu vnutili své násilí.
Zlo by se mělo odhalit v lidských duších tak zřetelně, že by celé lidstvo mělo před ním blednout strachem.
Ukázat by se mělo zlo v lidských duších tak zřetelně, že by toto lidstvo na to zahynulo, kdyby je Bůh nakonec nevysvobodil z jejich útrap.
Bůh vysvobodí hynoucí lidstvo hlasem Spasitele, který je zavolá, aby ho následovali do jeho říše. Poté napni sluch a sleduj hlas svého Spasitele, neboť ty máš sílu abys překonala pozemský svět.
Hlad, nemoc, nouzi a strádání bude lidstvo snášet, ale Bohem vyvolení lidé budou posilněni hlasem Spasitele.
Dobrota boží poté oddělí pro boží říši použitelné lidi ze středu pro boží říši nevhodných a oni budou pokojně poslouchat hlas svého Spasitele a pokojně budou tímto hlasem přemístěni a zachráněni na novou zemi.«

32. Ukonejšení rozladěných lidí

Ve vzrušení nad Pánovým uzdravováním nemocných byli lidé často úplně nerozumně rozhněvaní nad krátkostí doby, kterou jim Pán věnoval, neboť by bývali chtěli, aby Pán s nimi ještě déle mluvil. Pán ale vůbec nereagoval na takové mrzuté povídání, protože Pán to nepovažoval za naléhavé. Pán tyto rozladěné lidi jednou přívětivě zavolal k sobě a řekl jim tichým hlasem: »Jste rozhořčení, že já tak rychle zase od vás odcházím a vy byste rádi ještě delší čas se mnou hovořili. Požadujete ode mne další poučení, protože shledáváte, že jsou vám užitečná pro cestu vaší duše. Já ale pobývám jen velmi krátký čas mezi vámi a dávám vám také jen málo poučení. Vůbec nejste schopní to všechno chápat, neboť vy nejste ještě dostatečně vbuzeni. Kdybych zůstal delší dobu u vás a dal vám velmi mnoho ponaučení, jak si žádáte, tak byste již nechtěli více uskutečňovat jednoduchý a rázný způsob života, který vám Bůh dnes ukládá a byli byste oslněni od příliš pronikavého světla a nebyli byste užiteční ani pro pozemský svět, ani pro nebeský. Bůh sám ví o nepatrné chápa-

vosti lidského rozumu, a proto vám prozatím ještě zabraňuje k příliš hlubokému nahlédnutí do nebeského světa. Později, až se vnímavost vašeho rozumu rozšíří, poté vám dám další poučení.«
Jejich mysl ale rozuměla Pánovým slovům tak, jako by obdrželi od Pána ještě další poučení v pozdějších letech jejich života. Pán však hovořil o vývoji lidstva, ležícím daleko v budoucnosti.

33. Poučení o pomíjivosti při stavbě domu

Stojíc po boku Pána, společně jsem s ním přihlížel, jak značný počet řemeslníků pilně s horlivostí staví dům.
Pán nacházel stále zálibení v budující, užitečné práci lidí, vždyť on sám se během svého mládí seznámil s řemeslem tesaře. Pán proto rád pozoroval stavbaře, když pracovali na výstavbě domů.
»Užitečná práce pro ochranu a utěšený způsob života bližních je Bohem požehnaná,« řekl Pán, »neboť Bůh chce, aby se lidé vzájemně chránili a pomáhali si. Ale Bůh pokazí lidem opravdové životní štěstí, když přikročí k tomu, že pečlivě postavené domy plni svévole a nenávisti zničí.
Mnozí lidé, kteří si své životní štěstí čestně postavili pilnou a obratnou prací svých rukou, ztratí své domy, protože chamtivost jejich bližních a touha po moci působí proti jejich pokojnému způsobu života. Takoví lidé se poté dívají sklíčeně a zoufale na své zničené domovy a jejich srdce zatrpkne vůči Bohu, který něco takového připustil. Jim chci připomenout: Nezapomeňte, co jsem učil a nezoufejte. Upozorňoval jsem vás, že člověk nemá na zemi žádné místo, kde by se s jistotou cítil v bezpečí. Nic není trvalé, co bylo pozemsky vystavěno. Z pomíjivosti pozemských staveb zůstane nedotčeno jen to věčné v člověku. Jenom na to věčné, co ve vás žije, se smíte spolehnout. Jen věčné ve vás, vás může zachránit z dosahu pomíjivého. Učte se ode mne, jak toto věčné ve vás dosáhne rozkvětu.«

34. Požehnání každodenní práci

V denní práci nacházel Pán zalíbení, neboť on byl dovedný a pracovitý. Znal boží úmysly stále přesně, aniž by se dotazoval Boha, protože on Boží slova zřetelně slyšel ve své duši. Proto byla jeho

denní práce výborná. Pán jí rád tu a tam konal, když se chtěl stranit lidí, kteří se rozčileně domáhali rozhovoru.
Hodnotná práce jeho rukou byla řízena, protože mu duch boží pomáhal jako zadavatel práce. Pán bez přemýšlení zhotovil věci dle přání, aniž by chybil. Pro sílu jeho božího obrazu byla denní práce pro Pána blahé odvrácení se od duchovní práce, kterou on v tichosti vykonával. Pán byl často přetížený modlitbami, které potají vykonával.
Na sklonku dne, když Pán ukončil své významné úkoly s lidmi, zabránil často, aby ho naléhající lidi dále oslovovali, protože Pán chtěl využít těchto hodin pro zdánlivě bezvýznamné malé ruční práce. Pán byl u takové práce, kterou konal před očima několika lidí často neobyčejně obratný a vynalézavý, což ale znesnadňovalo lidem uznání Pánova božství. Pán prováděl rád drobné umělecké práce se dřevem a přitom v myšlenkách, pohřížený do sebe se udržoval otevřený tiché inspiraci, které byl podřízen.
Jednou večer byl Pán zaměstnaný opět těmito malými pracemi se dřevem, když pán domu, u něhož byl hostem, s úžasem mluvil, že tak velký původce zázraků, který léčí lidem nemoci, tráví svůj vzácný čas takovou nicotnou prací. Aniž by od svojí práce vzhlédl, Pán řekl: »Přihlížíš překvapeně, jak já vyrábím skutečně bezvýznamné malé předměty, které ty můžeš upotřebit jako vzpomínku na mě ve své domě a nechápeš, proč já nepřetržitě nepoučuji nebo neléčím nemocné. Vzrušeně hledíš na tyto nicotné malé předměty každodenní potřeby, které já k mé zábavě zhotovuji a nejsi schopen tuto činnost uvést do souladu s vzrušující úlohou, kterou provádím před očima lidí. Rozmysli si následující: Všichni tvorové tohoto pozemského světa používají síly, které jim Stvořitel dal a oni žijí používáním těchto sil. Všichni tvorové chtějí zažít veskrze radostně, co jim Stvořitel k prožití určil.
Ale já ti chci ukázat, abys poznal, že Stvořitel skutečně uložil člověku poctivě pracovat pro každodenní potřebu i když lichváři a vykořisťovatelé cizí práce takovou práci konat nechtějí. Čestně vykonaná práce pro každodenní potřebu, jak zde na příkladu ukazuji a aby bylo opravdu názorně vidět, že člověk i když dosáhl božství ve své duši, má také pracovat pro každodenní životní potřebu.
Bez této práce pro každodenní život by člověk těžkou práci, kterou Bůh lidské duši uložil nezvládl, protože člověk by nerušené vni-

knutí do božího světa nemohl snést.
Dejte zemi, co jí náleží a dejte Bohu, co je boží.
Dejte bližním, nač mají nárok a držte mezitím svou duši otevřenou pro komunikaci s Nebeským Otcem.«

35. Ponaučení Pána k neúrodě pěstitele révy

Pán byl rád nápomocný, když byl osloven nezkušenými a oddanými lidmi.
Pán byl jednou požádán jedním pěstitelem révy, aby mu požehnal sklizeň, protože mu vinice zůstávala naprosto nevýnosná. Pán dobrotivě muže následoval, když ho on požádal, aby s ním šel do jeho domu. Ale Pán se vyvaroval mluvit o tom, že by chtěl poučit duši pěstitele révy, ale vůbec nepůsobit pro jeho výhodnější peněžní výdělek. Pokojně mu Pán vysvětloval, že žije příliš rozptýleně a od Boha odvráceně, proto obdržel špatnou úrodu.
»Zanech všeho příliš egoistického myšlení a použij přesto všechnu svou pracovní sílu a bystrost na to, abys svou vinici dobře obdělával a přenechej svému Nebeskému Otci, aby ti vytvořil sklizeň, jako on to uzná za správné. Každodenně a upřímně se modli za dobrý úspěch tvé vinice a vyvaruj se všech příliš egoistických myšlenek. Zvol si tichý, k Bohu více obrácený, způsob života a bude ti otevřena vzrušující síla nebeského světa a díky jí budeš vidět podporu své pozemské práce. Vyvaruj se hněvu a rozptýleného bytí, neboť to zabraňuje proudění nebeské síly do tvé duše. Oddej se zcela lásce ke svému Stvořiteli, který ti vytváří tvůj osud tak, jak je to správné pro tvou nesmrtelnou duši.
Bůh ti rád požehná tvou práci na tvé vinici, když se svou duší doopravdy připojíš k božímu světu. Pozvednutím upřímných, pokojných a oddaných myšlenek ke světu božího ducha vyrůstá v tobě síla, aktívně se připojit na nebeský svět.«
Tímto způsobem poučil Pán vinaře a on, aniž by Pánovi porozuměl, slíbil, že jeho pokyny uposlechne.
Pán se rád zastavil zase v domě tohoto vinaře, když jsme měli cestu kolem. V chování tohoto muže ale bylo znatelné, že Pánovy pokyny skutečně plnil, protože působil mnohem méně mrzutě a sklíčeně, než dříve. Vůbec nemluvil o prosperování své vinice, a jeho bytost se jevila úplně klidná, soustředěná a dobrotivá. Pán se s potěšením

na něho díval, během společného jídla a řekl když jsme byli u něho naposled, následující slova: »Nevrátím se už do tvého domu, neboť mé cesty mě vedou pryč z tohoto pozemského světa. Vzpomeň si také nadále na má slova, když jdeš za svojí prací a setrvej v tomto chování, které sis teď vydobyl. Bůh ti dá všechno, co budeš potřebovat, když se připojíš na duši božího světa, jak jsem tě učil. Odvrať se od malicherné chamtivosti, ale vezmi vesele a vděčně to, co ti boží dobrota poskytne. Uznej, že mrzutá, roztrpčená, zmatená bytost uzavírá dveře boží pomoci, a že bohabojná, tichá, soustředěná a vděčná bytost si dobrotu boží přivolá.
Stejně jako ty dnes vesele a šťastně vypadáš, ačkoli také dnes tvá vinice nenese plný užitek, tak tě už nebude ochromující vliv tvých nedobrých myšlenek oddělovat od boží dobroty. Bůh podělí raději svými dary šťastné a veselé a vděčné duše, než žádající roztrpčené a mrzuté. Do tvého domu se nyní vrátil pokoj boží. Snaž se ho v sobě uchránit tím, že se budeš pevně držet mých slov.«
Pán chtěl vyzvat jiného vinaře, cítícího se zchudlým, aby se klidně vzdal starosti o výtěžek své révy a zavolal pomoc boží. Vinař mu ale nevěřil, že by mohl volat pomoc boží, neboť viděl všechny ostatní vinaře v obdobných starostech. Ten muž udělal všechno, co bylo pro dosažení bohaté sklizeň nutné, ale nepředvídané povětrnostní podmínky mu výnos vinice znemožnily. Zmátlo ho také, že síla vinných keřů byla žeroucím hmyzem vyčerpána. Proto vůbec nenacházel účinné, co mu Pán radil k jeho vysvobození z této proradné situace. »Chci ti pomoci překonat tvé starosti«, řekl mu Pán, »abys zbytečně nepracoval. Leží to skutečně na tobě, jakou sklizeň obdržíš. Klidným způsobem zavolej Boha, aby ti tuto proradnou situaci uspořádal a Bůh to skutečně učiní. Uposlechni pokojně mému učení, které znáš a poté vyčkej, jak ti starost o zdar tvé vinice bude odebrána od tvého Nebeského Otce. Dobrotivě budeš zbaven ustrašeného, duševního vztahu, ve kterém jsi dnes, od opravdových nebeských sil a tvá duše se bude cítit výborně uspokojená. V klidu tvé duše ti bude zprostředkováno poznání, jak se můžeš zachránit od svého úzkostlivého stavu. V síle tvé duše je příčina pro neobyčejnou pomoc, kterou ti potom dá Bůh. Bůh pracuje s volající duší ihned báječně láskyplně, když se neukazuje zbědovaně egoistická, nedůvěřivá a zarmoucená. Tiché, Bohu připojené duši bude umožněno působit vzrušujícími nebeskými silami a ona obdrží osvícení, které zůstává

pro druhé lidi uzavřené. Vaše útrapy a úsilí nemohou vést nikdy k jistému úspěchu, když neporozumíte, že máte svou duši přivézt do souladu s Bohem.
Pokojně se modli, jak jsem tě to naučil a důvěřuj dobrotě boží, že ti pomůže tuto bědnou situaci přemoci. Bůh ti poté dá mocně najevo svou pomoc.
Navenek ti nebude tato pomoc boží zřetelně patrná, ale v síle, kterou jsis viditelně dal, budeš cítit, že tě Bůh posílil. Touto silou, která ti tímto báječným způsobem bude poskytnuta, přemůžeš poté pokojně svou proradnou situaci.«
Když Pán řekl tato slova, opustil vinaře a tím mu zabránil, aby si dále stěžoval. Ale ve zmatené duši vinaře měla Pánova slova pozvolný účinek, neboť on změnil svůj charakter. Pokojně a trpělivě procházel svou vinicí a bez zloby přemohl svou neúrodu.
Bůh podnítil Pána, aby toho muže v příštím roce znovu navštívil a já chci reprodukovat, co tento muž poté Pánovi řekl: »Chci se ti dnes přiznat, že jsem nemohl přikládat z počátku tvým slovům žádný smysl, protože jsem nedokázal prohlédnout, jak by tiché modlení mohlo udělat žeroucím hmyzem zničenou vinici opět neporušenou a výnosnou. Teprve později, po tvém odchodu, jsem byl ve mně uvnitř k tomu dohnán, abych tvou radu následoval. Pak jsem byl po každé modlitbě klidnější a důvěřivější a konečně úplně přesvědčený o tom, že mi očekávaná neúroda nemůže skutečně trvale ublížit. Sousedé a přátelé se na mě dívali udiveně, protože jsem si kvůli špatné úrodě neztěžoval jako oni. Svědomitě jsem se připravoval na příští sklizeň, abych tím co možná škodu trochu vyrovnal. Letošní úroda nyní bude s boží pomocí tak výnosná, že ztráty předešlého roku už nebudou příliš citelné.«
Muž hovořil klidně a jeho celá bytost se zdála být změněna, pročež Pán k němu pravil: »Nevěřil jsi pokynům, které jsem ti dal do té doby, než tě Bůh osvítil. V klidném stavu tvé duše ti byla poté dána síla, kterou jsi přemohl zraňující situaci. Následuj mně, neboť jsi byl nyní poučený o tom, že skutečná záchrana je možná jen přes duši, kterou ti Bůh otevřel.«

36. Na zábavě

Dostali jsme se na slavnost mezi účastníky, toužící po zábavě a Pán nevypadal, že by se chtěl stranit. Pán zůstal mezi lidmi v jejich středu a spokojil se jejich pozorováním. Když jsme se po nějakém čase od nich trochu vzdálili, Pánovi oči spočívali stále ještě na lidech, kteří se vzrušeně bavili. Poté se Pán obrátil k nám a řekl: »Lidem se přísluší pobavit, když splnili svědomitě své úkoly před Bohem a bližními. V jejich šťastném srdci nesmí být žádný nepokoj. Když se ale lidé poddávají své zábavě, protože jejich duše není v míru s Bohem a bližními, když je jejich rozladění o neuspořádané situaci s Bohem či bližními pohání k tomu, aby se rozptýlili a ohlušili zábavou, potom je jejich touha po zábavě před Bohem hodna zavržení. Bůh trestá takovou nepoctivou touhu po zábavě nemocí těla a pomatením duše.
Lidský život je před božím zrakem velmi zodpovědný. Ale lidé dosud nerozumí, že si štěstí svého života mohou vybudovat tím, že všechny myšlenky a činy uvedou v soulad s vůlí Nebeského Otce.«

37. Pán se obrací na štědré i bezcitné

Následující události ukázaly zvláště názorně, jak Pán přenechal vyživování svého těla zcela bezstarostně dobročinnosti lidí. Starali jsme se o lidské duše a ne o uchování svého fyzického života a tak jsme neměli u sebe žádné potraviny. Někteří učedníci reptali, protože jsme všichni pociťovali velký hlad. Obyvatelé malé obce, kde jsme se nacházeli, nebyli ale ochotni dát nám najíst. Věděl jsem, že Pán již východisko najde a důvěřoval jsem jeho síle.
»Hladoví učedníci nejsou už dobře upotřebitelní k vyhlášování božího království«, mínil Pán, »postaráme se proto o výživu, jakou potřebujeme, abychom zůstali silní v duchu.« Sotva Pán pronesl tato slova, otevřel dveře do domu a vešel. Po chvíli se Pán k nám vrátil a položil klidně před nás přijaté dary. Podobně jednal Pán u některých dalších obyvatel, jejichž sobeckost byla známá.
»Nemajetní lidé jsou Bohem nuceni k tomu, aby se svým majetkem podělili s potřebnými, kteří pracují pro boží říši, která přetrvá věčně,« řekl Pán zatím, co nám rozděloval dary. Měli jsme teď

všechno, co jsme potřebovali, abychom mohli pokračovat v naší práci, aniž bychom byli oslabeni nepříjemným pocitem hladu.
Na přátelské, dobrovolné dary obyvatel Pán, jak jsme to k naší obživě většinou zažili, s velkou laskavostí odpovídal a darující domy žehnal. Avšak nedobrotiví a sobci, kteří své domy před námi uzavírali, byli mnohdy překvapeni bezprostředním zjevením Pána u nich. Na základě síly jeho slov něco ze svého majetku dali, což jejich samolibost a chlad srdce dobrovolně dát nechtěly.

38. Pán se zastává cti svých žáků

V představách odpůrců jsme byli jen toulaví, chudí lidé, jejichž mluvčí dělal divy uzdravováním nemocných a prorokováním. Ale v očích Pána jsme byli Bohem vyvoleni, abychom mohli být Bohem neobvyklým způsobem vyškoleni jako jeho pomocníci pro boží práci na zemi. Na Pánově chování vůči nám jsme zřetelně pozorovali, jak s námi Pán , přiměřeně tomuto Božímu vyvolení, vybraným a důstojným způsobem jednal. Zcela jinak, než činili jiní lidé, kteří nás posuzovali podle našeho prostého původu. lidé, kteří nesmějí uplatňovat žádný nárok na lepší způsob zacházení. Ale před Bohem jsou oni vyvolení služebníci boží, předurčení k pomoci, jakou si vy nejste schopni představit, Kvůli tomuto vyznamenání, který nám Pán dával najevo, se někdy ostatní, nás pozorující lidé, divili a dávali to Pánu také zřetelně na srozuměnou. Pán ale řekl: »Tito moji učedníci jsou předurčeni v božím plánu, aby působili jako pomocníci při mém úkolu. Proto já je ctím, jako je Bůh ctil tím, že je povolal, aby mne následovali jako učedníci. Před vámi se zdají být chudí, nevědomí protože nemáte sílu přehlédnout běh dějin světa, jako to dokáži já. Já vidím průběh světového dění a proto je zjevně ctím jako nositele důsledků mojí síly, které jsem lidem odkázal pro tisíciletí. Odcházíte ode mne rozhněvaní a domýšliví, protože vy tato má slova nemůžete pojmout vaším lidským rozumem, který posuzuje bez osvícení od Boha. Ale v pozdějších dobách lidé poznají, proč jsem moje učedníky ctil. Já vidím jejich činy a jejich oběti, které mi oni přinesou a chci je za jejich činy a jejich oběti posilovat a osvítit. Činím to proto, aby měli sílu, mou velkou práci, kterou já

na zemi provedu, hnát báječně mocně vpřed přes mohutný odpor, který jim neosvícení, do sebe uzavření živí lidé, budou stavět na odpor. Vzrušující práci svých učedníků po tisíciletí ctím již dnes, aby lidé zřetelně viděli, že chci, aby moji učedníci byli ctěni.«

39. Pán obhajuje báječným způsobem své učedníky

Byli jsme mezi našimi protivníky málo hovorní, protože jsme ještě neuměli pochopit, kam nás náš Mistr chce vést. Ale my jsme nikdy nezamlčeli, že u něho bezpodmínečně zůstaneme, protože učení, které nám dává, důvěřujeme. Také jsme zamlčeli před našimi odpůrci, že jsme byli důstojností osoby našeho mistra tak spoutáni, že jsme si nepřáli za žádnou cenu odloučit se od něho.
Při rozhněvaných a rozčilených útocích kvůli našemu bezpodmínečnému následování jsme ale zůstávali němí, protože jsme neuměli účinně odpovídat - nebyli jsme ještě dostatečně vyškoleni pro cestu Pána.
Tak jsme byli jednou nehezky a urážlivě osloveni od obyvatelů zanedbaného a špatně vyhlížejícího domu, ačkoli jsme si těchto lidí vůbec nevšímali, ani jsme nechtěli od nich něco vyprosit. Dívali jsme se na ně udiveně, protože jsme si neuvědomovali, že bychom jim něco špatného způsobili. Ale pamětliví učení Pána, vyvarovali jsme se jim zlostně odpovědět. V našem středu se objevil nenadále Pán, aniž bychom si mohli vysvětlit odkud on tak náhle přišel a zůstal u nás. Vzpřímený, ve svojí plné velikosti, dával najevo naším urážejícím odpůrcům, jakou má moc nad prostorovými zákony poutajícími pozemské tělo. Užasle a úplně zmateně se dívali naši odpůrci na Pána, jak z ničeho se tak náhle před nimi objevil. V jejich výrazu tváře jsme rozeznali zřejmý strach a bezradnost s kterou hleděli na Pánovo nevysvětlitelné zjevení. Rádi by byli utekli, protože se zjevně před Pánem báli, ale oni byli jako očarováni a nemohli se pohnout. Byli poté Pánem báječně poučeni - řekl jim: »Co urážíte moje učedníky a proč se na ně zlobíte? Udělali vám něco nebo něco nespravedlivě od vás požadovali? Dali vám podnět k opovrhování nebo vás uráželi? Víte dobře, že oni nic takového nečinili. Tak jste si přáli jejich prostřednictvím urazit mne. Protože jste napadli mě a ne je a dělali mne opovrženíhodným, stojím teď před vámi a nařizuji vám, abyste se přede mnou ospravedlnili. Byli

jste si tak sebejistí a energičtí ve svých útocích proti nim, ačkoliv vám neublížili, tak opakujte nyní vaše útoky a urážky právě tak sebejistě proti mně, protože jste si vlastně přáli napadnout mne. Objasněte mi teď, co jste nalezli na mé osobě a na mém učení tak chudobného a opovržlivého a budícího pohoršení, abych vám mohl objasnit pravou hodnotu a smysl svého učení . Nejste-li toho schopní, proč napadáte a urážíte mé učedníky a s nimi mne?«
Pán mluvil neobyčejně energicky vzbudujíce úctu a když vystrašení a úplně zmatení lidé nic nedokázali říci, Pán z nich nadále nespustil zrak a poutal je pevně na místo mocí svého pohledu.
»Vy a vám podobní«, pokračoval Pán, »budete zkoušet v opovážlivé domýšlivosti a v údajné převaze mou práci a práci mých učedníků mařit. Vy a vám podobní budete zkoušet nenávistnými útoky a opovržlivou výmluvností snižovat důstojnost mých učedníků. Vy a vám podobní budete zkoušet křížit boží plány tím, že mé učedníky a mě budete urážet a pokoušet zapudit.
Neosvícení lidé se budou nezodpovědně vzpínat proti mému dílu spásy a proti plánům Stvořitele a budou se snažit zmařit to, co jsem započal. Neúspěšní se vám a vám podobným budou zdát moji učedníci, neboť jsem jim dal přikázání, kterým je dělám před vámi bezbranné.
Ale neočekávaně budu stát v jejich středu a vám a vám podobným nařídím, aby se přede mnou zodpovídali. Poté budou lidé, vám v duchu podobní, na mne vystrašeně a zmateně pohlížet, protože jim svou moc viditelně před jejich zrakem předvedu. Bůh vás použil jako příklad pro všechny lidi, kteří jsou vašeho druhu. Dejte pozor na vaši duši, která jednou musí před soudní stolicí Všemohoucího Stvořitele skládat účty za každé nepoctivé slovo a za každé nečestné jednání. Opusťte cestu nenávisti a náruživého nepřátelství a obráťte se k lásce, kterou Bůh lidem uložil, aby jí prokazovali svým bližním. V síle lásky budete o hodně úspěšnější na zemi a na onom světě, neboť boží požehnání ovlivní vaše myšlenky i vaše činy které vám a vaším bližním budou sloužit ku štěstí a k věčné spáse. Vzdejte se nenávisti a vzdejte se útočení, neboť vy nejste přece schopní, vaší slabou lidskou silou, pozměnit plány Stvořitele, které má s lidstvem, podle vašeho mínění.«
V této důstojné odpovědi našim útočníkům jsem od té doby viděl záchranu z naší bezradnosti, když jsme byli před lidmi v podobných situacích.

40. Bůh dokazuje dobrotu svým tvorům dáváním a braním svých darů

Byli jsme jednou mezi mnoha dětmi, kteří se kolem Pána vzrušeně tlačili, když jim rozděloval malé dobroty. Pánovi to dělalo očividně potěšení, neboť klidně děti nechal, ačkoli byly vůči němu opravdu troufalé a prostořeké.

Když jsme se později na osamělém místě uložili k odpočinku, začal nás Pán o těchto dětech poučovat - říkal: »Byli jste překvapeni, že jsem ty prostořeké a vůči mně troufalé, naléhající děti tak klidně a dobrotivě krmil. Mysleli jste si, že si to nezaslouží pro jejich neuctivé chování. Já jsem vám ale ukazoval svým jednáním, v podobenství, boží chování vůči nedospělým lidem. Neobyčejně bezstarostně a neuctivě žádají nedospělí a nevychovaní lidé od Boha lahodné poživatiny a Bůh jim dobrotivě poskytuje, po čem oni touží. Bůh sám ví, jakou mají nepoučenou, nedozrálou duši, ještě bez vědomé odpovědnosti. Proto je Bůh netrestá kvůli jejich neuctivému vystupování.

Naznačil jsem vám v podobenství boží charakter. Zmateně a nevědomě žijící lidé budou s Bohem ustavičně drze a troufale zacházet a tito lidé budou chtivě žádat, co se jim bude jevit příjemné a lahodné. Bůh jim bude tak dlouho rozdělovat požadované příjemné dary, dokud jejich duše budou ještě nezralé a jejich myšlení nedospělé. Bůh bude dávat trpělivě dobrotivé a dobré dary svým tvorům, dokud je bude vidět ještě nedospělé a neodpovědné. Bůh nevyžene bezmocné tvory, protože je dobrotivý a láskyplný.

Bůh si však přeje dát lidem vysvětlení o jejich zodpovědné situaci před Stvořitelem a proto k nim posílá vychovatele a učitele, kteří jim, podle stavu jejich osvícení, dávají od Boha poučení. Také mě poslal Bůh k lidem kvůli jejich poučení a záchraně. Bůh pracuje ustavičně na výchově a poučení lidí, až je prohlásí za zralé a dospělé. Pak Bůh přenese na zralé a dospělé lidi plnou odpovědnost za jejich vystupování vůči Bohu. Zmatené, neuctivé chování vůči Bohu a jeho přikázáním bude poté trestat, poněvadž lidé již vědí o svém vzpírání vůči Bohu a jeho přikázáním. Bůh odepře dobré dary lidem, kteří neomaleně žádají, poněvadž si Bůh přeje těmto tvorům

ukázat svoji moc. Bůh se nenechá přemluvit, aby dal dobré dary vzpínajícím se lidem, když je uznal jako naprosto zralé a zodpovědné. Bůh odmítá dát dobré dary, když je lidé už nerespektují jako dary boží. Vzrušující, náhlé odepření božích darů zastaví nezodpovědný požitkářský život lidí a oni budou trpět a dostanou velký strach.
Tehdy nebudou lidé vidět v takovémto pozemském životě štěstí a požitek, protože nebesa dobré dary před nimi uzavřou. Poté rozeznají mnozí lidé toho času pro ně uložený trest a ti dříve zmatení a před Bohem do sebe uzavření a v požitku žijící, se opět ke mně obrátí a znovu budou ctít Boha. Bůh poté rád přijme pod svou ochranu lid, který se k němu kajícně vrací, neboť Bůh odpudí od sebe tvory jen tak dlouho, dokud se oni vědomě a bez úcty proti němu vzpínají.
Všichni lidé v tom čase poznají, že Bůh drží soud nad lidstvem, jak jsem vám to oznámil.«

41. Také bohatství má sloužit pokroku duše

Pán jednou dobrotivě stanul před domem bohatého kupce, aby dosáhl pozvání do domu tohoto muže. Pán dával tímto způsobem také bohatým příležitost, aby ho přijmuli. Dveře domu se doopravdy otevřely a Pán byl služebníkem vyzván, aby byl hostem domu. Pán šel potešen do domu a vzal mě s sebou. Když jsme vstoupili do bytových prostor poznal jsem, že tento hostitel musel být obzvláště bohatý, neboť prostory byly naplněny vzácnými předměty.
Pán klidným způsobem kráčel prostorami, jak nás služebník vedl. V nejzazší místnosti se nacházel hostitel, který nás důstojně pozdravil a uvítal.
Pán vítal takové návštěvy, protože Pán chtěl oslovit všechny lidi. Vědom si své úlohy, Pán poukázal po krátkém úvodu v rozhovoru na bohatý a zabezpečený způsob života tohoto muže, když řekl: »Můžeš žít skutečně báječně, protože ti Bůh dal tak bohaté prostředky, že nevidíš potřebu zápasit o nutné životní potřeby. Za této situace máš ale přesto mnoho starostí a jsi nepřetržitě činný, abys udržel a rozmnožil svůj majetek. Obzvláště matoucí je tvá situace, protože tvůj majetek ti neposkytuje klid, který bys potřeboval, abys tvé duši působil opravdové blaho.«
Ale hostitel nebyl přesvědčený o tom, že by zvráceně žil, protože převzal jmění svého otce. Klidným způsobem Pánovi vysvětloval,

že toto jmění skutečně spravuje rozumně a že z toho má jen zisk, který zákonně vynáší. Opovrhuje nezákonnou prací, proto nevidí také žádný důvod, proč by jeho práce měla být hodná zavržení.
»V samotné práci«, odpověděl Pán, »určitě netkví to, zač bych tě mohl káravě oslovit. Neklidným stavem tvé duše je však to, co ti vytýkám, že svůj pozemský život nesprávně používáš. Vyzývám tě, aby ses věnoval více Bohu, který ti tuto zabezpečenou životní situaci dal. Bůh ti jí dal, abys nabyl možnosti, pozvednout se nad beznadějnou a vzrušující situaci chudých pozemšťanů, kteří denně bojují a zápasí o chléb. Ty jsi však rovněž neklidný a zmatený ve své duši, protože jsi nepochopil pravý smysl svého bohatství.
Začni žít mocný duchovní život, pozvedni se nad chudobný pozemský život. Potom splníš skutečný úmysl Boha, který ti tento bohatý zabezpečený život dal. Uznej, že se můžeš vzdělat pro zcela hodnotný, bohatý, plně odpovědný plodný duchovní život, protože ti zápasy o každodenní chléb byly odebrány díky boží dobrotě. Nevzrušuj se správou majetku, kterou klidně můžeš s důvěrou předat zástupci, jehož bez velké námahy můžeš kontrolovat. Potřebuješ obětovat této práci jen několik hodin a radím ti, aby ses během zbylého času, pozvedl nad bídu pozemského života. Neboť tvá situace před boží tváří je podobně chudobná, jako je situace chudších bližních. Podobně strastiplně musíš umřít jako oni a podobně bezradně se budeš dívat na pomíjivost svého života, jako oni.
Proto ti radím, využij příznivou příležitost, do které tě tvé bohatství přivedlo a starej se o opravdové dobro své nesmrtelné duše. K čemu je ti všechno tvé bohatství a co pro tebe znamená tvůj zabezpečený život, když budeš v útrapách očekávat rozklad svého těla?
Podobně bezradně odevzdávají skoro všichni lidé svůj pozemský život. Já ti ale dávám možnost, využít božího duchovního světa, čímž se budeš cítit v bezpečí boží mocné ochrany, když budeš muset hledět vstříc rozkladu svého pozemského těla. Příčinou tvého velkého neklidu a roztržitosti, během tvého každodenního života, je tvá slabost v chápání božího duchovního světa. Kdybys vzdělal své duchovní síly, jak ti to naznačuji, tak bys mohl se silou získanou z božího duchovního světa také pracovat vesele, klidně a úspěšně během svého každodenního života.
Chudobnější bližní, kteří musí neustále pracovat pro své tělesné potřeby, nemají čas a klid pro vzdělání duchovních sil, jak já tobě

radím. Proto to můžeš vidět jako milost boží, že můžeš vést tento uspořádaný a zabezpečený způsob života. V tomto uspořádaném a zabezpečeném způsobu života ti byla dána Bohem pomoc pro ráznější pozdvižení tvé duše do světa božího ducha. Přijmeš-li tuto pomoc, tak ti bude tvé bohatství k požehnání. Odmítneš-li mou radu a chceš-li své bohatství používat jen pro utváření příjemného pozemského života, tak ti tvé bohatství přinese prokletí.«
Podobnými slovy poučil Pán tohoto muže, který skutečně oddaně Pánova slova přijal. Když Pán dokončil, on řekl: »Jsem připraven, tvou radu přijmout, ačkoliv nevím, co myslíš s připojením mé duše k božímu duchovnímu světu a jak toho mám dosáhnout.«
»Tobě je dáno pracovat se mnou«, odpověděl Pán, »tím je ti cesta do božího duchovního světa od Otce usnadněna. Přišel jsem proto do světa, abych vám ukázal cestu. Já jsem cesta, která vede do božího duchovního světa, proto se bez starostí na tuto cestu můžeš dát, když pro to přijde čas. Neklaď prozatím další otázky a přidej se k mým učedníkům, až uslyšíš, že jsem se vzdal tohoto pozemského způsobu života. Pozorně poslouchej poté poučení, která ti moji učedníci dají a následuj je.
Oni ti poté objasní vše, co bude zapotřebí vědět a budou tě posilovat tajemným pokrmem pro duši, který jim dám. Připojením k mým učedníkům ti bude ukázána cesta do světa božího ducha.«
Majitel domu uctivě Pána vyslechl a tiše prohlásil, že chce radu skutečně uposlechnout.

42. Překonání přepychu přiblíží Boha

Pán byl rád mezi nuzně žijícími lidmi, nepěkného zevnějšku, pokud oni projevili sílu, přijmout jeho slovo do svého nitra. Na vnější krásu životního stylu Pán nikdy příliš nedal, ačkoliv na uspořádanost a čistotu svého oděvu velmi dbal. Vzhledově nuzný způsob života, který na mnohé lidi působí odstrašujícím způsobem, jehož smysl nebyl zaměřen na potěšení a radost z pěkných věcí, nebyl v Pánových očích odpuzující. Často byli přímo takoví lidé, kteří pocházeli z nuzného prostředí jím vyvoleni, aby ho jako učedníci následovali. Byl jsem přítomný, když jednou Pán jednomu vznešenému muži, který vlastnil nápadně pěkně zařízený příbytek, řekl následující slova: »Dej všechno pryč, co jsi zde nashromáždil

a co považuješ za skutečně vzácné a od znalců umění uznané jako hodnotné předměty. Ponech si jen to, co potřebuješ bezpodmínečně k zachování svého tělesného života. Sedni si poté do nehostinné a chudobně vypadající, dříve tak příjemné obytné místnosti a zkus si ujasnit, co jsi těmi odstraněnými předměty ztratil. Tvůj zevnější příjemný životní styl, kterým jsi žil, je zničený. S vědomím vlastníka všech těchto uměleckých předmětů ses cítil být podivně důležitý a bližními s uctivým pocitem obdivován. Zpustlý a ubohý a nehezký je nyní tvůj vyklizený byt a ty sedíš na prostém lůžku a díváš se okolo sebe. Nezůstalo nic, nač by mohl tvůj zrak s radostí pohledět a co by mohlo zaměstnávat tvou obrazotvornost. Tvůj život se ti zdá nyní úplně bezcenný, protože vnější lesk, ve kterém jsi se cítil tak bohatý, zmizel.

V takové situaci se podívá Bůh na tvé srdce, jak to ochuzení snáší. V takové situaci ověřuje Bůh pravý obsah tvé duše. V takové situaci se ukáže, jak dalece ustoupíš ješitnosti a sobectví. V takové situaci ověřuje Bůh, zda jsi schopný svou duši pozvednout k Bohu a svou ješitnost a sobectví sprovodit ze světa.

Pak poznáš, že jsi mocná duchovní bytost, která vlastní neznámé síly, jež tě dokážou přenést přes všechnu bídu pozemského života, neboť jsi skrytý v boží lásce.

V duchovním světě, který se bude v tvém nitru více a více otevírat, se budeš cítit ukryt více, než ses cítil ve svém příjemném a zábavném, od Boha odchýleném vnějším prostředí. Budeš-li prodlévát stále znovu delší čas v mlčenlivé modlitbě, takové od vnějšího světa věcí odvrácené, potom ti nenadále Bůh odpoví tím, že duch boží se tvé duše chopí, aby ji zprostředkoval své slovo. Podivuhodnější se ti bude poté jevit svět nitra, než jaký byl někdy ten svět zevnějška. Budeš na cestě ke svému Stvořiteli, který tě uvedl do tohoto světa, abys v něm rostl a nabyl zralosti svět překonat a vrátit se k Bohu, svému Stvořiteli .

Ti lidé, kteří si získali velkou sílu, kteří se dokázali zříci vnějšího světa, aby se připojili k duchu božímu, který působí hluboko v lidské duši, budou vyvoleni za přátele a pomocníky boží. Pracuj proto na tom, aby ses odvrátil co nejvíce od vnějšího způsobu života tím, že budeš mít jeho pomíjivost před očima a prohlédneš jeho svůdný vliv na život tvé nesmrtelné duše. Přiznej se k chudým tohoto světa, aby tě Bůh mohl přijmout mezi bohaté věčného života.«

43. Pán přísně kárá jednu marnotratnici

Pán byl také neobyčejně protivný, když mu lidé chtěli předstírat jiné pocity, než skutečně měli. Energicky jim Pán poté dokázal, že to rozpoznal, a uzavřel se před nimi.
Bylo to v okolí Nazarethu, když byl Pán osloven ovdovělou ženou, aby jí pomohl posílit vyzáblá těla dětí. Když se Pán na ní podíval, zatemnil se jeho obličej a ženě zapověděl, aby se dotýkala jeho oděvu.
»Neměla jsi bohatou stravu pro sebe a své děti? Bůh ti dal z velké dobroty živitele, který vydělával na chleba pro tebe a tvé děti. Ale ty jsi za to nikdy Bohu neděkovala! A ty jsi peníze, které ti muž štědře dával, promarnila za nicotnosti a nešetřila jsi na dobu nouze. Tvůj hřích leží v tvé velké nevděčnosti, pro kterou tě Bůh dnes trestá. V tvé velké netečnosti a lenosti leží tvůj hřích. Teď jdi domů, podívej se po svých dětech a použij peníze, které máš, ne pro vlastní hříšnou žádostivost, ale kup za ně chléb pro své děti. Věru říkám ti, že můj Otec, který je v nebi, bude požadovat skládání účtů o každém nejnepatrnějším haléři. V příštích letech se nezodpovědně promarněné hospodaření proti tobě pozdvihne jako nebezpečný mstitel a srazí tě k zemi.«
Díky důstojnosti, kterou Pán při takových trestajících slovech zachovával, se lidé, které Pán takovým způsobem od sebe vykázal, na něho nezlobili.
Žena odešla ve velkém zděšení, že jí Pán prohlédl. Až potom její přiznání před Pánem, které později následovalo, ukázalo jasně, že žena chlebem dětí lehkovážně plýtvala. Na její lítosti a velké odevzdanosti vůči Pánovým slovům bylo vidět její zřetelné obrácení od jejích předešlých cest a od té doby byl skutečně dostatek chleba v jejím domě.

44. Námaha a úsilí je také nutné pro nebeské bytí

Pán stál jednoho dne přede dveřmi domu zámožného muže, který ho ubytoval. U dveří u něho stál majitel domu a já jsem byl trochu stranou a vyslechl jejich rozhovor.

»Dobře jsi se postaral o blaho svého těla na zemi tím, že jsi pilně pracoval, aby jsi zajistil svůj způsob života. Kdo by tě chtěl proto plísnit, když přece Bůh lidem uložil pracovat pro jistotu jejich pozemského života. Ale já ti říkám, ty jednou polekaně prokleješ tento zajištěný pozemský život, když nebudeš mít současně zajištěné bytí v nebeském světě. Přesvědčeně se domníváš být zajištěný proti všemu bezpráví pozemského života a nepřemýšlel jsi o tom, že zůstáváš vydán bezpráví v duchovním světě, pokud nepracuješ pro zajištění svého bytí v nebeském světě. Mohl bych ti říci: prodej svůj majetek a dej výnos do rukou chudých a následuj mě. Tak nabudeš majetku, kterého nelze pozbýt. Ale já ti to neřeknu, poněvadž ty se nenecháš zmást kvůli svému pozemskému majetku. Protože zachováváš duši před Bohem čistou a nenecháš se zmást příjemnou situací pozemského života, kterou sis vytvořil svou prací. Tvůj majetek se ti nestane prokletím, když se současně budeš připravovat pro věčnost.

Budeš se však muset podobně namáhat zajistit si bytí v nebeském světě, jako ses musel namáhat při zajistění života na zemi. Kam se podíváš, je námaha a snažení a podobně nelze dosáhnout nebeského světa bez námahy a snažení.

Ačkoliv toho dnes ještě neočekáváš, stane se ti vyvolený nebeský svět ihned patrný, když tvá duše po smrti opustí odumřelé pozemské tělo.

Chci ti dokázat, že od těla odloučená duše je neobyčejně aktivní a může opět zasáhnout do pozemského dění. Chci ti dokázat, že od těla odloučená duše je neobyčejně mocná bytost.

Nenamáhej se proto jednostranně o zajištění svého pozemského způsobu života a použij více síly a úsilí pro to, abys sobě zajistil báječné bytí své nesmrtelné duše.«

Na rysech tváře majitele domu jsem poznal, že Pánovým slovům neporozuměl, ale přesto pln úcty se o porozumění snažil.

Pán potom obrátil svou pozornost na mne a naznačil mi, že bychom se měli přichystat k další cestě.

Byl jsem často překvapený, že Pán jím poučené lidi klidně opustil, aniž by jim důkladněji pomáhal chápat udanou pravdu. Ale teprve v nebeském světě jsem poznal, že to Pán skutečně dělal dobře, poněvadž boží pravdy nelze ještě neprobuzeným pozemšťanům jasněji objasnit, než to Pán dělal.

45. Ježíš nabádá k toleranci

Jednoho dne jsme byli na břehu jezera, kde nás lidé často vyhledávali, aby Pána slyšeli mluvit. Přicházeli jen takoví lidé, kteří to, že smějí poslouchat Pána, považovali za boží přízeň. Vzrušené vyprávění dalším osobám o tom, co Pán říkal a činil, zvětšovalo počet posluchačů natolik, že se lidé začali vzájemně zatlačovat, aby byli blíže u Pána a neztratili nic z jeho vzácných slov. Občas byli proto mezi sebou rozlobeni a Pán je chtěl uklidnit následujícím oslovením: »Tlačíte se kolem mne, protože chcete být blíže. Zřetelně ukazujete, že si mého slova vážíte, a že ho pro sebe považujete za cenné. Správně děláte, neboť má slova, která vám říkám, nepřicházejí ze mne, kterého zde vidíte jako člověka jako jste vy sami, ale přichází z vůle mého nebeského Otce. Ten mi dává všechno, co vám říkám. Učte lidi, aby se tlačili ke světlu, které bude jejich duši osvětlovat, když ho budou s velkou silou hledat. Ale také učte lidi, aby nebyli bezcitní ke svým bližním kvůli svému tlačení se ke světlu. Učte lidi, aby oni své přitahování ke světlu poznání Boha neprováděli k pohoršení bližních, kteří právě tak jako oni se také cítí přitahováni ke světlu poznání Boha. Učte lidi, aby spolu na jejich společné cestě k Bohu jednali plni dobroty a porozumění, aby se domýšlivě netlačili vpřed a neodstrkovali bližní, kteří se zdají slabší. Bůh zvolil často právě lidi, kteří se zdají být slabší, k dosažení největší boží blízkosti. Proto Bůh vyžaduje od aktivních božích ctitelů opatrnost v jednání s takovými bližními, kteří se zdají být slabší. Proti Božímu přikázání se také proviní ten člověk, který se snaží násilím zabránit bližnímu, jenž je Bohu láskyplně nakloněn, aby hovořil ve svém duši s Bohem, protože on se cítí silnější a jistější na své cestě k Bohu, než to chce jinému uznat. Měl by vědět, že Bůh často právě takového člověka, který se zdá být slabší s velkou dobrotou osloví. Boží duch se rád skrývá za jevem slabě vypadajícího člověka, protože Bůh to slabé často nachází použitelnější než silné.
Učte lidi opatrnosti, toleranci a velké dobrotě, když se upřímně a odpovědně společně snaží k Bohu přiblížit.«

46. Milost boží vyžaduje vlastního snažení

Na mrzuté a roztrpčené lidi působilo Pánovo vystupování, jako kdyby jim tím byla způsobena křivda, neboť oni se zlobili při každém slově, které Pán řekl. Bylo zřetelně patrné, jak jim Pánovo zjevení působí zlost. V duši těchto lidí bylo vyhaslé světlo, které Bůh v nich zapálil a proto oni světlo, které Pán v sobě měl, nemohli vnímat. Temnotou ducha tohoto pozemského světa vězněné životní myšlenky takového člověka, zatemní božskou duši, která v člověku tkvít a proto také nepozná Spasitele ve svém zářivém poslání.
Z obráceného chování těchto lidí je patrno, že jim chybí síla, aby v hloubce své duše nalezli Boha, který je osvítí a řídí.
Pro všechno, co člověk od Spasitele očekává, musí mít v sobě připravené základy.
Chce-li člověk dosáhnout osvícení oslovením Pána, musí nést světlo již v hloubce své duše, které Spasitel poté přivede k vzplanutí.
Chce-li člověk dosáhnout záchrany z pozemských pout, tak se musí o toto vysvobození již snažit, aby mu Bůh mohl důvěřovat.
Chce-li mít člověk Boha po boku jako přítele, tak musí již rozumět božímu způsobu práce na duších tvorů.
Chce-li se stát člověk božím pomocníkem, tak musí již umět bližnímu oddaně a nezištně pomáhat.
Všechno, co člověk od Boha očekává, musí on sám již v sobě mít v základech. Nic nepřipadne člověku jako milodar, aniž by on o něho v obětech neusiloval. Tímto se vysvětluje, proč tak málo lidí získává boží přátelství.

47. O vděčnosti

Nevděční lidé byli pro Pána jako nedozrálé děti, které nemají ještě rozum.
»Ve světě lidí je vděčnost ještě málo rozšířená vlastnost«, řekl Pán, »neboť lidé jsou zvyklí, že jim dary boží přicházejí i když za ně neděkují. Právě tak z dobroty bližních jim přinesené dary cení lidé většinou velmi bezmyšlenkovitě a nevděčně. Toto přiměřené chování lidí dosáhne účinku v božím plánu na zemi. Stejné jednání, jaké lidé ukazují vůči Bohu a svým bližním, vrátí na ně zpět boží

soud, až pro to přijde čas. V božím světě nebeští duchové nikdy neopomenou ukázat svou vděčnost vůči Stvořiteli, neboť jejich osvícení jim staví vždy znovu před oči, jak jejich síla, kterou jim Bůh dal, přijde nazmar, když jim jí Bůh nezachová.
Ale pod vládou satana, ducha země, který Boha zapírá, se lidé zmatou na jejich vlastní dosažené síle a tím se jejich srdce stane zatvrzelé a nevděčné vůči Stvořiteli, z jehož vůle se oni stali. Na pozemském světě se lidské duše pomátnou na obrovských úspěších rozumu, což povede k tomu, že člověk se bude cítit silnější než Bůh. V očích dnešních lidí je ještě budoucí osud lidstva nejistý, ale z božího hlediska je patrné jaký bude osud lidí na zemi. Lidé nabudou neslýchaně obsáhlé vědomosti o účincích sil tohoto Stvoření. Ale tyto vědomosti neučiní velké množství lidí před Stvořitelem uctivějšími, proto se také před ním vděčností neskloní. V nesčetných duších vyhasne světlo, které předepisuje člověku vděčnost před Stvořitelem.
Rozhněvaně a domýšlivě se budou dívat lidé odpadlí od Boha na ty, jejichž duše se uctivě otevřely osvícení od Boha. Budou je bez porozumění pro osvícenou řeč a způsob myšlení pronásledovat a zdolávat, protože je bude rozčilovat, co osvícení vyhlašují. Neměli byste k nim nikdy být nepřátelští. Měli byste vědět, že tito lidé, žijící od Boha odpadle, jen ještě nemají sílu, vypátrat pravý a skrytý smysl jimi zkoumané zákonnosti Stvoření . Měli byste rozpoznat, že tito odpadle přemýšlející lidé usilují o osvobození lidí od ubohých, bezvýsledných přeludů, za které považují víru osvícených božích ctitelů. Oni budou pronásledovat všechno, co není z ducha země, která popírá boží říši. Jděte jim klidně z cesty a přenechte je duchu této země a důvěřujte božímu mocnému působení, které očividně ukáže omyl takových odpadle přemýšlejících lidí. Bůh je v klidu postaví před tolik záhad, že zpozorní. Bůh jim bude nepřetržitě dávat hádanky, jejichž řešení z vědomostí a síly ducha této země už nebude možné. Nepřetržitě se budou pokoušet probádat tyto záhady, u kterých jim bystrost jejich rozumu vypověděla službu a pozvolna se budou učit rozumět tomu, na co se boží ctitelé dívají jako na svědectví boží. Od Boha odpadle přemýšlející lidé budou ustavičně pátrat po tajemstvích božího duchovního světa a přijdou na to, že pozemský život probíhá úspěšněji a jistěji, když člověk žije v souladu s duchem božím, který ho osvěcuje a posiluje. Velmi pilně a

udiveně budou odpadle přemýšlející lidé zkoumat skutečnou povahu Bohem vyškolené lidské duše a rozčileně zjistí, že Bůh lidem předurčil báječně změněný způsob života, než by mohl stihnout samotný rozum. Bůh dal svá přikázání jen pro výchovu lidské duše k tomuto povznášejícímu, pokojnějšímu, šťastnějšímu způsobu života a osvítil duši lidí, kteří se k němu hlásí.
Stvořitel chtěl vychovat duši člověka k báječné spolupráci s ním, díky které člověk dospěl k síle a moci, která mu může přijít jen od Boha. O tento poznatek se opírá víra božích ctitelů, proto jsou plní vděčnosti vůči Bohu, který jim zjevuje takto svou dobrotu. Dříve zmatení lidé se budou rádi k nim přidružovat, když už nebudou nevědomě stát před božstvem, které lidskou duši osvětluje. Potom přizpůsobí svou pozemskou práci božímu oslovení a šťastni budou Bohu děkovat za osvícení, kterého dosáhli.«

48. Moudré nakládání s pyšnými lidmi

Hleděl jsem překvapeně na Pána, když se obrátil, díky dobrotě svého srdce, ke dvěma chybujícím lidem. Ti byli tvrdě odsouzeni lidmi okolo nich, pro jejich zřejmou bezcitnost vůči chudším bližním.
Pán vystoupil proti těmto lidem, kteří byli pro svou domýšlivost nenáviděni úplně jinak, než jsem očekával. Pán je neodsoudil, ale oslovil je dobrotivě a opatrně, jakoby nevěděl jak oni odpuzujícím chováním vůči chudším bližním byli nenáviděni.
Jen s úmyslem, přivést je zpět ze scestí, na kterém se nacházeli a opatrně je postavit opět k přikázáním, které oni v předchozí době uznávali a dodržovali, je Pán odmítl rozzlobeně oslovit.
Domýšlivě a v jejich pýše dotčeni, by Pánovi vznětlivě a zle odpovídali, pokud by je Pán podobně oslovil, jak jsme my učedníci k jejich objasnění a pokoření očekávali. Dobře věděl, jak bloudící lidská povaha, ovlivněná odpůrcovou mocí, bude rozzlobeně, hrdě a energicky odpovídat, kdyby je Pán oslovil lidmi očekávaným způsobem. Proto Pán použil výchovný způsob, který mu dal nebeský Otec, aby oba tyto odpadlíky přivedl na Bohem předepsanou cestu.
Věděl, že by ho pánovitě a vztekle ze svého domu vyhodili, kdyby se Pán odsuzujícími slovy dotkl jejich ješitnosti a sebejistoty přímo. Tak se Pán vystříhal mluvit o nich samotných přímo a vyprávěl jim

vymyšlený příběh neexistující manželské dvojice.
Vystříhal se obvyklé řeči podobenství, kterou oni nemohli správným způsobem chápat, protože byli příliš přesvědčeni o správnosti svého rozmyšleného vystupování vůči svým méně šťastným bližním. Proto Pán sáhl ke způsobu zastrašení a vyprávěl jim následující událost, které jsem s napjatou pozorností naslouchal a slovo od slova jsem se snažil zapamatovat, takže ji skoro doslovně mohu reprodukovat:
»V daleké zemi«, tak začal Pán své vypravování, »žili kdysi dva lidé, kteří se společně spojili v manželském soužití ke společnému životu. Rok od roku byli v uplatňování své moci nad svými závislými, méně zámožnými chudšími bližními přísnější a bezcitnější, protože si stále více byli vědomi své moci, kterou získali svým úspěšným způsobem života.
Na počátku jejich společné činnosti byli před očima světa jednoduššími a málo vlivnými lidmi, kteří se nelišili od podobných bezvýznamných bližních. Když se ale kníže tohoto světa k nim se svolením božím přiblížil, aby je svým svádivým uměním dostal pod svou moc, změnilo se jejich vystupování vůči jejich bližním, protože oni začali naslouchat ponoukání zla.
Hrdí a bez porozumění byli vůči chudým bližním, na nich závislých, jejichž myšlenkový život byl ve skrytu. Propadli našeptávání satana, který jejich ješitnosti lichotil a ukazoval, že jsou nezdolní v jejich moci nad svými chudšími a méně štěstím obdařenými bližními. Bůh se ale díval na jádro jejich duší a Bůh poznal, jak oni poskytovanou pomoc boží neláskyplně a nedobrotivě jejich méně štěstím obdařeným bližním předávali. Naopak, jak se oni s pýchou dívali na svůj, znatelnou pomocí boží dosažený neobyčejně zdařilý život a opominuli Bohu věnovat dlužnou úctu a vděčnost a uposlechnout jeho přikázání. Všechno připisovali jen sami sobě a své lidské činnosti.
(tato událost zůstala neúplná, ale přece hodnotná, aby byla čtena, protože konce se lze lehce dovtípit.)

49. Trpělivé snášení jiných - příležitost k vyškolení božích vlastností

Pán chtěl v bohatých duších rozmnožovat bohatství, ale pro zanedbané, nuzné a ochromené duše, které se odvrátily od Božího, Pán nechtěl působit, protože tam nebyl pochopen.
Tak byl Pán jednoho dne manželem jedné komplikované a svárlivě založené ženy tázán, co může udělat, aby ženinu ubližující vznětlivost, která je základem všech jejích výroků, odnaučil. Zkoušel již všechno, co bylo v jeho moci, ale došel k poznatku, že on tím její hněvivou přirozenost jen zesiluje.
Po chvíli mlčení mu Pán odpověděl: »Přestaň se svými pokusy, abys ženu odnaučil její výbuchy hněvu, k tomu ti chybí síla. Přenechej to Bohu, aby na duši této ženy pracoval. Plň jen povinnosti, které ti Bůh uložil a netrap se tím, že nemůžeš změnit silnou přirozenost své ženy. V sobě sám se ale můžeš vychovávat, abys výbuchy hněvu své ženy s velkou trpělivostí a se skutečným strpením a dobrotou snášel. Snaž se nebýt zatrpklý a vyvaruj se všechno rozhněvaně vracet. Rozeznej, že Bůh ti touto manželčinou hněvivou přirozeností dal příležitost důkladně se cvičit v těžkém umění, v působení dobroty, na vzpírajícího se tvora. Rozeznej, jak vazbou na tuto hašteřivou ženu od Boha získáváš příležitost, vycvičit v sobě boží vlastnosti. Nepřetržitě musíš cvičit sebezapření, kterým se přimkneš na boží přirozenost v sobě. Věz, že člověk se jen sebezapřením může v hloubce své duše připojit k Bohu. Dobrota, trpělivost, shovívavost a pomoc nevraživým a podivně nevděčným tvorům jsou ti známa jako vlastnosti boží.
Odpusť proto své ženě hašteřivou přirozenost a snaž se svou duší připojit k Bohu, tak splníš vysoký cíl svého života.«

50. Láska je víc než úcta

Jeden člověk, který již dříve žádal Pána o pomoc, protože byl Pánovou úlohou přesvědčen, se snažil svým bližním předepsat, jakým způsobem to mají udělat, aby jim Pán skutečně pomohl. Ale někteří lidé se zdráhali uposlechnout mužovy rady, protože poznali, že mohou Pánovu pomoc dosáhnout také jimi zvoleným způsobem.

Pánova laskavá pomoc, kterou lidé všude mohli pozorovat, byla důvodem, proč se lidé neřídili radou tohoto muže. Každý zavolal Pána o pomoc svým způsobem a Pánovou báječnou pomocí uvěřili. Tento muž byl však roztrpčený, že žádosti se konaly tak svévolně a neurovnaně, a proto Pánovi řekl: »Mistře, dovoluješ, že tě lidé všude na cestě indiskrétně a bez úcty o tvou pomoc žádají, zatím co jsi mi kdysi řekl, že bys chtěl být žádán jen v chrámu, doopravdy důstojným způsobem. Proč neodmítneš tyto neuctivé lidi a nepřikážeš jim, aby uctivěji požádali o pomoc před Bohem v chrámu?«
Pán klidně odpověděl: »Chtěl jsem nejprve ty zavolat, kteří Bohu v chrámu vzdávají poctu, neboť tím ve své duši splnili první podmínku, kterou Bůh vyžaduje, když se chce k bytosti zvláštním způsobem přiblížit. Ale prokázaná úcta samotná je pro Boha naprosto nepostačující, neboť Bůh vyžaduje vedle úcty také lásku. Já jsem naprosto uznával velkou úctu v chrámu volajících lidí a také jsem poznal jejich důstojnou poslušnost, s kterou se snaží splnit všechna uložená přikázání. Ale často jsem postrádal mezi nimi lásku. Přísně a drsně vychovají své bližní a za jejich přísností a drsností se skrývá hodně pýchy a chladu srdce.
Kdybych volání lidí vyslyšel jen v chrámu, vzrostla by pýcha chrámových ctitelů do nezměrné velikosti, zatímco láska by byla úplně zdolána. Bůh je ale láska a Bůh nechce, aby se ho lidé jen obávali, naopak, aby byl ještě mnohem více milován. Tak jsem šel na ulici a povolil lidu indiskrétně a neuctivě mě volat. Dosáhl jsem tímto způsobem, že mě lidé s láskou volali, protože měli zřetelně před očima dobrotu mého srdce. V tvém požadavku je hodně úcty před úlohou, kterou provádím, proto ti nebráním bojovat proti nepořádku a neuctivému způsobu, jakým mě ostatní lidé žádají. Když poté poznáš s jakou láskou a touhou mě tito jiní lidé volají, obdržíš odpověď na tvou dnešní otázku.«

51. Poctivé hledání s rozumem vede také dále

V naší společnosti se ukazoval často muž, který zážitek, vidět božího Syna jak putuje na zemi, nemohl ve svém rozumu zpracovat. Tento muž byl také Pánem uzdraven, proto na Pánovy zázračné síly věřil. Pán mu dobrotivě nevytýkal jeho pochybnosti, protože muž byl svědomitý a chtěl vidět sám na sobě výroky Pána za svě-

decky prokázané. Ačkoli se Pánu stále znovu přibližoval, aby obdržel nová poučení, nebyl přece přesvědčen o tom, že Pán je vtělení Boha. Pozorně pozoroval Pána v každé situaci a snažil se především všechno, co Pán učil, uchovat ve své paměti. Pozorně a usilovně zkoumal Pánova slova, aby si ujasnil, zda tato slova mohou být z úst Boha.

Pán se díval stále pln dobroty na tohoto muže, protože cenil jeho čestný zápas o pravdu.

Jednoho dne ho Pán oslovil a řekl: »Proč se snažíš tak horlivě vypátrat tajemství mého poslání? Budu pokojně pozorovat, jak se čestně a svědomitě namáháš vypátrat záhadu mého působení.

Kdybys ale věděl, jak si zahražuješ cestu vedoucí k životu, tak by ses vzdal tak svědomitě a horlivě pozorovat a bádat. Poprosil bys jen klidně Nebeského Otce, aby tě osvítil v pravdě, kterou hledáš a Otec by ti otevřel oči a ty bys věděl všechno, co dnes hledáš.«

Pán dobrotivě použil oddanost tohoto muže, aby sebe ochránil od vzrušených lidí, kteří na Pána dotírali, aby je léčil. Při této činnosti uslyšel tento muž mnoho příhod, které lidé o Pánu vypravovali, a tak mohl sbírat stále nové poznatky.

Když byl delší čas takto u nás, oslovil ho Pán znovu a řekl: »Dal jsem ti teď příležitost získat mnoho poznatků důkladným poslouchánímlidských nevědomých rozhovorů. Viděl jsem, že jsi dychtivě jejich výrokům naslouchal, abys tím snad obdržel vyjasnění, co ti nepochopitelně ukazují má slova a mé působení. Lidé ti vysvětlili jen to, že má síla léčí nemocné, ale jaký užitek přinášejí tyto vědomosti tvé nesmrtelné duši? Získej v sobě sílu a získej podíl na velkoleposti boží a použij bohaté síly své duše k tomu, aby ses božstvu přiblížil, jako se slabé dítě přibližuje ke svému silnému otci, který ho živí a chrání. Potom se ti vyjasní tajemství mého působení. V samotné tvé vlastní duši lze vyřešit tajemství, z něhož já působím. Dej svou duši Bohu, který ji stvořil, a vyvaruj se svým rozumem chtít pochopit neobyčejná boží tajemství. Klidným způsobem zavolej Boha a Bůh ti klidným způsobem odpoví.

Bůh je duch, a proto ho na zemi nemůžeš vidět. Ale když ducha, který je v tobě jako tvá nesmrtelná duše, připojíš na Božího ducha, tak přijde Boží síla přes tebe a ty budeš ve mně a já v tobě.«

Byl jsem skutečně udivený, že Pán tohoto muže tak vážně poučoval, neboť před našima očima zdál se tento muž málo vhodný pro vysoké

poučování Pána.
Z toho důvodu mě Pán zavolal k sobě a pravil: »Ve svých myšlenkách jsi tohoto muže již dávno uznal za nevhodného pro vysokou cestu, kterou ukazuji, protože on se stále jen snažil vyzkoumat svým rozumem tajemství boží. Já ti ale říkám, že tento muž šel pravou cestou, aby mne nalezl, neboť kdo čestně hledá, najde a kdo čestně ověřuje, získá jasno. Nezavrhuj ve svých myšlenkách lidi, kteří ze síly jejich rozumu hledají, neboť jejich rozum bude osvícený božím světlem, když hledají z čestného a toužebného srdce.«

52. Ježíš kárá lupiče

Chci vyprávět událost, kterou jsem zažil během naší cesty přes Judeu.
Na křižovatce cest jsme byli bezprostředně divoce obklopeni dorážejícími lupiči, kterých bylo překvapivě mnoho a kteří nás chtěli okrást. Byli jsme tak polekaní, že jsme se nemohli ihned postavit na odpor a tak lupiči cítili svou převahu, panovačně křičeli a žádali peníze. Jen Pán se nepolekal, ale klidně se napřímil a pronesl neobyčejně mocným způsobem následující slova: »Nejsem váš otrok, ale váš Pán. Já požaduji od vás bezpodmínečné vzdání se tohoto útoku na mě a mé průvodce kvůli nuzným penězům, o nichž se domníváte, že máme. Nevíte, co činíte tím, že mě a mé průvodce kvůli takovým bezcenným věcem napadáte. Vzhledem k tomu, že to nevíte, odpustím vám vaše jednání, když se okamžitě otočíte a zmizíte.«
Pán oslovil lupiče tak majestátním způsobem, že se zaraženě podívali navzájem na sebe a od svého záměru ustoupili. Něco je Pánovým vystupováním a jeho řečí přemohlo.
Podivuhodné a sotva pochopitelné bylo, jak lupiči, zmateni jako malé děti, které jsou vyplísněny, se vraceli do zálohy, ze které se předtím vyřítili. Na bytosti Pána ale nebyla viditelná žádná změna, tiše a jakoby od pozemského světa úplně odvrácenou tváří postupoval vpřed.
V síle, která z Pánovy bytosti vycházela, byla příčina takové báječné události.
Křižovatkou, kde se toto přihodilo, jsme později častěji procházeli, aniž bychom byli od lupičů napadeni, ačkoliv jsme jejich přítomnost cítili.

53. Velmi poučná náprava

Jednoho dne šel Pán napřed, aby dostihl nejbližší vodní pramen, protože měl velkou žízeň. Vodní pramen neležel na naší cestě, proto jsme s ním nešli, ale dali jsme se cestou, vedoucí k místu, které nám Pán označil jako nejbližší cíl. Pán nám chtěl dobrotivě ušetřit okliku, proto šel sám.

V podstatě to nebylo dobře, že Pán šel sám, protože se nemohl sám dobře ubránit. Když jsme se blíže dotázali na cestu, kterou chtěl Pán zvolit, byli jsme vyděšeni, protože vedla krajem, kde bydleli příbuzní nejnebezpečnějších lupičů. Byl jsem tím velmi znepokojený, že Pán touto cestou chtěl jít sám, nechráněn našimi zbraněmi. Ale učedníci vysvětlovali, že Pán ví, co chce podniknout, a proto bychom měli jeho pokynu uposlechnout. Tak jsme se vzdali myšlenky Pána varovat. Rád bych se býval oddělil od učedníků, abych Pána ochraňoval přes nejistou oblast, ale nechtěl jsem křížit jejich rozhodnutí. Když jsme se dostali k místu, které nám Pán udal jako cíl, byli jsme udiveni, když nás Pánův hlas volal. Dívali jsme se polekaně kolem, protože Pán to nemohl být. Neviděli jsme však nic, než cestu, po které jsme přišli. Znovu nás Pánův hlas zavolal a přikazoval nám, vrátit se a vyhledat ho na místě, kde bydleli příbuzní lupičů. Ihned jsme se obrátili a vstoupili jsme opatrně do té oblasti, abychom zjistili, zda se Pán nedostal do zajetí lupičů.

Ale na prahu domu, ve kterém bydleli členové rodiny lupičů, se náhle objevil Pán a naznačil nám, abychom prozatím čekali před domem. Pán vstoupil opět do domu a my jsme se postavili k pomoci, abychom byli připravení, kdybychom obdrželi od Pána znamení. Ale po nějaké době se Pán objevil opět v domovních dveřích a přikazoval mně a dvěma učedníkům, abychom k němu šli do domu. Udiveně jsme teď viděli, jak lupiči nás i Pána klidně a přátelsky hostí a na ně mířená Pánova slova pozorně poslouchají: »Kdybyste věděli, že majetek bližních, který nečestným způsobem získáváte musíte zaplatit ztrátou majetku nebeského jmění pro blaho vaší věčné duše, vzdali byste se takového počínání. Vysvětlím vám, že si připravujete špatný osud, když nenecháte bezcitného přepadávání a plenění bližních. Bůh zakazuje okrádání bližních, neboť Bůh chce, aby lidé čestným způsobem pracovali pro svůj denní chléb. Vy ale

nechcete čestně pracovat, abyste získali váš denní chléb, ale vy chcete přepadávat a okrádat vaše bezbranné bližní. Vy tento způsob získávání každodenního chleba shledáváte účinnějším a snazším.
Ale já vám říkám, nebeský Bůh se dívá na všechny vaše činy a všechny vaše nekalé, hrabivé a kruté myšlenky a on vám vyměří potom odměnu, jakou si zasloužíte. Před Bohem, který vidí všechno skryté, neskryjete vaše myšlenky a činy, když budete před ním u věčné soudcovské stolice a On vás odsoudí k bytí, které bude strašné a strastiplné.
V dnešním čase se skutečně cítíte chytřejší než ostatní lidé, kteří pracným způsobem vydělávají na svůj každodenní chléb. Avšak v budoucím stavu, až bude vaše duše stát před Bohem, se budete trápit nad každým nečistým činem a nad každou nečistou myšlenkou, poněvadž před Bohem je všechno odhaleno.«
Na tvářích mužů, kteří byli okolo Pána jsem poznal, že se oni skutečně nad Pánovými slovy zamýšlejí, ale nemohou správně pochopit jejich smysl. Obával jsem se, že Pána, rozhněváni jeho napomínáním přece nakonec zajmou, ale nic takového se nestalo. Jejich zatemnělé tváře se právě naopak víc a víc rozzářily, když Pán poučování uzavřel těmito slovy: »Nevzdejte se věčného blaha duše za ubohou ukradenou peněženku. Ve věčném bytí je tato peněženka, což je pro vás nepochopitelné, strašlivý žalobce, jenž vás připraví o klid, kterého byste rádi dosáhli.Ve věčném bytí je bez významu to, co se vám ukazuje hodnotné na zemi, neboť zákon věčného bytí je opakem toho, co se na zemi lidem obecně ukazuje jako účelné. Bůh nedal člověku jen pozemské tělo jako příbytek během jeho pozemského života, ale Bůh dal člověku také nesmrtelnou duši, které toto pozemské tělo obývá. Nesmrtelná duše je zvláštně utajená pro rozumový život člověka, neboť její činnost je jen zřídka zřetelným způsobem znatelná. Bůh ale nebyl bídný a nespravedlivý, když člověku dal tuto, jemu skrytou nesmrtelnou duši, neboť její činnost je pro člověka soudem. Bůh vložil soud do vlastní nesmrtelné duše lidí, aniž by to člověk mohl rozpoznat. Bůh nechává vaše myšlenky a činy uložit do vaší nesmrtelné duše, a tím obdržíte boží odpověď za váš zhoubný způsob jednání a za vaše zlé, lakotné a kruté myšlenky vůči svým bližním. Ve vaší nesmrtelné duši zůstává uschováno všechno, co jste na zemi mysleli a vykonali. Za to prožijete svůj soud, až opustíte po smrti své pozemské tělo, abyste dále

přebývali ve své nesmrtelné duši. Poté bude tajuplným způsobem, jak byste to neočekávali, vykonán soud, skrytý před pozemšťanem. Hrozný bude váš osud v duchovní říši, když nezanecháte přestupků přikázání, které vám Bůh dal. Zmateni a zoufalí budete procházet duchovní svět a nikde nebudete moci najít oporu a klid, protože se vám nebude dostávat světla, které Bůh propůjčuje poslušným duším. Proti těmto útrapám, kterými budete trpět, jsou nepoctivě získané peníze jen chudou odměnou.
Oproti těmto útrapám je majetek, který jste svým bližním uloupili, jen bezcenný milodar.
Oproti těmto útrapám, které vám způsobila zatemněná nesmrtelná duše, vám bude všechno bohatství tohoto pozemského světa jen opovrhovanou, bezcennou vzpomínkou.
Vzdejte se braní životů a loupení majetku bližních a podrobte se Bohu, který vám svá přikázání dal z velké dobroty.
Odevzdejte své duše Bohu, který vás stvořil a opusťte cestu, která vede do záhuby.«
Tato příhoda se mi zdála zázračná, neboť muži byli slovy Pána, která říkal s velkým klidem a dobrotou, jako proměněni. Teprve když se Pán obrátil k odchodu, zvedli se a prokázali mu svou úctu tím, že mu dali dary, které byly určeny jako zásoba na cestu.
Hleděl jsem udivený, že Pán tyto dary přijal, ačkoliv byly přece zřejmě uloupeny. Pán ale dobrotivě nechtěl urazit jejich nyní projevené čestné pocity, proto neodmítl jejich dary. Byl jsem potom Pánem poučen, že je správnější, nepravě získaný majetek obezřetně přijmout, než z převeliké netrpělivosti urazit čestné pocity kajícného hříšníka. Nemohl jsem tehdy pochopit, co Pán mínil, ale v budoucnosti jsem se přesvědčil, že rozhodnutí těchto mužů, změnit svůj život, bylo hodnotnější, než odmítnutí nepoctivě nabytého daru. Zjevně pohnuti přijatým poučením doprovázeli muži Pána až ke dveřím a doopravdy uctivě nás ještě krátkou chvíli doprovázeli.

54. Osudný peněžitý poklad

Když jsme byli samotní mezi lidmi, vyprávěli nám také mnoho zázraků, které měl Pán uskutečnit, ovšem oni je pochopili úplně zkresleně.
V mnoha případech jsem pozoroval, že lidé kladli důraz jen na vně-

jší okolnosti, ale ne na poučení, která Pán na to vázal.
Pak jsme my lidem často dodatečně objasňovali a upozorňovali je na poučování Pána, která oni nebrali vážně. Chci vyprávět jednu z těchto příhod.
Lidé z jedné malé obce si rozčileně vyprávěli, že Pán tam vytýkal vdově jednoho obchodníka nepoctivé vedení podniku, protože její chorobná hrabivost ji svedla k nepoctivosti.
Lidé byli z toho vzrušení, protože Pán toto poznal bez bližších znalostí této ženy. Marně jsem ale čekal na přesnější zopakování toho poučení, které Pán této ženě dal.
Byl jsem na Pánově straně, když k této ženě hovořil a slyšel jsem slova, která jí říkal.
»V tvé duši«, řekl jí Pán, »je vyhaslá boží jiskra, kterou v sobě nosí člověk od Boha vyvolený k vyššímu bytí. Protože ty jsi nepřetržitě chtivá peněz. Obětuj tento život pro sbírání peněz, tak budeš mít na konci svého života skutečně bohatý poklad. V hodině smrti se dívej na ten peněžní poklad a těš se z toho, jak sis tak dobře zajistila pozemský život. Obětuj všechnu svou sílu výdělku peněz a odmítni boží varování. Potom smíš zavolat v hodině své smrti peněžní poklad, aby tě osvobodil od tvých útrap.
Ale Bůh, který tvé myšlenky a činy pozoroval, tě odmítne, protože jsi svou duši zaprodala mamonu. Pracuj dále nepoctivým způsobem, abys získala co nejrychleji peníze bližních a spolehni se na záchranou sílu vylichvařených peněz, až budeš ležet na smrtelné posteli. Hleď poté na svůj peněžitý poklad a pros ho, aby tě vysvobodil od tvých útrap.«
Já jsem sledoval další průběh s velkým podivem, neboť obchodnice se tak rozzlobila z Pánových slov, že její rysy tváře se zpitvořily a její hlas byl ječivý. Její zmatené oči nebyly schopné podívat se do tváře Pána a protože se cítila být zcela prokouknuta, vřeštěla zběsile: »Odvrhne mě snad tvůj Bůh, protože nejsem žebrák a povaleč a protože se nepotuluji zubožená a nežiji z almužny. Ale náš Bůh mě neodvrhne. Dal nám zemi do našeho vlastnictví, abychom na ní bydleli a měli radost.«
V tváři Pána se stala opět změna a on se napřímil a pravil vznešeným hlasem: »Já uzavřu před tebou a tobě podobným nebe a klidně vám zemi přenechám k vaší radosti až přijde konec času.
Udělám tobě a takovým jako jsi ty zemi tak nebezpečnou, že budete

s naříkáním bloudit a hledat ochranu před božím hněvem. Říkám ti, že nikdo nebude mít radost ze svých peněz, když přijde na lidi boží hněv. Vystrašeni a zoufalí budete chtít utéci před velkým neštěstím, které zavinila vaše chamtivost, vaše samolibost a vaše podvodné jednání, až přijde konec času, ale nenajdete nikde klid a ochranu.
Pak se upnete na váš peněžitý poklad a budete ho úpěnlivě prosit, aby vás zachránil a poznáte, že vaše peníze jsou skutečnou příčinou vašeho velkého strachu a trápení. Potom budu k tobě a tobě rovným opět hovořit a budete mi rozumět.«

55. Předpověď pro osud králů

»Kam běžíte?« volal Pán na větší houf dětí, které se kolem něho přehnaly. Malé děvče se otočilo a křičelo: »Chceme si tamhle před jeskyní hrát.«
Pán vstal a šel za dětmi. Někteří z nás se k němu přidali. Před velkou jeskyní jsme viděli jak se děti radí, jak budou svou hru provádět. Pán se posadil na velký kámen a my jsme se uložili kolem. Pán mlčky pozoroval s jakou vážností si děti hrají. Jeden ze starších chlapců byl zvolen králem a jeskyně mu měla sloužit jako jeho vládní palác. Jiné děti byly jmenovány jeho ochrannou stráží a druhé děti měly být lid, kterému měl vládnout. Pán sledoval zaujatě jejich hru , aniž by promluvil slovo.
Očekávali jsme, že na konci Pán děti poučí, ale nic takového se nepřihodilo.
Ve hře se zpočátku lid snášel se svým králem docela dobře a dodržoval horlivě jeho příkazy. Ale pomalu byli poddaní nevraživí a vysvětlovali, že jejich král je nespravedlivý, že ukládal některým víc práce než ostatním a že vládne vlastně špatně a nerozumně. Král se pokoušel velkým projevem svůj rozčilený národ ukonejšit.
Ale spor byl stále prudčí a nakonec došlo k útoku na vládní palác. Ochranná stráž hájila statečně krále. Ale nakonec zvítězil lid. Král byl násilně odvlečen a měl být pověšen na strom. V dálce doznívalo pozvolna dětský hlasitý křik. Pán stále ještě seděl bez pohnutí a my jsme si netroufali ho rušit v jeho hlubokém zamyšlení. Po chvíli pozdvihl Pán svůj hlas: »Na této dětské hře můžete poznat, jaký bude osud pozemských národů. Lidé si budou volit neustále své krále, protože si budou myslet, že za jejich vlády mohou žít bez-

pečněji a šťastněji než pod vedením Boha.
Bůh to ukázal vašim otcům, jak on chce provádět vládu nad lidem. Ale vaši otcové si nepřáli trvale vládu boží na zemi. Umíněně si zvolili pozemského krále a sloužili mu a vzdávali mu čest. Bůh nechal klidně lidi volit své pozemské krále, neboť Bůh nenutí lidem svou vládu. Bůh cení lidi jako svobodné tvory, kteří mohou uplatňovat svou vlastní vůli.
Národy si budou volit nepřetržitě své krále a boží moc bude víc a víc potlačována pozemskou mocí králů. Skutečně zmateně se bude projevovat osud národů za moci pozemských vládců, poněvadž oni jsou nedokonalé bytosti, které mohou pracovat chybně a nesprávně. Násilím budou vybudovány za vedení králů mocné říše a jejich stále větším zdokonalováním se jim bude zdát zaručené věčné bytí. Ale oni zhynou při změně doby, neboť je pomíjivé, co bylo světsky vystavěno. Neobyčejně zmateně se bude také v budoucnosti vytvářet osud národů, protože pozemští vládcové nebudou moci vzdorovat svůdným vlivům zhoubných sil v jejich duších. Sváry mezi lidmi a národy, války strašlivých rozsahů, strach, nouze, útrapy, hlad a bída, nemoci a zoufalství lidí bude toho následek. Bůh toto vše připustí, jestliže nebude uznána moc boží nad národy země, aby zřetelně ukázal, jak málo moc lidí spasí své bližní.
Na konci doby národy povstanou proti svým králům, protože shledají, že jsou příliš nedokonalí, a proto omylné a ničivě působící bytosti. Na konci doby si budou chtít národy sami vládnout, protože budou nabaženy násilné vlády králů. Ale také ani potom národy nedosáhnou mírového soužití. Jen uznání boží vlády nad nimi může přivést vystrašené a pomateně vedené národy k vytouženému míru, poněvadž Bůh je spravedlivý, vševědoucí a dokonalý. Jen za vlády boží na zemi budou lidé schopní najít mír a štěstí, po kterém tak touží.«

56. Úvaha na hranicích

Na jedněch hranicích, které jsme překračovali, nás strážce oslovil, aby nás prověřil. Díky rozpravě, kterou Pán s tímto mužem vedl, jsem se poučil, že Pán hranice země považoval jen za dočasné zařízení. Otázal jsem se proto Pána, jakpak mohou různé národy a jazyky bez hranice, která jejich zemi ochraňuje před cizími vlivy,

zůstat zachované. Na to Pán odpověděl: »Bůh chtěl dosáhnout tvorbou mnoha národů a rozličných jazyků, aby si lidstvo především vzdělalo síly svého rozumu. Při vzájemném boji a oklamávání budou účinně vycvičeny aktivní síly lidí. Stále se musí lidé bránit proti útočníkům a závistivcům, čímž se stanou silnějšími a práceschopnějšími. Národy postižené neštěstím, vypuzené z jejich hranic se pokusí ztracená území nabýt zpět, a tím musí napnout všechny síly. Chudobné národy, které jsou unavené a malomyslné a vzdávají boj proti mocnému útočníkovi, budou rozdrobené. Ale když národní sounáležitost s Bohem bude tak velká, že ostatní národy je budou jen uctivě oslovovat, Bůh sám obhájí takový národ před útočníkem. Ale teprve po dlouhých časových obdobích se přestanou národy vzájemně potírat, protože jejich sounáležitost s Bohem bude tak velká, že je Bůh sám obhájí. Pak nebudou potřebovat žádné hranice, neboť lidé se budou vzájemně ctít a vážit a žádný nebude závistně hledět na blaho druhého. Poté dá Bůh lidem jiné úkoly, aby se síla jejich nesmrtelné duše mohla dále zdokonalovat.
Překročíme nyní tuto hranici s vědomím božího ustanovení, v kterém lidstvo někdy bude mezi sebou žít bez oddělující hranice, protože jejich sounáležitost s Bohem bude zjevná.«

57. Volba vhodných

Božím úkolem Pána bylo během roků jeho učitelské činnosti nekonat žádnou jinou práci, ale jen poučovat nevědomé a lhostejné lidi. Pán působil jen v této boží úloze, a tak byly všechny jeho výroky určeny k poučení. Ale Pán dával tato poučení často v řeči duchovního světa, a proto mu lidé ne vždy rozuměli.
Všichni lidé, kteří Pánově řeči nemohli rozumět, odešli od něho rozhněvaní, protože neviděli v takové rozmluvě žádný užitek.
Bůh ale chtěl tyto rozhněvaně odcházející lidi zcela odpudit, poněvadž jejich nezodpovědně pracující duše přece nebyla schopná jít cestou, kterou Spasitel ukazoval. V neklidných, snadno rozlobených, domýšlivých a útočných lidech nemohl hlas Spasitele působit, proto je Pán klidně odmítl.
Ale před Pánem zůstali při poučování shromážděni uctiví a pokorní, oni rozuměli jeho řeči, protože jejich vlastní duše se již přiblížily božímu duchovnímu světu. Na ně mířil Pán svá slova a jednou

řekl: »Budu k vám mluvit v řeči, o které svět nic neví, neboť svět ví jen to, co je z tohoto světa. Mluvím k vám o tom, co je na onom světě, a proto používám jazyk přiměřený onomu světu. Silné duše rozumí mé řeči a jim samotným také platí mé poučování. Dobrotě boží nerozumí ti, kteří sami nejsou dobrotiví a ti nerozumí také řeči nebeského světa, protože se nebeskému světu s jejich nesmrtelnou duší ještě nepřiblížili. Proto také budou lidé, kteří skutečně náležejí Bohu, mezi sebou sloučeni, neboť budou vidět ostatní bližní od sebe odloučené. Lidi popuzené a pro boží poučování uzavřené a lidi bez porozumění si přeje Bůh vidět odloučené od těch, kteří ho uctivě a láskyplně následují.«
Byl jsem z toho často zarmoucený, že Pán pro boží svět nevhodné tak energicky odpudil, protože jsem věřil, že by byli přece jen pro skutečně dobrotivé Pánovo poučování otevřeni. Bůh ale věděl, že nezpůsobilí jsou nepoučitelní, proto je Pán odpudil. Spasitel měl svým objevením se na pozemském světě vyvolit vhodné bytosti pro boží říši, a proto Pán nevhodné odpuzoval.
Bůh chtěl připravit nový plán Stvoření, pro jehož uskutečnění mají být vybráni upotřebitelní lidé. Pouze tito následovali Pána a pouze tito rozuměli řeči Pána.

58. Správné chování při nespravedlivém obvinění

»Půjdeme krajem pohanů«, řekl Pán jednou před odchodem. Když jsme se zaopatřili potravinami a dalšími věcmi, které jsme na cestu potřebovali, následovali jsme Pána, který šel pomalu napřed.
Na ohybu cesty jsme byli zdržováni cestujícími pohany, kteří nešli naší cestou, ale jen jí křižovali. Pokojně jsme čekali, až průvod těch cestujících prošel kolem. Pán působil dojmem, že toto zkřížení vyvolal a řekl: »Podobně budou pohané vaši cestu křížit, kterou půjdete pod mým vedením. Pak vyčkejte s velkou trpělivostí dokud odpor, který vašemu postupování kupředu stavějí, sám od sebe přestane. Jak oni sami cestu, kterou jste vykročili pod mým vedením, opět uvolní.«
Když průvod cestujících přešel, pokračovali jsme v cestě a přišli po dlouhém putování do oblastí, které nám Pán označil jako kraj ve kterém bydlí pohané. Zde žijícím lidem jsme byli jako cizinci nápadní. Dávali nám na otázky jen zdrženlivě odpověď. Když jsme

procházeli obcemi, pohlíželi na nás často s nedůvěrou. Pozorovali jsme, že se domnívali, že jsme náležitě nedbali nějakých jejich předpisů, proto byli vůči nám nepřátelští. Jednou přistoupil k Pánovi jeden muž, vyzval ho k návratu a vysvětloval, že ubytovna je jen pro domorodce. Na chování tohoto muže jsme ale poznali, že nenávist proti nám ho podněcuje ke lži. Pán mu klidným způsobem odpověděl, že ubytovnu by stejně nepožadoval, ale že on předpisy v této oblasti přesně dodržoval. Tato odpověď nebyla tomu muži příjemná, neboť on chtěl, abychom se mu podřídili. Jeho námaha byla ale zbytečná, protože Pán proti němu nebojoval. Mezitím se kolem nás shromáždilo ještě více lidí, kteří nás nepřátelsky oslovovali. Pán však nebyl vyveden ze svého klidu, pročež mu lidé nemohli ublížit. Za nevrlého mručení se stáhli zase zpět. A tak jsme mohli neznepokojováni v naší cestě pokračovat.

Ale po nějaké době jsme byli vyzváni k návratu lidmi, kteří nás pronásledovali a rozčileně křičeli. Divili jsme se, protože jsme neviděli žádný důvod k návratu. Zanedbaně vypadající, náruživě útoční muži nám vytýkali, že jsme v jejich obci kradli. Pán, aniž by se vzrušil je odkázal na naše zavazadla a vysvětloval, že se v nich nenachází nic, co pochází z jejich obce. Muži ale rozčileně požadovali náš návrat do jejich obce, protože musí záležitost důkladně vyšetřit. Ač jsme již byli dost daleko vzdáleni, Pán se rozhodl obrátit. Na skutečně hrubé projevy odpovídal Pán vždy velmi mírně, protože rozpoznal zvrhlé úmysly protivníků. Když jsme zase došli do obce, byli jsme obklopeni množstvím vzteklých lidí, kteří rozčíleně sahali do našich zavazadel. Všechno nám bylo odebráno a bylo tvrzeno, že jsou mezi tím ukradené věci. Tahy tváře Pána se změnily a on pln svrchovanosti a moci řekl následující slova: »Jste proti nám rozhorlení, ačkoliv jsme mírumilovní cestující a podezíráte nás z krádeže, ačkoli přesně víte, že jsme z vaší obce nic nevzali. Podezíráte nás plní hněvu, ale dokažte nám, že nás spravedlivě odsuzujete a ukažte nám v našich zavazadlech, co je kradené. Toho ale nejste schopní, protože nás protiprávně podezíráte. My budeme teď pokračovat v naší cestě a vezmeme naše zavazadla sebou, protože vy nemáte žádné právo na naše vlastnictví. A my nevstoupíme už do vaší obce.« Když muži naše zavazadla důkladně prohledali, dali nám je nazpět. Po této příhodě jsme my učedníci byli neobyčejně rozladění a nedokázali jsme před Pánem naše vzrušení skrýt.

Poté, co jsme delší čas opět tiše kráčeli dále naší cestou, přál si Pán, abychom si oddechli a položil se na zem. My jsme si lehli kolem něho. Potom pozdvihl Pán svůj hlas: »Chtěl jsem vás nechat tuto příhodu klidně zažít, abych vám dal ponaučení pro vaši pozdější cestu, kterou půjdete. Budete obviňováni, ačkoli vám nebudou moci žádnou vinu prokázat. Všude a ve všech dobách vás lidé budou obviňovat, ačkoli vám nebudou moci podat důkaz vaší viny. Všude a ve všech dobách vás budou lidé, kterým jste neublížili, pronásledovat a obviňovat, protože jim vaše přítomnost bude působit pohoršení.

Nerozčilujte se nikdy nad takovými lidmi, kteří vás pronásledují a obviňují a kteří vám nerozumí. Jako cizinci budete stát před lidmi, jež vás budou obviňovat. Vyzvěte je klidně, aby vaší vinu dokázali. Ale nedejte jim žádnou příležitost, aby vám vnutili svou duchovní moc tím, že se vy podobně rozčílíte jako váš útočník. Zachovejte si sílu vaší duše, kterou jste připojeni na nebeského Otce, který vás osvítil a který vás posiluje. Braňte se velkým klidem nespravedlivému obvinění, ale nedejte nikomu právo, rušit pokoj vaší duše. Nezlobte se nad lidským nevědomým obviňováním, neboť to nepřestane na světě lidí, dokud den konání božího soudu duše lidí nezmění. Teprve pak obviňování přestane, když bude boží moc v lidských duších tak nesmírně očividná, že také dřívější bezbožníci se plni úcty skloní před mocí boží. Všechno, co zakusíte na vaší další cestě, vám bude Bohem uloženo k vaší výchově. Jděte vaší obtížnou cestou mezi lidmi ve velké důvěře v boží spravedlnost.«

59. Pán poučuje jednoho bojovníka za svobodu

Ve společnosti vyhnanců, kterou Pán vyhledal, byl syn lichváře. Lichváře, který lidi obezřetně a zevnější příjemnou formou dokázal důkladně připravit o jejich majetek. Tento syn se Pánu zalíbil, protože šel mezi vzbouřence proti státu a obětoval svou svobodu. V síle jeho duše, která bojuje za svobodu a spravedlnost, viděl Pán předpoklady k tomu, že může vybojovat svou duši ze spletitosti pozemského života.

Každé bojování za neosobní účely zvětšuje sílu nesmrtelné duše, neboť se vyškoluje pro působení jako pomocnice boží. Bůh nemůže egoistické, zmatené, práceneschopné pomocníky potřebovat. Proto

je všechna lidská práce, která je egoistická, zmatená a nesměřující na boží práci bezcenná pro blaho nesmrtelné duše. Bohem opuštěn bude ten člověk, který záchranu svojí duše odmítá, protože si sám přeje navázat svou duši na pomíjivý pozemský způsob života, protože mu vůbec nezáleží na duchovním způsobu života, připojenému k Bohu.
V osobě Ježíše Krista mají lidé před očima splnění toho, co Stvořitel předurčil jako vysoký cíl lidí. V osobě Ježíše Krista ukazuje Stvořitel lidem příklad dokonalého člověka, který je zároveň dokonalým Bohem. Jako cíl tohoto Stvoření bylo Stvořitelem předurčeno, že Boha uznávající člověk by se měl stát dokonalým člověkem a dokonalým Bohem. V osobě Ježíše Krista byl lidem tento cíl Stvoření dán před oči, proto Pán také zřetelně říkal, že Bůh dává lidem příklad.
Bez tohoto příkladu Ježíše Krista by se lidé odchýlili od vysokého cíle, který jim Stvořitel předurčil. Proto mohou Pozemšťané Pána uznávat jako svého vysvoboditele a Boha.
Dnešní lidé jsou odchýleni od vysokého záměru, který jim Stvořitel dal, proto Bůh zasáhl, aby jim opět vysoký cíl držel před očima. Podivuhodně Pán vychovává duše pro tento vysoký cíl způsobem práce své církve. Podivuhodné metody Pán používá, aby se do pozemských představ zapletení a ve svých životních pudech křečovitě sevření lidé uvolnili od světa vnějších jevů a pozvedli se do božího duchovního světa. Neobyčejné metody použila církev Krista, jak jí to Pán uložil a doopravdy se lidé změnili díky výchovnému působení církve a oni začali dosahovat síly božího duchovního světa, čímž mohli konat zázraky před očima bližních. Ale velké množství lidí zavrhlo možnost, nechat se od církve vychovávat, protože odvrácení od vnějšího světa a překonání vlastních životních pudů se jim zdálo převrácené a zbytečné.
Lidé toužilli po pozemské radosti a pozemských požitcích, a proto dílo Spasitele odmítli. Pán však odpustí lidem jejich odvrácení, když upřímně uznají nynější Pánův zásah a když budou poučení Pána, která jim dnes dává, akceptovat. Ale Pán neodpustí těm lidem jejich odvrácení od něho, kteří také tento boží zákrok odmítnou, protože jim na nějakém božím zákroku nezáleží. Bůh s velkým klidem nerozlučně uzpůsobí jejich pozemské zapletení, protože žádají, aby příslušeli jen pozemskému světu. Bůh přenechá lidi s

velkým klidem jejich nezkrotnému pudovému životu, kterým si navzájem připravují peklo na zemi.
Bůh je báječně spravedlivý, neboť dává každému člověku to, co si žádá. Bůh nezapudí své tvory, když se od něho odvrátí. Bůh jim dá, co žádají a Bůh jim dá sílu, aby vedli mezi sebou zápasy, jak si to žádají. Od Boha odvrácení lidé budou mezi sebou vést zraňující, rozhořčené a surové zápasy, jako to ještě nikdy nebylo, neboť jim Bůh dá do ruky pro to všechny síly, jak si to žádají.
Báječné síly dal Bůh lidem do rukou k užívání a Bůh postavil člověka před volbu, jak tyto báječné síly chce používat. Používáním těchto sil by si měli ulehčit svůj pozemský způsob života, aby získali více času pro pozdvihnutí své duše k Bohu. Lidé by měli vybojovat své duše ze spletitosti každodenního namáhavého způsobu života a vyšvihnout se k Bohu, který jim chce vytvořit duchovní síly pro boží způsob žití, jak lidem Stvořitel nabízel při jejich stvoření.
Na tento, zde ode mne představený cíl Stvoření se vztahují Pánova slova, která říkal v místě vyhnanců k synu lichváře.
Ležíce na zemi a s rukou láskyplně zkoumavě pozorujíc trávu, Pán řekl mladíkovi, který si proti němu lehl, následující slova: »V tvém věrolomném vystupování proti vrchnosti je hodně skutečného přesvědčení, neboť ty jsi věděl, že ztratíš svobodu, když se postavíš proti vrchnosti. Bůh ti dá sílu poznání, že by pozemšťan měl raději trpět, než aby snášel nespravedlnost.
V božím světě není nespravedlnosti, neboť Bůh je spravedlivý. Ale v lidském světě je nespravedlnost, díky které vzniká nenávist, nepřátelství a boj.
Na pozemském světě pracují lidé jdoucí rozčileně za svými požadavky pro to, aby si opatřili pro ně příjemný způsob života, protože to je pro ně nejdůležitější a bezohledně využívají své bližní, aby si tím získali výhody. Pohleď na svého otce, jak on bez pochyb ve svědomí své bližní zdolá tím, že jim dokáže převést úplně dobrotivě a sympaticky jistě a rozvážně veškeré jmění z jejich rukou do jeho . V pozemském světě je toto jednání rozumné a prospěšné, ale před Bohem se z toho nesmrtelná duše poplete, protože každá egoistická práce působí před Bohem popleteně. Snaž se dále o to, aby ses nezištně obětoval za neosobní, báječné a vysoké cíle tím, že se jako sloužící dáš k dispozici Bohu. Potom ti pro to nebeští andělé propůjčí sílu, čímž svými výkony přivedeš své bližní v údiv. Pracuj pro

vysoké cíle, které napomáhají boží důstojnosti a které jsou shodné s božími plány, podle kterých Bůh lidi stvořil, potom tě Bůh odmění a bude posilovat tak, že ty překvapený poznáš, jak ses stal mocnou bytostí, jakou jsi nikdy před tím nebyl.
Rozdej svůj majetek chudým, potom ti pomohou boží andělé, když budeš v nouzi. Když se budeš křečovitě držet svého majetku, tak se rozhněvají lidé proti tobě jako proti nepříteli, který je poškodil a žádný ti nebude chtít pomoci, když budeš potřebovat. Opusť tento svět jako jeden, který nic jiného nezískal než ocenění boží. Pak tě nechá Bůh jako bohatého vejít do nebe, který je překvapený nadbytkem síly a na chudobný pozemský svět zapomene.
Pokud opustíš tento svět jako jeden, který lichvařil a zpronevěřil, protože chtěl zbohatnout na zemi, tak ti Bůh ty poklady vezme. Bůh ti připraví utrpení v touze po těch pokladech, které už nemůžeš získat nazpět.
Budeš-li pracovat pro cenné, nezištné cíle, tak budeš mít odměnu jistou, protože Bůh tě odmění. On je upřímný a spravedlivý.«
Při další rozmluvě řekl Pánu mladý muž: »Jak by to bylo, kdybych peníze mého otce promarnil jako zcela bezvýznamný majetek, který pro mě nemá žádnou hodnotu? Mohl bys to uznat za správné?«
»Cenné peníze nemá člověk promrhat, poněvadž Bůh střeží peněžní prostředky. Udivený na mě hledíš, když říkám, že Bůh hlídá peněžní prostředky. Bůh spravuje také peněžní prostředky, neboť ony tvoří základ pro zajištěný lidský život. Bůh nechá člověka peníze podle jeho vůle používat, ale Bůh odmítne lidem štěstí a bezpečí, když oni bez povšimnutí a lehkovážně peníze promarní. Ale když lidé své peníze použijí k tomu, aby bližním, kteří jsou v nouzi pomohli, tak nejsou promarněné, ale Bůh jim vydané peníze nazpět nevynahradí. Ale Bůh bude posilovat duši takových lidí, čímž jejich síla před Bohem narůstá. Tajuplným způsobem přichází takovým lidem pomoc. Zdá se jakoby ji přinesla náhoda, ale ve skutečnosti pracují andělé boží na štěstí takového člověka, aby obdržel odměnu za jeho důstojné jednání. Dej tvoje peníze chudým a obdržíš v nebi odměnu, která není pomíjející jako pozemské statky.«
V rysech tváře mladého muže se zobrazovalo zklamání, že on bez vlastního užitku má dát pryč od otce získané peníze, a tak ho Pán oslovil dále následujícími slovy: »Odmítni, abys udělal to, co jsem ti řekl a promrhej svoje peníze, jak to shledáš nejlépe a odvrať se

od bližních trpících nouzí. Potom nebudou pro tebe pracovat andělé v nebi, jak jsem to řekl a ty poznáš jakoby náhodou v situacích neštěstí všeho druhu, že jsi se před Bohem prohřešil opomenutím činit dobro.«

60. Obrana proti zvědavcům

Cestou jsme byli často doprovázeni lidmi, kteří slyšeli o Pánových zázračných činech a kteří se k nám zvědavě připojovali. Ti se opatrně dívali na Pána, který pokojně kráčel kupředu.
Jednou se Pán k nim obrátil a oslovil je následujícími slovy: »Proč mě sledujete? Co ode mne očekáváte? Překvapuje vás mé učení, rádi byste chtěli jasnější vysvětlení? Když to máte na mysli, tak pojďte blíže ke mně a ptejte se a já vám odpovím. Já vám chci tak odpovídat, že vám bude jasný smysl tohoto Stvoření a nebudete potřebovat žádné další poučení od lidí.
Když budete žít tak, jak to moje přikázání předepisuje, překvapeni poznáte, že vás oslovuji ve vašem nitru, abych vás poučil. Ale když mne sledujete jen ze zvědavosti nebo kvůli nějakým výhodám, které nepodporují spásu vaší duše, tak mě raději opusťte a přiznejte se přímo k duchu mého protivníka, který proti mně bojuje. Jen ten, kdo si přeje připojit duši k Bohu, má mne následovat.«

61. Pán varuje povrchní lidi

Při oslovení Pánem změnili mnozí lidé své počínání, ale když byli zase sami v navyklém prostředí, zapomněli rychle, co jim Pán řekl. Nad takovými povrchními lidmi se Pán zlobil, neboť poznal, že tento typ lidí ho volá jen ze zvědavosti, ale jeho poučování nedbá. Uprostřed takovýchto lidí řekl Pán jednou přísnějším hlasem: »Proč se kolem mne tlačíte? A proč si žádáte mých slov? Ve vašich zmatených hlavách nezpracujete žádné mé slovo tak, jak Bůh vyžaduje. Ve vašem povrchním srdci není žádné místo pro můj hlas, neboť jste hnáni jen vaším sobectvím, abyste byli u vzrušujících událostí, které způsobuje moje objevení mezi vámi. Zapomeňte klidně má slova a přeslechněte význam mých poučení. Žijte dále váš zmatený a ode mne a od mých slov odvrácený život, jak si

přejete. Ale nezapomeňte to, že jste mé slovo přeslechli, když vás potká velké neštěstí, které způsobila lidská lhostejnost vůči Bohu. Vzpomeňte si na vaše povrchní chování vůči mému slovu, až se pozemský svět ztemní a vzájemná lidská nenávist se zvrhne v sílu, která všechno zničí. Vzpomeňte si poté na má slova, až honěni strachem před božím hněvem, budete prchat zemí, bez přístřeší a bez jídla.«

62. Ježíš trestá jednoho pokrytce

Pán byl rád, když lidé nalezli nocleh u domu, kde on trávil noc, aby ho ráno při jeho odchodu ihned mohli zavolat. Šel potom nejprve kolem, jakoby je neviděl a zastavil se na okamžik, obrácen k nim zády. Zvolil nejprve nejstarší a nejslabší z nich a zavolal je jménem k sobě. Tím lidé poznali, že on věděl o nich vše a samou úctou padali před ním na kolena. Všichni, kteří ho uznali, byli jím uzdraveni.
Přišli však k němu rovněž zlí lidé a ty Pán také zavolal jménem. Ale z výrazu obličeje Pána zmizely potom mírné rysy a on se díval rozhněvaně na pokrytce, kteří se ho snažili ošálit. Chci opakovat slova, která Pán takovým nedůvěřujícím lidem řekl: »Proč jsi ke mně přišel? A proč mi prokazuješ čest? Nebyl jsem poslán pro pokrytce a nesebekritické, neboť tito netrpí nouzi ve svých duších. Přijde čas a vy budete také trpět v duších nouzí, ale potom již nebudu pro vás dosažitelný. Vy mě budete volat, ale já vás nevyslyším. Vy mě budete hledat a nebudete mě moci najít, neboť přijde večer a noc, kdy já nepůsobím. Běda těm, kteří pro mě svou duši neotevřou, pokud je den.«
Po těchto slovech šel Pán od něho pryč a ten, který ho pokrytecky zavolal, protáhl tvář a chtěl odejít. Ale byl znenadání jako ochromený a nemohl se hnout z místa. Otřesený svou bezmocností se vrhl na zem, kde zůstal dlouho ležet. Když se Pán po delším čase vrátil, přikročil k němu a řekl: »Jsi nyní přilepený k zemi jako had, který se plazí po břiše. Říkám ti: ty a tobě rovní, budete připoutáni k zemi a nikdo vás neuvolní, pokud mne neuznáte.«
Jak Pán tato slova domluvil, člověk na zemi ležící propukl v pláč a proměněný lítostí úpěnlivě prosil Pána, aby mu dal světlo své pravdy do srdce.
Tu Pán řekl: »Protože jsi nepožádal, abych tě uvolnil, abys mohl

jít domů a pokračovat ve svém zmateném životě, ale protože jsi požádal o pravdivé světlo pro svou zbloudilou duši, chci tě uvolnit.« S těmito slovy se Pán shýbl a dotknul se ho. Ihned byl muž zbaven svého ochrnutí a dojat následoval Pána, aby se nechal poučit.

63. Pánovo ospravedlnění před výběrčím daní

Na jedné silniční křižovatce, byl Pán jednou osloven vrchností, která se zabývala dohledem nad poplatky.
»Nemáš žádné povolání, které tě živí?« ptal se tento muž Pána, »z čeho poté uhradíš své náklady na živobytí pro sebe a své učedníky?«
»Bůh, který mě a mé žáky živí,« odpověděl Pán, »ti pošle jiným způsobem ušlé peněžité částky. Obdržíš posilněnou duši, když budeš následovat učení, které já lidem dávám. Já platím daně jinak, než to můžeš pochopit, neboť já školím vrchnosti duše poddaných, jak by bylo žádoucí pro uspořádané žití ve státě.«
»Ale ty nepracuješ, z čeho mám vybírat od tebe daně? Pro povaleče, kteří jen pěkně mluví, nevidí stát žádný smysl, proto si nepřeje rozšiřování učení, které lidi zdržuje od jejich uspořádané práce a ukazuje jim před očima svět, který vůbec neexistuje.«
»Nesnaž se pochopit smysl mého učení, nejsi toho schopen. Omezené, přízemní a zmatené je tvoje myšlení, hodící se k odvrácení lidí od Boha. Nepoužívej učení, které ti dávám na to, abys lidi proti mně popuzoval, protože smysl tohoto učení nemůžeš pochopit a Bůh, který mi toto učení uložil, by tě mohl za to potrestat. Před očima všech by tě Bůh mohl potrestat kvůli tvému zvrácenému postoji proti učení, které já dávám.« Výběrčí daní odpověděl zlostně: »Ve své vlastní nafoukanosti používáš Boha jako svého pověřovatele, který tě údajně před očima lidí podporuje, když oni tvé učení chválí, které sis vymyslel.« »Ale ty zakusíš, zda tě Bůh podporuje, když budeš proti mně bojovat,« řekl Pán. »Používej klidně mé učení pro to, abys proti mně lidi popudil a Bůh od kterého toto učení pochází, tě jako působícího proti Bohu před očima všech potrestá.«
Po těchto slovech Pán přerušil s protivníkem další rozhovor, rychle se otočil a pokračoval dál v cestě.

64. Ukryté špatné svědomí

Jednoho dne byl Pán dobrotivě osloven zaraženou manželkou obchodníka, která ho k sobě zdvořile zvala jako hosta. Pán rád přivolil a vstoupil do jejího domu, který ležel v centru obce.
Muž této ženy právě nedávno zemřel a nahromaděné umělecké předměty v domě ukazovaly, že tento muž s nimi obchodoval .
Když jsme v domě přijali jídlo, které nám žena důstojně a pěkně připravila, chtěl Pán pokračovat hned v cestě, aby oslovil i jiné lidi, kteří na něho čekali. V úzkosti ženy, že Pán by chtěl již jít, jsme poznali, že ona měla ještě naléhavou prosbu, o které si jen těžce troufala mluvit. Protože Pán její duševní stav viděl, chtěl jí pomoci a proto řekl: »Co se ještě trápíš nad nepoctivým jednáním svého manžela, kterého jsi se ty nedopustila. Všechno, co on řekl a udělal, bude on dnes muset zodpovědět před boží tváří a ty nebudeš moci tento soud zamezit. Ale ty smíš za jeho nesmrtelnou duši prosit, aby ji Bůh nesoudil příliš tvrdě. Ty budeš moci Bohu předložit, že tento muž své nepoctivé jednání prováděl, protože ti chtěl zpříjemnit tvůj život doma bez starostí. Prodejem těchto uměleckých děl, které ti zanechal, si smíš vytvořit příjemný a bezstarostný život, který si tvůj manžel pro tebe přál. Na tvých rysech tváře je ale patrné, že nemáš žádné potěšení z těchto pozůstalostí, protože tě tvá vlastní duše tíží.
Chci ti to objasnit: V sobě neseš nesmrtelnou duši, o které ještě nic nevíš, protože pozemšťané žijí ještě odpadlí od Boha. Já ale mohu vidět, co tvá nesmrtelná duše v sobě nese, proto je mi příčina tvé sklíčenosti zřejmá. Nesnaž se něco přede mnou schovávat, neboť ty nemůžeš zamezit, abych tě neprohlédl. Viděl jsem tě rozčileně v sobě zápasit, zda se mi chceš svěřit nebo ne a nechtěl jsem tě k tomu vyzvat, protože člověk nesmí být nucen k přiznání, co jeho duši tíží. Teprve když jsem v tobě viděl tvé úzkostlivé rozhodnutí všechno přiznat, ještě dřív než tě opustím, oslovil jsem tě, abych ti ukázal, jak marné bylo, vše tak dlouho v sobě utajovat.«
Žena se dívala úplně zmateně na Pána, který připravený k odchodu, hovořil otočen k ní. Úzkostlivě řekla: »Věděl jste tedy všechno, co jsem si já myslela a co nebožtík vykonal. Tak jste víc než člověk! Neboť ještě nikdy mi nemohl žádný člověk takové věci říci. Prosím vás nyní, neodtahujte ode mne ruku, ale pojďte ještě jednou dovnitř,

abych se vás mohla zeptat na radu.«
Ale Pán se nevrátil už nazpět, ale prohlásil krátce: »Řekl jsem ti již všechno, co jsem chtěl říci, proto není nutné, abych u tebe déle zůstal.
Nezapomeň na ta slova, která jsem ti řekl a uspořádej si podle nich svůj další život.«
S těmito slovy opustil Pán tu ženu a my jsme ho následovali z domu ven.
Pro nás ale bylo touto událostí zřejmé, jak neopatrně lidé jednají, když se před Bohem zkouší něco ukrývat, protože ze slabosti jejich zatížená duše neuchopí Bohem poskytovanou příležitost.
Milerád nás to Pán nechal zřetelně poznat, neboť během další cesty řekl: »Nyní jste poznali, jak ta žena pošetile, s vědomím o nepoctivém jednání svého muže, to přede mnou skrývala, ačkoli mě ze strachu ze svého špatného svědomí pozvala do domu.
Na zavrženíhodné slabosti její duše, ze strachu k otevřenému přiznání, aby neztratila vnější respekt, byl důvod, proč jsem ji bez důsledné útěchy opustil.
Pozemšťané věří, že se mohou skrýt před tváří boží, ale vy jste teď poznali, jak uboze a pošetile oni stojí před Bohem, který je prohlédne.«
Byl jsem tímto poučením neobyčejně potěšen a jeho pravý význam jsem pochopil později. Báječným způsobem jsem dokázal také já dívat se v pozdějších letech lidem do jejich duše, jak mi to Pán uložil: oslovovat lidi jako Jeho apoštol.
Bůh chce také dnes upozornit na viditelnost myšlenek a činů lidí, protože tím lidé svůj bezstarostný život před boží tváří zodpovědněji uspořádají.
Upozorňuji dnešní lidi na tuto boží vlastnost, protože mi to Pán tak přikázal.

65. Tajemství nesmrtelné duše

»Vymyšlena byla tato vzácná klamná představa, že lidská duše je nesmrtelná, abyste vy žebráci a povaleči o to lépe mohli využívat svou moc nad důvěřivými a myšlení neschopnými lidmi.« Tak byl Pán jednou osloven mužem, který nás často pozoroval a poté svá pozorování donášel odpůrcům.

Nedbaje tohoto oslovení pokračoval Pán několika okolo stojícím lidem vysvětlovat tajemství nesmrtelné duše v podobenství: »Působením slunce žijete a pracujete, aniž byste si ale uměli uvědomit, že tento báječný nebeský objekt vám dává život a život udržuje. Nevíte, odkud přichází a kam jde, ale vy znáte jeho účinek jako posilující a oživující. Právě tak nic nevíte o vaší nesmrtelné duši, neboť vy neznáte ani její původ ani její cíl, ale jste schopni pozorovat její vlivy, které na vás má. Vaše nesmrtelná duše vás nepřetržitě oživuje a udržuje při životě. Nikdo jiný není nad její činností, jen Bůh. Z Boha vyšla a k Bohu se vrací.
Bez božího příkazu vás nemůže posilovat, oživovat a s božím příkazem působit tak, že poznáte umírání vašeho těla.
Pod slunečním teplem rozkvétá všechen život a životadárnou silou nesmrtelné duše rozkvétá pozemské lidské tělo.
Stejně jako slunce, září síla duše v nitru lidí, aby je osvítila a posilovala podle boží vůle, která je do ní vlévána.
Nerozumně ale žijí lidé, kteří nevyvinou úsilí, věnovat pozornost jemným impulzům své nesmrtelné duše.
Nerozumně žijí lidé, kteří uvnitř nepociťují osvěcující sílu své nesmrtelné duše.
Probuďte se lidé na zemi a rozeznejte velkou dobrotu svého Stvořitele, díky které máte podíl na nesmrtelnosti božího bytí!
Probuďte se lidé na zemi, a staňte se božskými tvory, jak vás učí písmo!«

66. O čest Pána

V bytě příbuzných jednoho učedníka z našeho středu právě přijímal Pán s radostí pro něho důstojně a pěkně připravený oběd, když před našimi očima hostitel neočekávaně manželku rozzlobeně oslovil, že ona to jídlo nedostatečně pečlivě připravila. Plísněná sklopila zahanbeně oči a prosila manžela o odpuštění.
Tu se Pán postavil, jeho tvář se změnila, a on pravil: »Přišel jsem pod tuto střechu, abych se potěšil z jídla a pití? Nebo jsem přišel kvůli záchraně vašich duší?«
Obrácen k muži Pán řekl: »Podívej, ty plísníš svou ženu, protože, jak se domníváš, připravila pokrmy, které jsi mi chtěl podat s nepostačující pečlivostí. Protože to děláš kvůli mé cti, nebude ti tvá

důtka od mého Otce započtená jako nafoukanost. Všichni lidé, kteří své bližního kárají, protože myslí, že tito bližní mi nedostatečně vzdávají čest, nebudou od Boha, i kdyby chybovali, odsouzeni jako nafoukaní, protože oni hájili boží čest.«
Ale o mnoho laskavěji oslovil Pán manželku, která zaražená tiše klopila oči: »Tvé jídlo mi chutnalo báječně, neboť ty jsi mi ho připravila s láskou a pohnutím, protože mě uznáváš jako poslaného od Otce na pozemský svět ke spáse vašich duší. Jedl jsem chutný pokrm pod tvou střechou, protože jsi mi podala čistou duši, protože na mě věříš. Nebuď déle zkormoucená nad slovy svého manžela, neboť také on na mě věří. Spojte se ve vaší víře ve mne a neochuzujte se svými malými lidskými myšlenkami před Bohem, který k vám přišel kvůli blahu vaší duše.«

67. Vyznání jedné osvícené

Pán odkazoval lidi, kteří ho prosili o aktivní pomoc, aby používali k pomoci svou vlastní sílu. Jen v případech, kdy si lidé nemohli sami pomoci, Pán zasáhl. On znal jejich sobectví a lstivost a nechtěl je podporovat v jejich nezodpovědných názorech.
Pán byl ale rád připraven pomoci, když si ho žádaly lidské duše. Tyto lidi přijal Pán pln dobroty, utěšoval je a působil zázraky na jejich duších. Na jednom místě, které nám bylo cizí, byl Pán poznán ženou, která ho viděla v Jeruzalémě a volala své členy rodiny a sousedy, ukazovala na Pána a řekla: »Podívejte se, to je on, který v sobě může slyšet boží hlas, který léčí nemocné a chromé a slepce dělá vidoucími! Pojďte k němu, abychom také my dosáhli pravého kroku a aby nás zbavil naší zaslepenosti!« A žena šla k Pánu, vrhla se mu před nohy a líbala lem jeho oděvu.
Pán ji pozvedl a řekl mírně: »Má dcero, tvé oči jsou otevřené a tvé nohy kráčejí pravou cestou. Já chci pro tebe svého Otce v nebi poprosit, abys viděla jeho velkolepost. Aby se tvé nohy už nikdy neunavily, abys obšťastněna a obohacena putovala na své cestě, kterou ti Otec bude osvětlovat.«
Poté nás žena opustila a my jsme slyšeli, že se s velkým přesvědčením připojila k Pánovým přívržencům, když byl Pán ukřižován.

68. O tajemství božství Ježíše Krista

Mezi lidmi, kteří si dávali námahu, Pánova poučení doopravdy v sobě zpracovat, byl jeden k zamyšlení nadaný muž, který občas přistupoval s dotazy k Pánovi. Tak přišel jednou s otázkou, jak může Pán říkat, že vyšel z Boha a byl již na zemi, dřív než žil Abrahám. Pán se díval překvapeně na muže a protože on věděl o poctivosti a svědomitosti jeho přemýšlející duše, neodepřel mu odpověď. Aniž by ho ostatní lidé slyšeli, mluvil k němu jako k bratrovi, kterému důvěřuje: »Rád ti chci na tvou vzácně kladenou otázku odpovědět, neboť ty se neptáš ze zvědavosti jen sám pro sebe. Bůh ti vnukl, aby ses mě dotázal, aby se má odpověď dostala k lidem pozdější doby. Řekl jsem to před očima všech, že jsem starší než Abrahám a přiznával jsem mnohokrát, že jsem vyšel z Boha. Všichni slyšeli má slova a mnozí mě z toho důvodu potupovali. Ty ale přicházíš opravdu svědomitě a zkoumavě ke mně a míříš na mne touto otázkou. Jen lidem odpovědně se dotazujícím odpovím.

Nebyl jsem jako tento pozemšťan nikdy dříve na tomto světě, neboť jedinečný je můj dnešní pozemský život. Ale nebeský Otec byl nesčíslněkrát na zemi činný, jako dohlížející a vedoucí Bůh tohoto světa, jak ses to učil . Můj Otec v nebi je věčný a všudypřítomný, jak to o Bohu víš a uznáváš. Z nebeského Otce jsem vyšel a k němu se vrátím, až se naplní čas mého pozemského úkolu. Nediv se proto tomu, že jsem řekl, že jsem byl již dříve než Abrahám, neboť jsem říkal tato slova jako z Boha vyšlý Syn boží, který má podíl na moci a velkoleposti boží, na věčnosti a všudypřítomnosti Stvořitele.

Vyšel jsem z Boha pro tento pozemský život, protože boží plán si vyžaduje moji existenci jako člověka. Zmizím ze země, když splním svoji úlohu, jak mi ji zadal nebeský Otec. Všudypřítomný a věčný jsem v Otci, pročež jsem mohl vyslovit, že jsem byl dříve než Abrahám. Ale lidé nemohou rozumět tomuto božímu tajemství. Také ty mi nebudeš moci rozumět, ačkoliv ti nyní chci odhalit, že nesmrtelná lidská duše je boží. Vyzývám lidi k odporujícímu chování, abych tím jasněji mohl vyzvednout jejich nevědomý úsudek. Přeji si odhalit lidem velkou nevědomost o boží sounáležitosti s jejich vlastní nesmrtelnou duší, proto způsobuji, že proti mně bojují. Když poznají, že jsem jim příkladem postavil před oči, aby poznali boží sounáležitost vlastní duše, tak teprve pak přestanou lidé proti

mně bojovat.
Zanech proto všech pochybností o pravdě mých slov a pracuj na tom, abys otevřel hloubi své duše pro boží hlas.«

69. Protiklad mezi vnějším a vnitřním životem

Pán byl kvůli hovorům pod širým nebem, které způsobily často velká shromáždění lidí opakovaně napadán úřední mocí. Prohlašovali, že Pánovým vystoupením je nemile narušován uspořádaný průběh společného života. V odpovědi Pána jsem poznal úmysl vytvořit příklad pro protikladnost vnějšího a vnitřního života lidí. V odpovědi Pána mohou lidé dostat vysvětlení pro mnoho zbytečných sporů mezi sebou. V odpovědi Pána leží klíč pro vznik mnoha nepřátelství z nevědomosti. Z odpovědi Pána mohou lidé prohlédnout omyl, proč proti Pánu a jeho přívržencům bojují a snaží se je vyřadit ze života společenství. Chci zopakovat Pánova slova: »Ve vašich očích jsem jen rušitel klidu, který vám ohrožuje obvyklý pořádek vašeho společenství. Rozzlobeně se na mne díváte, protože nemám vaši povahu. Ale nemohli byste se na mne zlobit, kdybyste mohli poznat pravý smysl mého poslání.
Vyšel jsem z boží síly a byl poslán pro to, abych vám osvětlil boží sounáležitost vaší vlastní duše. Když to poznáte, přestanete proti mně bojovat, neboť velký úkol, pro který působím, se vám stane pomocí k záchraně od vazeb, držících vás u země.«

70. Neprodávejte se za peníze

Překvapeně hleděl Pán jednoho dne na muže, který proti všemu očekávání Pánu vyčítal, že neprokázal být dost vznešený a činnost svých odpůrců pociťoval bolestivě jako obyčejný pozemšťan, místo aby v uvědomění vznešeného duchovního vystupování to vše přehlížel. Udiveně se díval Pán na toho muže, jak hněvivě mluví o tom, že Pán se nechová jinak, než zcela obyčejný člověk, který neuplatňuje nárok být synem božím.
Zmatený a rozčílený, útočný hovor tohoto muže, který Pánovi odepíral samozřejmou pozornost, kterou on každému počestnému bližnímu dával najevo, byl příčinou, že Pán dary, které mu tento

muž s vědomím, že Pán je syn boží, přinesl, s klidem vrátil, protože Pán čest svého jména nechtěl prodávat za peníze.
Pán nechtěl prodat za peníze své svobodné myšlení a jednání, přestože dovolil tomuto poskytovateli peněz, aby se beztrestně nad ním nadřazoval. S myšlenkou udělat Pána si poddajného, předáním peněžitého daru na podporu jeho před lidmi působeného božího úkolu. Pán dal nato s klidem příkaz, vrátit tomuto člověku jeho peněžitý dar, čímž Pán zkrátka zamezil pokusy tohoto muže o získání moci nad ním.
Rozzlobení, popletení a všemi dobrými duchy opuštění lidé byli pro Pána čestnými, upřímnými a důstojnými odpůrci, s kterými Pán hodnotným způsobem promlouval a kterým dával hodnotná poučení. Ale rozhněvaným, zmateným bez přemýšlení žijícím, ukvapeným a bídně usuzujím lidem Pán nechtěl přiznat nad sebou moc, proto je klidně vyřadil ze svého středu působnosti mezi lidmi, třebaže mu poskytli peněžitý dar.
»Neprodejte nikdy svou důstojnost jako služebníci boží pro ubohé peníze, ale zachovejte si svobodné myšlení a jednání před svými bližními, pokud bylo vaše myšlení a jednání čisté a ochotné pomoci a bylo prováděno pod vedením nebeského Otce.
Zakazujte svým bližním, aby vás kvůli takovému myšlení a jednání nedůstojně oslovovali, klidně je vylučte z oblasti společnosti vaší boží činnosti i když věřili, že si věnovanými dary vaši oddanost koupili.«

71. Poznání sebe vede k poznání Boha

Slyšel jsem Pána jednou promluvit mezi bezbožníky následující slova: »Jeví se vám podivné naše podrobení neviditelným božím zákonům. Bez porozumění se díváte na náš opatrný a zodpovědný způsob života, protože vy na Boha, který posuzuje a prověřuje naše myšlenky a činy, nevěříte.
Na tomto vnějším materiálním světě nemůžete neviditelného Boha zpozorovat, neboť Bůh je duch. Ale v duchovním světě, kde vaše nesmrtelné duše působí, jste schopni řízení boží zřetelně rozpoznat, když pozorně pozorujete chování vaší duše a když pozorně a opatrně kontrolujete síly, kterými vy sami působíte na vaše bližní. Boha rozeznat znamená: rozeznat svou vlastní duši. A duši, která ve vás

sídlí rozeznat, znamená rozeznat Boha, neboť Bůh působí ve vaší duši. Kdo duši, která ho zodpovědně střeží a řídí zapírá, ten zapírá současně Boha, který se projevuje lidskou duší. A kdo Boha zapírá, popřením svojí duše, ten přirovnává sám sebe k zvířeně, která žije bez duše ovlivňované Bohem. Dobře je člověku, který se připojí k Bohu, neboť jeho spasení je jisté. Stane se sjednocen s vůlí Tvůrce a zakusí boží blaženost.«

72. Poučení o rouhání

Jak se mi zdálo, odpůrci Pána se blíže nezaměstnávali jeho učením, protože ho nepokládali za tak důležité, aby na to vynaložili úsilí. Toto učení vzniklo v božím světě, proto bylo dáno v jazyce, který se lidem jevil neobvyklý a často zcela nesrozumitelný.
Byl jsem přítomný, když byl Pán, popuzeným tónem, osloven ženou jednoho odpůrce: »Kdopak chce poslouchat tvoje učení! Jakkoliv se vynášíš jako léčitel, tak ti nevěří přece nikdo co učíš, neboť ty tomu sám nerozumíš! Když se vydáváš za božího syna, odsoudí tě učitelé zákona, neboť ty urážíš Boha.«
Zlobil jsem se kvůli této náruživé ženě a chtěl jsem zakročit, aby nemohla dále tak popuzeně mluvit. Pán mě ale posuňkem zadržel a pozdvihl hlas: »Jen se rozčiluj přes moje učení a přes můj výrok o mně, tak uspokojíš svou hašteřivou přirozenost a uleví se ti a cítíš se uspokojena, protože ty věříš, že jsi mě energicky zdolala. Podobně jako ty činíš, budou se snažit nesčetní lidé proti mně bojovat, protože učení, které já vyhlašuji, nenajde vstup do jejich srdce. Všichni lidé, kteří se nechtějí podrobit snaze vyzkoumat význam mého učení, mě budou odsuzovat. Boha jsem nikdy nehanobil, protože nebeský otec se sám nehanobí. Neboť co jsem učil a řekl, to mi vnuknul nebeský otec. Jeho učení vyhlašuji a jeho slovy k vám mluvím, neboť Otec a já jsme jeden. Kdyby byl otec a já rozdílní, mohla bys říci: ty urážíš Boha. Nyní ale Otec a já jsme jeden, jak bych mohl Boha urážet? Všichni budou souhlasit s tebou, protože nemohou prohlédnout, že nebeský Otec je ve mně a já jsem v něm. Vy nerozeznáte příčinu toho, proč učím. Bůh vám proto odpustí váš prostořeký útok, neboť se děje z nevědomosti. Ty jsi skutečně nevědomá, protože jsi přijala soud svého manžela, který mě chce umlčet, tak tě nebudu za to volat k odpovědnosti, neboť ty soudíš z poslušnosti pod vedením svého

manžela. Kdo ale z vlastního pozorování mé působení a mé učení zná, a kdo pochopil smysl mého učení a přesto proti mě bojuje, toho povolám k odpovědnosti. Ten uráží Boha, protože on popírá dobrotu boží, pro kterou já učím a působím. Takového bude Bůh volat k odpovědnosti, až pro něho přijde den soudu.«

73. Pán jako příklad pro spolupráci s Bohem

V domě učence, ve kterém jsme trávili několik dnů odpočinku, byl Pán majitelkou domu ve velké úctě osloven. »Mistře«, řekla mu, »ty jsi schopný dělat ty největší zázraky, které jsme kdy zažili.
Odkud získáváš tuto moc? Poněvadž žádný z našich učenců a vysokých kněží neumí takové zázraky napodobit. Byla jsem přítomna, jak jsi vyléčil nemocné, které nikdo nemohl od jejich utrpení osvobodit. Byla jsem také u toho, jak jsi slepce udělal vidoucí. Jsem si jistá, že ti Bůh dal tu sílu. Ale jaká byla tvá cesta, na které jsi dospěl k této spolupráci s Bohem?«
Tahy Pánovy tváře se proměnily natolik, že Pán už nevypadal jako běžný Pozemšťan, jako se rád ukazoval, když byl mezi námi. Zázračně zazářila Pánova tvář, jakoby ji ozářily jasné paprsky a žena se polekala, když se na Pána podívala a on ihned pozdvihl hlas: »Odpovím ti na tuto upřímnou otázku. Na světě lidí jsem jednoduchý pozemšťan, právě tak jako vy všichni, potřebuji spánek a potravu, jakož i ochranu před mrazem a horkem. Ale v božím světě, kde dlí má duše, jsem spojený s Bohem, který hlídá osud pozemského světa. V božím světě mám moc jako Stvořitel, který mnou působí a má moc nad svými tvory. Na světě lidí není žádný, který takovou moc nabyl. Stvořitel odmítl tento způsob spolupráce s pozemšťany, jak jsi to na mně pozorovala, protože nejsou ještě pro takovou spolupráci dostatečně vychováni. Velmi dychtivě zaměřeni na svůj vlastní život a sobecké rozkoše, odmítají lidé klidný život v Bohu, kterým je člověk vyškolovaný pro spolupůsobení na nebeském světě.
Ze samotného Boha vyrůstá v člověku síla překonat, jako prostý člověk pozemský život a připojit se na působení Stvořitele a získat sílu k účasti na boží síle a moci.
Tak vidíš na mně příklad, jak člověk může dosáhnout nezištnými činy svého vlastního života spolupráci s Bohem a působit zázraky před očima bližních.«

74. Zlomyslné pomlouvání Pána

Pán byl hned rozrušen, když ho ze zvědavosti vyhledávali lidé milující zázraky, aby potom o jeho zázračných činech žvanili. K takovým lidem byl Pán neobyčejný odmítavý a vzrušeně jim před očima vytýkal jejich ve skrytu držené nečisté myšlenky a činy.
Rozrušen byl také Pán, když byl sám napaden. On se poté položil do rukou nebeského Otce a tento z něho mluvil.
Chci ukázat, co Pán útočníkům řekl, když jejich nevěřící srdce ho nechtěla uznat jako vyslance od Boha.
Bylo to v okolí Jeruzaléma, na jedné cestě vedoucí na východ z města. Tady nás potkal společensky vysoko postavený, důstojný učitel zákona, který Pánem opovrhoval. Když nás míjel, mumlal ten muž něco ponižujícího o Pánovi. Pán se ohlédl a zvolal za ním: »Budu ještě krátký čas mezi vámi a pak mě budete hledat a nebudete mne moci najít, neboť kam jdu, tam mne nemůžete následovat.«
Onen muž se ale rovněž po těchto slovech ohlédl a zavolal na Pána, aby byl zticha a aby na něho nevolal taková nepřístojná slova.
Uchvácen od Boha Pán zase odpověděl: »Kdybyste věděli kam jdu, prosili byste mě na kolenou, abych k vám mluvil neustále.«
Učenec se po těch slovech rozčílil, pohrdlivě se smál a nazval Pána zmateným bláznem. Pán vyslovoval taková slova v boží síle neobyčejně výsostně, pročež se učitelé zákona na něho zlobili.

75. Chování Pána vůči znalcům Písma

Před synagogou, kde přednášeli nejznámější učitelé zákona, stáli učitelé zákona a očekávali vrchního učence. Využil jsem čas čekání na Pána, který rovněž chtěl přijít a pozoroval jsem rozhněvané učence, jak se pobouřeně vyjadřovali o Pánových léčení nemocných. Všichni souhlasili, že Pán nemocné skutečně léčí, ale jejich rozhněvané tváře prozrazovali, že se jim toto zázračné působení Pána zdá hodné zákazu a zavržení. Božstvo a člověk spojené v síle Pána, byla pro jejich mozky nepochopitelná představa a podivně roztrpčeni chtěli proto nežádoucího korunního svědka pro jejich vlastní málo plodnou činnost umlčet. Slyšel jsem, jak jeden

učenec řekl: »Co chce tento člověk dosáhnout svým uzdravováním nemocných! Ze všech krajů země se k němu hrnou lidé a síla, která z něho vychází, je mate. V dalším sledu se stanou masy na síle jeho řeči závislé, jak jí lidu předkládá a lidé se odvrátí od moudrosti otců. Všichni budou na něm zavislí a zákony budou dodržovány méně než od něho přijímaná poučení. Když nezakročíme, tak nám národ odvede.«

V tu chvíli Pán poznal jejich myšlenky, vstoupil mezi učence a řekl jim: »Vím o vašich starostech, že bych chtěl národ svést. Rozčileně se díváte na mé uzdravování nemocných a jejich zotavování a je to pro vás méně hodnotné než síla vašeho odporu proti mně, který je ve vašich očích svůdcem lidu.«

Pán byl pobouřeně umlčen hlasitou reakcí učitelů zákona, kteří toto neskromné vystoupení jednoduchého a málo vzdělaného člověka shledali nepřípustným a drzým. Ale Pán se narovnal a pravil s krajně vážným důrazem následující slova: »Podívejte se na sebe, vy zvadlí boží učenci, vy fungující hlavy, kteří bez osvícení od Boha nemáte žádné opodstatnění, jste jako ztrácející se stíny. Rozčilujte se nade mnou a zavrhněte mne před očima všech, protože na mně lpí lidé, které jsem léčil. Vytýkáte mi, že uznávám zákony méně než láskyplné činy pro trpící bližní. Jděte k vašim nadmíru unaveným posluchačům a zeptejte se jich, zda shledávají hodnotnějším poslouchat vás nebo zda dávají přednost činům boží lásky, díky kterým budou uzdraveni od jejich nemocí. Zeptejte se jich na to a podle jejich odpovědi poznáte, zda jsem činil správně nebo ne. Zažeňte mě, když jsem se dopustil křivdy a učinil lidu něco, co by mu bylo nepříjemné.«

»Kdybys lidi jen léčil od jejich nemocí, nemohli bychom ti to mít za zlé, neboť by ses neprovinil proti zákonu otců. Ale ty poučuješ lid, jako to zákon nepředepisuje. Proto tě zavrhujeme.« »Ano«, odpověděl Pán, »já poučuji národ přes zákon otců dále, aby mohli poznat, kam vede cesta, kterou obdržený zákon ukazuje.

Ale tato cesta, kterou o zákonu navíc ukazuji, bude chápána teprve potom, když bude boží syn vyjasněn. A úlohou, kterou mu Otec uložil, vyjasněn být musí.«

Učitelům zákona se jevila tato slova příliš zmatená a podivně velkohubá, pročež se Pánovi posmívali jako potřeštěnému blouznivci, který neví, co mluví.

Aniž by se dále na ně díval, prošel Pán skrze ně a vešel do synagogy, aby poslouchal čtení učitelů zákona. Skromně jako ostatní lidé se Pán postavil mezi posluchače, aby posoudil způsob práce učitelů zákona.

76. Pánova slova pro domýšlivé kněze

Chci nyní opakovat slova, která Pán řekl, když byl jednou oslovem důstojnými, ale bezcitnými kněžími: »Vůbec jsem vás nevolal, abyste přijali ode mne poučení, neboť vy je nepotřebujete, protože si myslíte, že všechno víte. Ve vaších tvářích je psáno, že se cítíte úplně dostatečně zajištěni ve vaší nesmrtelné duši, proto ode mnete žádnou pomoc nepotřebujete. Ve vašich srdcích čtu ublížující příkoří, které byste mi chtěli způsobit, protože nejsem váš typ. Ve vašich očích čtu nepřekonatelnou samolibost, kterou se před lidmi kryjete, aby vás nebyli schopní prohlédnout. Já vás ale prohlédnu a proto vám říkám: Opusťte mě a vystříhejte se mou cestu křížit, neboť má cesta není ta vaše.«
Když to uslyšeli kněží, kteří si přáli svými domýšlivými proslovy Pána rozhněvat, rozzlobili se sami a jejich hlasy byly rozčilené a jejich tváře dostaly výhružný výraz.
»Vy nejste schopní mě vylekat«, řekl na to Pán klidně, »poněvadž kuřata nejsou moudřejší než slepice. Vyseděla-li slepice kuřata, tak také ví, co je pro její kuřátka prospěšné a stará se o ně a chrání je. Naproti tomu kuřátka neví, co je pro slepici prospěšné a nemohou její způsob života přehlédnout ani ji chránit a posilovat.«
V tvářích kněží bylo vidět, že Pánovu podobenství nerozuměli, proto se rozzlobili tomuto bezmocnému povídání, jak to nazývali.
»Vzdejte se proto«, pokračoval Pán odhodlaně dále, »chtít mne soudit. Na světě lidí není nikdo, který by to chtěl dokázat, aniž by chyboval. Odpustím vám proto vaši prostořekou reakci, neboť vy posuzujete lidským způsobem a proto se také nezlobím pro vaši prostořekost, kterou jste mne chtěli přivézt z míry.« Jak Pán tato slova řekl, otočil se a kráčel klidně a důstojně se vztyčenou hlavou pryč. Nenávistní, kteří chtěli Pána smrtelně zranit, byli takovýmto způsobem odzbrojeni.

77. Bůh dává stále znovu nová poučení a přikázání

Když jsme jednoho dne byli na místě, které sloužilo lidem k diskuzím před synagogou, byl Pán ze středu protichůdně myslících Židů osloven následujícími slovy: »Přestaň nám konečně vnucovat, že tě poslal Bůh. Nikdy ti to neuvěříme, že jsi poslaný od Boha, protože ty se skutečně přesně neřídíš zákonem, který nám dal Bůh. Bůh si přeje vidět, že se tento zákon přesně dodržuje. Protože jsi se ale se svými učedníky postavil mimo tento zákon, jsi nám tím ukázal, že nejsi poslušný Bohu, ale jeho protihráči, ďáblu. Nikdy nepřijmeme tvé učení, protože je ti dáno od ďábla. Bůh si nemůže odporovat, proto je tvůj podvod, kterým lidi svádíš zřejmý a odvádíš je od Bohem vyžadovaných způsobů modliteb našich otců. Bůh ti ale ukáže a srazí tě k zemi kvůli tvému rouhačskému novému učení. Vyvolej si ještě mnoho přívrženců, aby viděli tvůj zánik a bude jim jasné, že šli za podvodníkem. Naše učení je ale od Boha a Bůh nám ho dosvědčuje a my žijeme v souladu s Bohem, proto jdeme na jisto, když ho následujeme.«

Pán pozorně vyslechl ta slova a když jeho protivník skončil, poklidně pozdvihl hlas: »Hovořil jsi pravdu a Bůh tě bude chránit a posilovat, když budeš čestně zachovávat zákon, který Bůh dal, neboť Bůh drží své slovo, které dal. Ty ale zapomínáš, že Stvořitel pracuje podivuhodněji, než může bytost chápat, proto je člověk stále znovu konfrontován s nepochopitelnými božími činy. Stvořitel nepracuje jako pozemský tvor, on plní plán, který položil tomuto Stvoření za základ. Pozemské světy pominou, ale nebeské světy působí nepřetržitě.

Chci ti vysvětlit, že Bůh dal Židům zákon, aby se správně naučili poslušnosti, neboť poslušnost je mezi božími přikázáními první předpoklad pro další boží práci na lidském vzdělání pro život v nebeském světě. Život v nebeském světě je spolupráce bytosti se svým Stvořitelem, kde poslušnost a uctivost jsou nevyhnutelnými předpoklady.

Bůh si přál především důkladně vypěstovat u člověka uctivost a poslušnost, dřív než by mu dal další poučení, aby získal mnoho nových poznatků, důvěřujíc v jeho duši, vychovanou velkým úsilím pro nebeský svět.

Bůh dal lidem stále jen tolik ponaučení, kolik oni v tu dobu mohli

chápat a uposlechnout. Mocnější je ale boží plán Stvoření, podle kterého on lidské duše vychovává, než to dnes můžete pochopit. Báječný je cíl, ku kterému Bůh lidské duše chce vést. Ale vy to nemůžete s vašimi omezenými, na pozemský svět upoutanými mozky vymyslet. Pokojně ale důvěřujte neustále božímu poučování a dodržujte je svědomitě a uctivě, pak budete přijímat odměnu, kterou Bůh přislíbil. Ale uvědomte si, že Bůh chce člověka vychovávat, jako otec vychovává své nevědomé, nezletilé děti. Proto Bůh dává stále nová poučení, když jsou lidé připraveni pro jejich příjetí.
V tomto způsobu práce Stvořitele je pro vás záruka, že Bůh vás cení jako důvěryhodné žáky, kteří jeho báječnou dobrotu, které on jim dává najevo, hodnotí a chápou.
Z dobroty poučuje Bůh své bytosti, ale lidé vzpínající se proti této boží dobrotě si kazí vše, co jim k bohatství života Bůh připravil. V tomto způsobu boží práce se stále znovu ukazuje, že Bůh nabízí, ale nevnucuje. Také mnou vám Bůh poskytuje nové poučení, ale Bůh vám je nevnucuje. Znaje vaši svéhlavost, poukazuje Bůh na vaše proroky, kteří přede mnou svědčili, proč se důvěřivě smíte novému učení, které vám dávám, věnovat. Vy mě ale zaháníte jako bezbožníka, protože vy nechcete pochopit způsob práce Stvořitele, který vás chce vysvobodit z pozemní vázanosti.
Věřte mým slovům, která vám otevírají nebeský svět a budete Bohu blíže. Věřte mým slovům, kterými budete vysvobozeni z pozemské temnoty. Věřte mým slovům, která vám Stvořitel dává z dobroty a dosáhnete nebeské blaženosti.«
Rozčilený odpůrce čekal netrpělivě na konec Pánovy řeči, aby mu ihned odpověděl: »Jen odsuzuj to, co nám dal Bůh jako zákon, tak tě odsoudí Bůh před očima všech. Pokoušej se takovými tobě i nám nesrozumitelnými tvrzeními vymlouvat, nebude ti to k ničemu. Všechno, co jsi přednesl, aby ses ospravedlnil, jsou neodůvodnitelná tvrzení, která my nebudeme poslouchat, protože sis je vymyslel. Přestaň nám vnucovat své od tebe samotného vymyšlené učení, když nechceš, aby tě před očima všech Bůh, který zákon podle kterého my žijeme hlídá, nesrazil k zemi.«
Rozpoznaje protivníkovo stanovisko, opustil Pán poklidně dav lidu, který se rychle kolem obou mluvících osob vytvořil a kráčel s námi odtud za posměchu kolemstojících.
Obrácen k nám Pán řekl: »V dnešní době mi ještě lidé nerozumí,

neboť Bůh nepracuje tak přehledně, jak by lidé potřebovali, aby ihned vše, co Bůh nabízí mohli pochopit. Bůh pracuje na dlouhou dobu, která je pro lidské omezené oči nepřehlédnutelná. Teprve v průběhu dlouhých časových období lidé pochopí, co Bůh neobyčejným a nepochopitelným zásahem sledoval. Trpělivost, úcta, pokora a poslušnost žádá Stvořitel od své bytosti, než se jí odhalí. Bůh chce svým zásahem lidský rozum osvítit, ale lidé zabraňují božímu světlu nalézti vstup do jejich duší.
Jen někteří budou moci mé poslání pochopit, protože jen několik je v dnešním čase již tak vzdělaných, aby mohli být Bohem osvíceni a dosáhnout spasení.«

78. Trpělivé v čekání bude odměněno

Bůh byla síla, která ovlivňovala Pánovy činy, proto Pán jednal jinak než lidé žijící odvrácení od Boha.
Jedenkrát jsem předešel rychle Pána, abych upokojil čekající lidi, kteří byli překvapení, že Pán nedodržel daný slib a nepřišel v ohlášenou hodinu.
Rozčileni svým dlouhým čekáním, chtěli někteří z nich odejít a vysvětlovali, že Pán nedodržel dané slovo a proto, že se mu také nedá věřit.
Ostatní si přáli ještě malou chvíli vyčkat a poté, kdyby Pán do té doby nepřišel, také odejít.
Důsledné, trpělivé čekání ale chtělo zvolit jen několik, protože jejich silné duše byly osvíceny a věděly, že Pán nakonec přece jen přijde.
Když jsem k těmto čekajícím přišel, byli všichni ostatní již pryč a jen několik čekalo ještě trpělivě a oddaně na příchod Pána.
Pán báječně předvídal, že těchto několik na něho počká, ač všichni ostatní již odešli a proto mě Pán k nim poslal, abych jim oznámil Pánův brzký příchod.
Pán nechtěl těchto několik věrných ještě déle ponechat v nejistotě, proto mě k nim poslal.
Já jsem byl k tomu vyvolen, abych čekající posiloval v důvěře, poněvadž Pán nechtěl jejich důvěřivá srdce zatěžovat příliš tvrdou zkouškou.
Tímto svým jednáním ukázal Pán, jak lidi prověřuje, ale jak zachovává věrnost těm, kteří na něho věrně čekají.

79. Pán odměňuje věrné z jedné nepřátelské osady podivuhodným způsobem

Když jsme nepobývali dlouhou dobu na jednom místě byly naše krátké návštěvy v osadách po cestě neobyčejně zajímavé. Všeobecně byly naše krátké návštěvy v místech, která jsme procházeli o hodně úspěšnější, než když jsme dlouhou dobu pobývali na jednom místě. Krátkost našeho pobytu na jednotlivých místech byla důvodem, proč nás lidé tak vzrušeně a rozhodně oslovovali. Protože se lidé báli, že by Pán mohl nenadále z jejich osady odejít, byli více oddaní a vnímaví, než kdybychom pobývali mezi nimi delší čas.
Tímto způsobem vychovával Pán lidi k tomu, aby se krátce a přesvědčivě rozhodli, jak chtějí blízkost Pána využít. Tím, že často jen velmi krátce pobýval mezi lidmi v osadách, nechtěl Pán nechat zvrhnout do prostořekosti jejich mnohdy podivné a zmatené úsudky přes něho. Silněji si podmanil ty, kteří na něho uvěřili, protože věděli, že Pán u nich zůstane jen velmi krátce. Byl jsem jednou z toho udiven, když Pán zůstal doopravdy hodně dlouho na jednom místě, které jsme zpočátku chtěli jen krátce procestovat. Obyvatelé stáli plní očekávání před dveřmi svých domů, protože se dověděli, že Pán bude procházet jejich osadou. Já jsem ale nerad procházel tímto místem, protože jsem věděl, že Pán zde má mnoho roztrpčených protivníků. Na výrazu tváří mnoha lidí jsem mohl poznat, že Pán zde nenalezne mnoho láskyplně smýšlejících. Já jsem chtěl právě Pána poprosit, abychom šli neprodleně dále a tuto osadu vůbec neoslovili, když Pán, který nás předešel, se k nám obrátil a řekl: »Chci probudit tyto ospalce, protože jinak vyhasne světlo jejich očí. Já chci jejich nerozum a jejich silné nepřátelství proti mně přehlušit mou účinnou láskou pro jejich duše. Také chci těchto vzpírajích se sil použít, jak to jejich rozum nedokáže ani vytušit. Jejich síly jim budou připadat mnohem zkaženější, když já jim svoje postavím na odpor. V této osadě chci zůstat, dokud tito lidé nerozpoznají pravdu. Probudit chci tyto ospalce, protože jinak jejich zrak pohasne. Také si přeji uskutečnit mezi těmito lidmi boží učení lásky. Boží počínání je láska k bytostem a lidská bytost je vzpoura a nedůvěra vůči Stvořiteli. Já chci těmto lidem před očima ukázat boží počínání

a oni ukáží skutečnou lidskou bytost a bude patrné, jak Bůh zápasí o duše svých bytostí.
Vám, kteří mě akceptujete jako poslaného Otcem na zemi ku spáse odpadlých duší, chci neobyčejně zřetelně mou prací v této osadě ukázat příklad, jak Bůh zápasí o odpadlé duše bytostí.«
Mezitím co Pán k nám mluvil, shromáždilo se již kolem nás hodně zvědavců, ale Pán mluvil tak opatrně tiše, že mu nerozuměli. Jejich zanedbané a zatrpklé tváře, které mnozí lidé Pánu ukazovali, nezměnily ani trochu Pánovu klidnou, pozemskými zmatky nedotčenou tvář. Lidé této osady se skrytě shodli, nenechat se zázračnými činy Pána rozrušit a shledat je pokojně jako bezcenné, způsobené náhodou.
Ale v klidu své vlastní duše to Pán již dávno poznal, neboť mi skutečně všechno již dříve sdělil, dřív než jsme toto místo navštívili. Byl jsem tedy na to připravený, že zde zastihneme mnoho protivníků.
Byli jsme přívětivě přijati několika obyvateli stojícími před svými dveřmi, a tak jsem doufal, že boj o duše těchto lidí by neměl být tak těžký, jak mi to Pán oznámil.
Když jsme druhého rána procházeli ulicemi, byli jsme překvapeni, že nás nikdo neoslovil, abychom ho uzdravili. Tvrdohlavým to bylo vítané, protože chtěli tím Pánu vzít příležitost k demonstraci jeho síly. Nabádali obyvatele pod silnými hrozbami k tomu, aby se nikterak Pánovi nesvěřovali, protože jinak by je možná přece jen získal mezi své přívržence. Aniž by se staral o chování lidí. Pán kráčel s klidem a chladnokrevně ulicemi a prostranstvími, jako by si chtěl jako cestující pouze místo prohlédnout.
Proti svému zvyku zůstal Pán klidně na tomto místě delší čas, aby vyzkoušel, jak dlouho mu obyvatelé budou dokazovat svou lhostejnost k jeho poslání a svou bezbožnost. Pán viděl skrytě mezi těmito lidmi odehrát mnohé boje. Zatímco jedni si přáli pro sebe Pánovu pomoc přesto zavolat a jiní jim to pod nejtěžšími hrozbami zakazovali.
Pán dobrotivě zůstával kvůli těmto několika, kteří kvůli němu proti svým sousedům bojovali, ještě déle v osadě. Pán byl také potěšen, že těchto několik neobyčejně udatných a přímých a silných při něm stálo během jeho zvláštního mlčení v osadě. Pán byl odhodlán lidi oslovit a utěšovat a zbavit je jejich nemocí, kdyby ho ale lidé

skutečně čestně vyhledali a poprosili.
Na tomto místě ale nikdo Pána nevyhledal a nikdo ho neprosil, aby ho zbavil nemoci. Pán se díval dobrotivě na tyto před ním skrývané boje mezi obyvateli a pokojně setrvával v tomto místě. Chtěl ty svoje nepozorovatelným způsobem vyburcovat tím, že pokojně hleděl na skrytě vedené zápasy.
Byl jsem překvapený Pánovou trpělivostí vůči těmto protivníkům, poněvadž se mi zdál náš další pobyt v této osadě bezvýsledný.
Ale Pán mě pokáral pro tuto mou sklíčenost a řekl: »Zřekl by ses těchto lidí, protože jejich chování se ti zdá potvrzovat, že oni mi nikdy své duše neotevřou. Odvrátil by ses v klidu přesvědčený od těchto vzdorujících obyvatel, protože se domníváš, že oni to již zřetelně ukázali, že si nepřejí být ode mne osloveni a uzdraveni. Já ti ale říkám, že bys projevil naprosto zmatené lidské jednání, kdybys toto místo mohl opustit s takovými myšlenkami. Podobně jako ty by jednali všichni lidé, protože jejich rozum by jim rozkázal, aby déle nepobývali na tomto místě. Ale já nejednám jako jednají lidé, kteří nemohou vidět co je skryto. Já vidím skryté, co lidský rozum nedokáže zachytit a proto jednám jinak, než by to dělali lidé. Skrytě před vašimi pohledy bojují v této obci o mne mé děti, které by mi chtěly svěřit věčný osud své duše. Já vám chci dokázat, že já své neopustím i když o mne bojují jen skrytě. Já vám chci dokázat, že dokážu lidi nalézt, i když matoucí nařízení jejich bližních se snaží jejich duši přede mnou ukrýt.«
V následujícím čase Pán občas zmizel, takže jsme ho nikde nemohli najít. Překvapovalo mě to, protože jsem si toto zvláštní zmizení neuměl vysvětlit.
Ale v chování lidí vůči Pánovi jsem zpozoroval změnu, i když jejich strach před jejich spoluobyvateli jim zakazoval nás oslovit. Nápadné byly vyjasněné pohledy, kterými někteří lidé na Pána hleděli, jakoby v něm uznali božství.
Na příkaz Pána smím dnes odhalit jeho podivuhodné působení na lidech v této osadě. Pán byl jako Bůh schopný, zákonnosti svého pozemského těla zrušit a toto pozemské tělo rozpustit a na požadovaném místě opět ve vší jeho životnosti znovu složit. Tímto způsobem vyhledával Pán v tomto místě skrytě ty svoje, poučoval a utěšoval je a odebíral jim jejich nemoci. Když oni Pána na ulici potkali, polekali se a byli uchváceni jeho boží mocí. Jejich tváře se

vyjasnily, poněvadž poznali, že se jim skrytě odhalil Bůh.
Pán opustil osadu, teprve když skrytě vyhledal poslední své přívržence.
Byl jsem tehdy ještě příliš neznalý Pánova skutečného úkolu: jemu příslušející duše osvítit a vyškolit pro věčné bytí, proto jsem ještě nechápal Pánovo chování.
V čistotě nebeského světa jsem porozuměl tehdejšímu způsobu jednání Pána, a proto jsem dnes schopen zopakovat, co jsem nepochopitelně zamlčel.

80. Osudové odmítnutí Pána

Během střetnutí s odpůrci Pána přišel k nám jeden roztrpčený odpůrce a prohlásil, že Pán by měl tento kraj opustit, protože nelze déle trpět, aby Pán déle ovlivňoval důvěřivé, nevědomé lidi.
Byl jsem z toho úplně zmatený, že tito lidé si troufají Pána obviňovat, když jsem byl svědkem, jak Pán v tomto kraji neobyčejně dobrotivě odebíral nemoci lidem, kteří ho o to žádali. Jejich nemoci směl jim Pán odebírat, aniž by byl za to obviňován, ale jejich duše nesměl Pán lidem osvítit svou pravdou, tak to chtěli tito rozhněvaní odpůrci. Pohlédl jsem na Pána v očekávání, jak on tento protivníkův požadavek odmítne a bude bojovat za právo přinášet nevědomým lidem svou pravdu. Ale k mému podivu zůstal Pán vůči roztrpčenému útočníku úplně klidný a shovívavý. Vzpřímený ve svojí plné velikosti, podíval se Pán na tohoto odpůrce a řekl: »Opustím nyní tento kraj, jak ty a tobě rovní to ode mne žádají a podstupuji to vám, vychovávat nevědomé a nevidomé lidské duše. Na vás přenáším všechnu odpovědnost za duše vašich bratří a sester. Chci vám dát příležitost ukázat, jak ponesete vaši odpovědnost před Bohem, jak svěřeným nevědomím lidským duším odkryjete boží pravdu a jak je zachráníte před smrtí a záhubou. Splňte věrně před Bohem váš spasitelský úkol, který tím na sebe berete, když mě vyháníte, potom vám nebeský Otec požehná a budete naplněni boží sílou.
Když vy ale tento váš spasitelský úkol nesplníte, když mě vyženete, tak přijdete před soud boží, který bude tak strašlivý, jaký nebyl od prvopočátku.
Bůh bude potom od vás vyžadovat spasení vám svěřených duši a když vy toho nebudete schopní, protože mě vyženete, srazí vás boží

hněv před očima všech k zemi.«
Když Pán tato slova řekl, otočil se a kráčel odtud. Brzy poté jsme opustili tento kraj a už jsme se do něho nevrátili.

81. O použití léčitelských rukou když si to Bůh přeje

V blízkosti města, kde jsme často navštěvovali naše věrné, jsme jednou dlouho prodlévali v jedné málo známé malé osadě, jen s několika domy. Tam bydlela zvláštní žena, která měla sílu léčit zvířata a hlídala stádo ovcí.
U této ženy byl Pán rád jako host a prodléval často delší čas v jejím domě. Byt a způsob života této ženy byl chudobný, ale Pán byl stále podivně bezstarostný co se týkalo stravy, také když jsme tam pobývali delší čas.
Pán byl často dlouho na poli v rozhovoru s pastýřkou, zatím co my jsme zdálky přihlíželi.
Byl jsem jednou svědkem, jak jí Pán řekl: »V tvé dnešní situaci ti Bůh dává sílu léčit zvířata. Ale když tě probudím, obdržíš sílu, která léčí lidi. Budeš poslouchat můj hlas v tvé duši a budeš provádět, co ti rozkážu. Tak chci přes tebe působit, jako Otec působí skrze mne. V tvé duši chci přebývat jako tvůj Bůh, který tě vede a lidé tě ve svém utrpení kvůli tvé velké dobrotě budou navštěvovat. Polož na ně své ruce a zavolej mě.
Vyzývej lidi k tomu, aby se navzájem zbavovali nemocí svou dobrotou a svou důvěrou ve mne. Upozorni je, že lidé mají své nemoci kvůli jejich odvrácení od Boha. Ale jakmile dosáhnou spojení s Bohem, budou prozářeni boží silou, čímž jejich nemoci zmizí. Vyzvi svým příkladem lidi k tomu, aby obzvláštním silám své nesmrtelné duše věnovali víc pozornosti, aby neprožili svůj pozemský život zmateně a neužitečně.«
Pobýval jsem v blízkosti a vyslechl jsem toto poučení.
Bůh si přeje také tuto událost předat dnešním lidem, aby se z toho všichni poučili. Pán byl také často potěšen, když se setkal s lidmi, kteří se snažili ulehčit zvířatům osud. Ačkoli se lidé všeobecně neznepokojovali utrpením svých zvířat, tak jsem přece jen víckrát pozoroval, že Pán jednal neobyčejný láskyplně s lidmi, kteří se snažili svým zvířatům ulehčit jejich utrpení.
Pán nikdy nemluvil o osudu zvířat, neboť Pán přišel na svět jen

kvůli lidem, ale pozoroval jsem zřetelně, jak Pán lidské duše oceňuje také podle toho, jak se v dobrotě staví ke svým bezmocným, k ochraně svěřeným zvířatům.
Jednou řekl Pán k pastýřce: »Bůh hlídá a ochraňuje lidi v jejich bezmocnosti a zaslepenosti ale Bůh si přeje lidi vychovat k božímu způsobu práce. Bůh proto ustanovil lidi, aby jako bohové vládli nad zvířaty.
Podobně nepochopitelně a uboze a bezmocně hledí na lidi zvíře, které je lidem podřízené a jejich způsobu práce nemůže rozumět. Tak nepochopitelně a uboze a bezmocně hledí člověk na svého dohlížejícího Boha, jehož způsobu práce on nemůže rozumět. Podobně jak člověk ošetřuje k ochraně svěřená zvířata, tak bude jeho duše ošetřována Bohem. Všechno na této zemi slouží lidem ke zkoušce.«

82. Uzdravení zrazují Pána

Stovky lidí šly za Pánem, pokud jim Pán léčil jejich nemocí. Ale když byl Pán stíhán a ohrožen, zmizeli všichni tito lidé plní strachu, neboť nechtěli být vidět jako náležející k Pánu. Lidé vyhledávali Pána, pokud ho mohli využívat bez nebezpečí, ale když Pán byl ohrožený, skryli se. Na to nám Pán řekl: »Kde jsou všichni ti, které jsem uzdravil? Kde jsou ti, kteří mě hledali, aby ode mne obdrželi pomoc a poučení? Nesčetné lidi jsem vysvobodil od starostí a nemocí, od neduhů všeho druhu, od omylů a poklesků. Nesčetné lidi jsem poučil, takže mohli jistěji a veseleji pokračovat ve svém životě. Kde jsou teď všichni? Straní se mne, protože se jim zdá příhodnější, mě zapřít. Jsou neuctivější než ostatní lidé, kteří žádnou pomoc ode mne neobdrželi. Neuctivější jsou ti lidé, kteří zažili mou mocnou pomoc a kvůli bližním se ode mne odvracejí, protože nechtějí svou zbabělou duši vydávat v nebezpečí být od bližních poznáni, že patří ke mně. Všichni lidé, kteří mě zapřou ze strachu před zlostí bližních, mají zrádného ducha a budou Bohem odsouzeni.«

83. Pokyny pro nepokojné lidi

Neklidné lidi, kteří zmateně a ukvapeně jednají, viděl Pán jako nevychované malé děti, kterým se nedostávala přísná výchova. Když Pán byl jednou osloven takovou osobou, vyčkával trpělivě, až své velmi rozčilené závěry zakončí. Potom řekl: »Dávej všechnu svou životní sílu do bezvýznamných událostí, potom prožiješ bez odpočinku svůj život a ztratíš na konci svého pozemského života směr cesty pro svou duši.«

84. Pán učil tehdejší lidi a učí i dnešní

Pánova síla motivovala mnohé lidi, kteří se zúčastnili jeho dřívějších veřejných projevů, že se opět k němu vrátili, když Pán přišel znovu do jejich osady. Také se zvětšoval okruh posluchačů, protože tito lidé přemluvili své členy rodiny a další přátele, aby Pána přišli poslouchat.
Pán vyzýval lidi k tomu, aby na čas zanechali každodenního bohatého způsobu života a aby připojili duše na nebeský svět.
Jejich srdce rozuměla však jen málo z toho, co Pán učil, neboť jejich myšlenky byly příliš začleněny do činností pozemského světa.
V dnešní době ale jsou lidé vyškolení pro chápání duchovních pravd, proto jim dnes učení Pána, na Pánův příkaz, smím objasnit pro ně pochopitelným způsobem.
Energické projevy Pána jsou pro vlastní život dnešních lidí použitelnější a mocný smysl těchto projevů jsou schopní jasněji rozpoznat.

85. O vstupu do Jeruzaléma

Během našeho pobytu v oblasti Kapernaum byl Pán mnohem přístupnější a veselejší než dříve, když jsme prodlévali v jiných krajích. Odsouzen učiteli písma, kteří Pánovo vysoké poslání nebyli schopní pochopit, mizela z Pánovy bytosti stále více zpočátku pozorovatelná duchovní síla. Jak se Pán postupně měnil, jsem poznal na tom, že Pán již při vstupu do Jeruzaléma, když byl jako očekávaný Mesiáš s jásotem oslavován a ctěn, se díval tiše a překvapeně na radující se lidi, jako kdyby byl již odsouzený k smrti a vydaný smrti

na kříži.
Když Pán vystoupil na přivedenou oslici, aby naznačil předpovězené jednání Mesiáše, nebyla v jeho tváři při jeho triumfálním průvodu vůbec žádná radost. Vážný a mlčky jako k smrti odsouzený se Pán objevil před uctívajícím a radujícím se davem a vážný a mlčenlivý také opustil tyto lidové masy, aniž by je velkolepě oslovil, jak to oni očekávali.
Nesčetní lidé proto odešli zklamaní od něho pryč, protože nezaslechli očekávaný velkolepý, rozechvívající proslov konečně uznaného Mesiáše. Rozhněváni kvůli své příliš ukvapené víře na tohoto původce zázraků jako očekávaného Mesiáše, odešli nesčetní lidé opět od něho pryč protože, jak se domnívali, jim zůstat dlužný důkaz pro správnost jejich víry.
Z Pánova dalšího chování k lidem, kteří ho obklopovali nebylo také nic cítit, co by mohlo platit jako svědectví pro jeho spasitelské poslání. Tak se změnila v obyvatelstvu nálada během krátké doby natolik, že nepřátelé Pána brzy poznali, jako ho bez nebezpečí pro jejich vlastní postavení před národem, budou moci přemoci. Odsouzen byl Pán v okamžiku nejen od učenců, ale i od obyvatelstva, které se cítilo oklamané. Všichni, kteří ho oslavovali se rozzlobili, když nebyli schopni vyvrátit vysmívání bližních, protože Pán neukázal sílu, kterou by svou důstojnost Mesiáše nepochybně dokázal. Tak ubývalo množství lidu, které ho při vstupu do Jeruzaléma s jásotem vítalo. Pán setrvával vážný a tichý také během dalších dnů v Jeruzalémě, protože se připravoval na očekávanou smrt.
Všichni učedníci obdrželi poučení, která Pán pro jejich zvláštní poslání každému z nich jednotlivě potají poskytl. Tak obdržel každý učedník od Pána přímo své pověření, mezitím co jsme všichni společně také obdrželi odpovědi, které Pán chtěl vidět zaznamenané. Já jsem byl rovněž potají Pánem poučen a ihned jsem si vše zapsal. Ale já jsem zápisky držel skryté, protože Pán mi uložil abych mlčel. V tomto potají přijátém poučení jsem držel v ruce vzácnou zástavu, kterou mi zanechala Pánova láska. Podle Pánova přikázání jsem považoval za povinnost, tato poučení v pozdějším čase předat dále svým bližním.

86. V nesmrtelné duši se boží slova neztratí

Že Pán nebyl pochopen, leželo často v krátkosti poučení, která Pán dával.
Osvícení i neosvícení poslouchali Pána, ale i osvícení nebyli schopní většinou chápat, co Pán chtěl svým tajemnou řečí vyjádřit.
Lidé hovořili rozčileně mezi sebou o Pánových tajemných proslovech a mnozí prohlásili Pána za blázna, který sám neví, co by chtěl svými řečmi dosáhnout. V srdcích osvícených ale byla náklonnost k Pánovi, protože jejich duše byly Bohem osvícené. Pán se ale vůbec nestaral o to, zda mu lidé jen málo nebo vůbec mohou rozumět, neboť on prováděl příkaz, který před lidmi nebyl odhalen. Mně Pán jednou řekl následující slova: »Často se ti jeví moje mluvení zbytečné, protože víš, že lidé pravému smyslu mého poučování nemohou rozumět. Tvůj rozum úplně nepochopí, proč já takto zbytečně hovořím.
Bůh, který ti vidí do duše, se postará, aby má řeč přesto nebyla marná. Bůh, který je věčný udělá také můj hovor věčný. Nerozrušuj se proto věcmi, které ty se svým lidským rozumem nemůžeš přehlédnout. Dávej pozor na každé mé slovo a ulož je ve své duši, jak ti to nabízím, tak bude mít má řeč věčné trvání. Pracuj plnou silou na svém pozdvižení k Bohu, jak jsi to ode mne dostal uloženo, pak jednou poznáš, že má slova mají skutečně věčné opodstatnění.«
Nerozuměl jsem tehdy ještě věčnému bytí nesmrtelné duše, proto jsem nemohl poznat, jak dnes působím jako boží duch, který z věčnosti zasahuje do pozemského světa. Nosím v sobě uschovány vzpomínky na Pánova slova a dávám je dále lidem na zemi, jak Pán přikazoval. Pánova slova mají skutečně věčné trvání, neboť v božím světě se neztratí nic, co Pán řekl na pozemském světě. Nesrozumitelné se mi jako člověku zdály Pánovy tajemné pokyny a nesrozumitelné se budou také dnes zdát poslouchajícím lidem má slova. Ale jako já jsem pochopil v nebeském světě opravdový smysl Pánových slov, tak dosáhnou lidé, kteří dnes slovům která lidem zprostředkovávám nemohou rozumět, srozumitelnosti teprve pak, až sami budou pobývat v nebeském světě.

87. Arogantní rozumová činnost zabraňuje božímu osvícení

Lidské duše, které byly svobodné od všech učeností, byly slovu Pána přístupnější. Upřímně a bez pochyb důvěřovaly Pánovu učení a bez pochybností dodržovaly pokyny, které Pán dával. Pán jim dokázal snadno osvítit duši, protože odmítavá, rozhněvaná a domýšlivá povaha jim byla cizí.

Chci napsat, co Pán vytýkal duši jednoho nepřátelsky zaměřeného učence před očima všech: »Na vnějším světě se rázně namáháš, abys vzdělal svůj vzácný rozum zcela, jak to Bůh chce. Ale ty zapomínáš svůj rozum vyřadit, když jsi oslovený Bohem. Zanech všeho zmateného souzení Bohem zapříčiněných případů, neboť ty takové případy nemůžeš přehlédnout svým rozumem. Když se nebudeš umět uvolnit od činnosti svého rozumu, nebudeš nikdy moci zaslechnout boží slova ve své duši. Všechny vaše chytré, opatrné a učené výzkumy vám nejsou před boží tváří užitečné, neboť boží svět může člověk skutečně poznat, jen když vypne svůj rozum. Bůh uzavírá dveře k nebeskému světu těm lidem, kteří jsou prostořecí a soudí boží práci, kterou nemohou přehlednout. Přeji si povzbudit lidi, aby otevřeli dveře své duše pro boží hlas, aby se poznalo, že chudí v duchu zaslechnou dříve hlas boží, než vybraní učenci, kteří si žádají lidské uznání jejich důstojné učenosti. Také poranění a zapuzení a osaměle žijící lidé zaslechnou v sobě hlas boží dříve, než mezi jejich bližními uznávaní a vzrušeně oslovovaní, neboť tito nemají dosti klidu ve své duši. Všichni lidé, kteří hlas boží v sobě mohou zaslechnout, vědí, že tento hlas hovoří mnohem méně učeně a náročně a vznešeně, než se domnívají ostatní lidé, kteří nejsou hlasem božím osloveni.

Podobně bude Bůh lidské duše neustále oslovovat, aby mu mohly porozumět. Každé vykonávání náboženských obřadů má za cíl, připojit lidskou duši láskyplně k duchu božímu.

Každé vykonávání náboženských obřadů odhalí v člověku vlastnosti, které on potřebuje, aby mohl svou duši připojit k duchu božímu. Ale vykonávání náboženských obřadů nemá vést k domýšlivému odbývání bližních, kteří prostě a láskyplně následují slovo boží, které zaslechli ve svých duších. Bůh pracuje v tichu lidské duše pro

vykoupení člověka a Bůh používá mnoho různých způsobů práce, aby duše lidí osvobodil z pout pozemského světa a pozvedl je do božího. Proto člověk může posoudit jak Bůh na spasení pracuje, jen když zcela pokorně hledí na boží prožitky bližních a uctivě a před Bohem zodpovědně pozoruje všechnu jeho tajuplnou činnost.
V neobyčejném způsobu boží práce nebude moci člověk nikdy rozeznat určitou zákonnost, neboť Bůh se neváže na žádný lidským rozumem rozeznatelný zákon. Ale na chování těch lidí, které Bůh před očima všech oslovil a je vede, mohou lidé zřetelně poznat, zda Bůh v nich pracuje nebo ne. Rozčileně, zmateně, domýšlivě a nedůstojně si počínající lidé prozrazují tímto svým jednáním, že Bůh v nich nepracuje. Lidé vykazující zcela poklidný světu odvrácený, uspořádaný, důstojný, láskyplný a uctivý duchovní život, dávají tímto svým vystupováním rozpoznat, že Bůh na nich pracuje. Uznání bližních není těmto k Bohu obráceným lidem skutečně nutné, neboť jejich duše se cítí v bezpečí pod boží mocnou ochranou. Ale často také do sebe uzavření důstojní učenci potřebují mermomocí uznání bližních, neboť bez něho se ukazuje marné veškeré jejich snažení o získané vědomosti.«

88. Pánova prorocká slova při uzdravování nemocných

Chci podat svědectví o tom, jak Pán v posledním čase lidi poučoval. Nemocní přicházeli ve velkém počtu a Pán je léčil částečně také aniž při tom mluvil. Byl jsem z toho udivený, protože se zdálo, že Pán si nevšímá duševního stavu nemocných, to jsem dříve nepozoroval. Tu se na mě Pán káravě podíval a řekl: »Kdo ke mně přijde kvůli své spáse, ten nemá odtud odejít bez utěšení. Dnes jsem ještě u vás, abych působil pro věčnou spásu lidí. Přijde čas, to už nebudu působit a poté budou duše v nastávající temnotě. Lidé mne budou volat, ale já pro ně už nebudu k nalezení, neboť chrám v nebi bude uzavřen.«
Nepochopil jsem, co Pán chtěl těmito slovy říci, ale v nebeském světě byl jejich smysl zřejmý. Ačkoli Pán jakoby bez rozdílu nemocné léčil, bylo mi přece jen patrné, že Pán před každým nemocným, který ho oslovil, okamžik v tichu setrval. Potom teprve se ho dotkl k vyléčení. Zázraky Pán působil na otevřené ulici, tak i v obydlích lidí.

89. Pán potřebuje pomocníky ke svému dílu spásy

V síle, která z Pána vycházela, spočívalo tajemství uzdravování nemocných.
Divil jsem se, jak lidé tento zázrak zprostředkování síly zpravidla většinou přijímali bezmyšlenkovitě. Jevilo se mi to jako opravdový klam, protože lidé často vysvětlovali, že na Pána věří, protože se chtěli zbavit nemocí, zatím co na druhé straně Pánův báječný převod síly vůbec neuvážili, aby mu prokázali skutečnou úctu. Divil jsem se také, že Pán lidem tuto lhostejnost a bezmyšlenkovitost nezazlíval. Aniž se staral o jejich sobeckost, věnoval pro ně svou sílu a aniž by od nich žádal úctu před jeho boží mocí, snášel jejich chudobné útoky a podezírání. Pán vystupoval stále klidně, lhostejný k tomu, jak se lidé vůči němu stavěli.
Jak Pán lidi, kteří ho hanebně umlčovali a jím opovrhovali beze slova snášel, tak naopak byl Pán neobyčejně dobrotivý a zúčastněný vůči těm, kteří ho v úctě a plní lásky uznávali. Těm lidem dal nahlédnout do skrytého života svojí duše, což ti druzí nedostali.
Byli jsme jednou hosty u nejmilejších přátel Pána a Pán pln dobroty hovořil s nimi o tom, že jeho učedníci, jako jeho nástupci a zmocněnci, budou dále působit na jeho poslání. Přátelé to nebyli schopní chápat, protože oni zjevení Pána na zemi považovali za úplně výjimečné. Vůbec nechtěli uznat, že druzí lidé by mohli získat takovou důstojnost, aby mohli na díle Pána na zemi pokračovat. Tu řekl Pán k jejich ponaučení následující slova:
»Mé dnešní zjevení na zemi je skutečně výjimečné a žádný pozemšťan se nemůže se mnou srovnávat. Já jsem síla, které vyšla z Boha a do Boha se vrátí. Vy ale nejste jako zjevení pozemského světa schopni do Boha vstoupit, když vám k tomu nezprostředkuji sílu. Na tento pozemský svět jsem přišel kvůli spasení lidí vázaných na zemi. Zvolím si tyto spolupracovníky mezi lidmi celého světa a ve všech dobách a báječným způsobem je vyškolím pro úlohy, které budou konat pro moje dílo na zemi. Tímto způsobem chci nesčetnými pomocníky dále působit, abych vzdělal lidské duše pro božství. Přívětivěji budou hledět lidé na své bližní než na mě, neboť jim podobný bližní se jim bude zdát bližší než jsem vám dnes já. Já zvolím ty nejdůstojnější mezi lidmi pro další práci na mém díle, pro-

tože lidé budou těmto mým následovníkům o mnoho raději důvěřovat, než vy důvěřujete mně. Všechny pomocníky na svém díle na zemi chci spojit v silný živý kruh, báječně z mé síly působících lidských duší. Přes celou zemi chci rozšířit tuto živou strukturu z mé síly působících pomocníků a chci jejich pomocí dokončit mnou dnes započaté dílo. Přeji si moji práci spasení v budoucnosti založit na zástupu pomocníků a bude na mne vzrušeněji pohlíženo, než se dnes na mě lidé dívají. Působením tímto zástupem pomocníků budu dosvědčovat učení, které dnes vyhlašuji. Klidným způsobem budu se zástupem pomocníků dále pokračovat v tom, co jsem dnes začal. A velkolepé spasení lidí bude dosaženo tajemným způsobem.«

90. Odkaz pro ztrápené lidi konce času

Několik lidí stálo s námi na břehu jezera, když Pán neočekávaně ukázal na nebeský jev, který nás překvapil. Nad jezera byl vidělo tvoření mraků, které se podobalo zcela jasně pokřivenému člověku, který se shrbený vlekl. Na toto tvoření mraků Pán poukázal a řekl: »Podobně se bude Pozemšťan v času konce shrbený plížit, neboť náklad, který bude nést, ho bude tlačit dolů. V tu dobu budou volat lidé k Bohu, aby jim tíhu z jejich ramen vzal, protože se pro ně stala nesnesitelná. Zoufale budou volat lidé po Bohu, který by je spasil. Bůh vyslyší tuto výzvu jen tehdy, když se lidé tak daleko ve své duši k Bohu pozvednou, že se jejich závislost na božím hlase v jejich nitru stane tak velká, že boží hlas útěchy je může posílit. Jen vyvolení lidé, kteří šli s velkou vytrvalostí těžkou cestu, kterou jim Bůh ukázal, budou moci tuto duchovní sílu ze sebe vydat. Oni budou mít tvrdou cestou, kterou jim Bůh uložil, vyškoleny schopnosti jejich nesmrtelné duše. Jen vyvolení budou silou ode mne vyškolených duší vysvobozeni z tísnivých pozemských pout.«

91. O konci času

»Opásej se a následuj mě«, řekl jedné noci ke mně Pán. Vstal jsem ihned ze spaní, opásal se a následoval Pána, který vyšel z domu.
Všude bylo ticho, protože lidé v této časné hodině ještě spali. Velký a světlý kráčel Pán přede mnou v jeho bílém oděvu. Stejnou cestou

šel hrobník, neboť touto dobou jdou hrobníci za svým povoláním a upravují hroby pro zesnulé. Následoval jsem Pána v nepatrné vzdálenosti. U skoro dohotoveného hrobu zůstal Pán stát a oslovil tam pracujícího hrobníka následujícími slovy: »Vzpřímený stojíš vedle toho hrobu, který jsi vykopal a bez hrůzy se na něj díváš, protože jsi jistý, že není určený pro tebe. Vzpřímený a bez starostí se díváš na ten hrob, protože tvé dny plynou ještě bez nebezpečí úmrtí. Kdyby tvé tělo postonávalo, nebo kdybys viděl náhlé před sebou smrtelné nebezpečí, tak vytvoří pohled na hrob v tobě již dříve hrůzu, neboť bys přesně nevěděl, zda tento hrob nebude v sobě skrývat tvé vlastní tlející kosti. Kdybys mohl ale určitě vědět, že tento hrob v příští noci přijme tvé odumřelé tělo, tak bys nebyl už tak vzpřímený a díval se bez děsu na tento hrob. Vrhl by ses na zem a snažně prosil Boha o milosrdenství pro svou ubohou duši. Byl bys najednou zbaven všeho, co tě na zemi přitahovalo a těšilo, jakoby to skutečně pro tebe neexistovalo a ty bys chtěl k sobě zavolat ty bližní, kteří by plní dobroty a soucitu hleděli na trýzeň tvé duše vzhledem k blízkosti smrti. Samým strachem bys utíkal před posměváčky a zdravím překypujícími a bujně se chovajícími lidmi, protože bys nechtěl promarnit těch několik hodin, které ti v životě na zemi ještě zbývají. V té situaci se stal zmatený ruch pozemského světa pro tebe náhle nicotný, neboť ty se ho už nemůžeš zúčastnit. Právě tak jako ty za této situace budeš chtít myslit jen ještě na věčné hodnoty duše, které v tobě jsou, protože všechno ostatní pro tebe ztratilo svůj smysl, tak budou lidé na konci času si přát myslit jen ještě na věčné hodnoty duše, které v nich jsou, protože pozemský svět jim bude natolik zpustošený, že nikdo kvůli pozemskému světu již nebude chtít žít. Skutečně bude pozemský svět se svými radostmi a požitky jakoby vytržen, protože všechno bude zpustošené .
Zničením mocného božího chrámu na zemi vezme pustošení na zemi svůj počátek a boží práce na lidských duších se bude zdát úplně marná. Marná se bude lidem jevit síla každodenní modlitby, protože nenahraditelné boží kulty budou zničeny. Marné se bude jevit Pozemšťanům pozdvihování jejich duše k Bohu. Marné se jim bude zdát všechno, co jim učitelé písma kázali, neboť život na zpustošené zemi se stane tak tvrdý, že jejich duše otupí a jejich oči se zamlží. Budou stát jako před otevřeným hrobem pro ně vykopaným, jako lidé, kteří ztratili smysl svého života .

V tobě je dnes ještě naděje na radostné prožitky a na dlouhou, zajištěnou od požitků a radosti všeho druhu hodnotnou přítomnost na zemi, neboť ty náležíš do doby, které byla Bohem předurčená pro pochopení zjevení božích na zemi, proto je země ještě požehnaná a vzkvétající. V oné době ale budou lidé popírat zjevení boží na zemi a milosrdenství boží se jim bude jevit jako pro ně bezvýznamné. Jedině cenný jim bude zajištěný příjemně prožitý život na zemi, o který se pilně budou zasazovat. Aby si dále bez omezení zajistili tyto příjemné životní požitky v ještě bohatějším množství, budou se lidé zaplétat mezi sebou do války a budou se přít o vzájemné výnosy země. Všichni lidé si přejí šťastný, příjemný a zajištěný pozemský život a protože poklady země nejsou stejnoměrně rozděleny, budou národy mezi sebou o poklady země bojovat. Války budou ničit lidem chléb a náruživost boje jim bude radit, aby především zničili chléb nepřátelských národů. Utrpení, nemoci, strádání a trápení všeho druhu budou držet člověka upoutaného, protože pozemský svět si bude dělat nárok na všechny jeho myšlenky, takže už nebude prostor v jeho duši pro požadavky, které kladl na lidi Bůh.
Bůh bude hledět s velkým klidem na svéhlavé odvrácení lidi od uctívání Boha a Bůh bude právě tak tiše pohlížet na velký strach a nouzi lidí.
Bůh bude pohlížet na utrpení lidí a jejich útrapy právě tak klidně, jako Bůh ve velkém klidu hledí na jejich odklon od něho.
Všechno toto dnes nechápeš, neboť ty jsi si zachoval víru v Boha a ty ctíš Boha, jak se patří.
Já ale mluvím o času, který je daleko v budoucnu a pro ten jsou má slova určena.
Báječně budou tato má slova od Boha zprostředkována, to nemůže Pozemšťan pochopit.
Působíce mezi dnešními lidmi, jsem jen rychlý pomíjející jev. Ale jako působící na pozemském světě jako Bůh používám boží sílu, aby se tato má slova dostala k lidem vzdáleného času.«

92. Pán dosvědčuje pravdu svého učení

Na vzrušení lidí nad působením zázraků Pána bylo patrné, jak jejich duch ještě nerozuměl, co Pán svými zázraky chtěl prokázat. Pán chtěl jen přívětivě obrátit jejich pozornost na své poučování, proto

jim ukazoval zázračné činy, jaké člověk neuměl napodobit. Podle velkého vzrušení lidí nad těmito zázračnými činy bylo patrné, že by u lidí uznání jeho božství vůbec nenásledovalo, kdyby Pán zázraky nepůsobil. Ale většina lidí zamítla přesto Pánovo učení, protože jejich duše byly ještě příliš odvrácené od nebeského světa. Nerozuměli mu visíce na vnějším světě, ale Pán kázal o vnitřním světě duše. Visíce na vnějším světě, nemohli rozpoznat, že je vnitřní svět, který je uvnitř v lidské duši. Visíce na vnějším světě, odmítli poučování o Pánově věčné říši, protože jim na této věčné říši nezáleželo. Teprve když Pán po své smrti opět vstal, byli schopní pochopit, co Pán mínil. Pán musel vstát z mrtvých, aby lidem dosvědčil, co je učil. Před očima všech vzpřímený na kříži musel Pán zemřít, aby byla úplně svědecky prokázána jeho smrt. Pán se proto nebránil proti tomuto hrůzyplnému způsobu smrti. Pán chtěl potvrdit pravdu svého učení o věčné říši nesmrtelné duše, proto si Pán zvolil tento do daleka viditelný způsob smrti. Teprve tím, že Pán svou pozemskou smrt tak viditelně a svědecky prokazatelně utrpěl a skutečně se potom lidem na zemi opět objevil, byli nesčetní lidé, kteří dříve nebyli schopní chápat, pro Pánovo učení získáni. Ale Pán učil a bylo jedno, zda mu lidé mohli rozumět nebo ne, čímž se stalo, že neobyčejně mnoho cenných poučení a neobyčejných příhod nebylo zapsáno. Bůh ale nechtěl, aby se tato Pánova poučení ztratila, proto jsem já obdržel úkol je dnes žijícím lidem sdělit. Dnes je vnímavost lidí pro Pánovo učení výhodnější, protože Pán svou pravdu dosvědčil nejen svým vlastním zmrtvýchvstáním, ale i neobyčejnou duchovní sílou nesčetných uctivých a poslušných svatých následovníků. Lidé uvidí všechna poučování Pána dosvědčena těmito jeho uctivými a poslušně následujícími přívrženci.

93. Tajuplné vítězství božího Spasitele

Pán plnil plnou silou své boží poslání, působíce mezi lidmi, kteří si jeho pomoc vyprosili, neboť nebeský Otec ho mocně podporoval. Ale když Pán stál před útočníky a nevraživými lidmi, zdál se být jako člověk, který nevlastní žádnou vyšší moc, neboť boží síla se skryla.

My učedníci jsme se díval často překvapeně na tuto zvláštní slabost a zřejmou podřazenost Pána před svými protivníky, neboť my jsme

nemohli pochopit, proč Pán jim nepostaví proti svou boží sílu.
Nízké útoky nechával Pán většinou bez odpovědi, protože prohlédl útočníkovu málo připravenou duši. Ale mocné, chytré útočníky Pán svrchovaným způsobem toliko slovy poučil, že je nad nimi. Pán se ale vyvaroval tuto svou převahu ihned dosvědčit mocným zázrakem.
Tato opatrná zdrženlivost Pána byla důvodem, proč roztrpčení útočníci si troufali ho přemoci, protože se jeho moci nebáli.
Pán chtěl lidem touto zdrženlivostí dát na srozuměnou, že Bůh příliš mocně neodplácí, když ho lidé urážejí. Pán ukázal v podobenství boží chování vůči lidem. Bůh odpoví na upřímné, uctivé a důvěřivé volání Boha o pomoc v nesnázích těla či duše. Bůh ale na rozlobené, domýšlivé odvrácení se od něho odpoví tvrději, než to takoví od Boha odvráceně žijící lidé tuší, tím že jim odmítne své milosrdenství. Na nevraživý, neuctivý boj proti Bohu bude odpovídáno zvláštním způsobem tím, že Bůh se nechá porazit a přenechá člověku, aby se sám použil jako vládce nad Bohem. Bůh se klidně dá porazit, když ho lidé shledají za tak neschopného, že se opováží nad něho nadřadit jako nad nějakého opovrhovaného, slabého člověka. Pán se pokojně odvrátil od svých roztrpčených nepřátel, tím že se nechal porazit a podřídil se jejich pozemské moci. Pán se nechal pokojně před očima všech potupovat a zesměšňovat a ponižovat, protože on věděl, že tito nepřátelé jeho úlohu a působení na zemi nemohou chápat, proto se jim neodhalil ve své boží síle. Pán se nechal klidně přemoci a vypudit z pozemského života jako nemohoucí člověk.
Bůh nejedná jinak s lidmi, kteří ho roztrpčeně a účinně napadají a umlčují. Bůh nezakazuje, aby ho lidé před očima všech tupili, zesměšňovali a snižovali, neboť Bůh ví, že jeho nepřátelé jeho náročný způsob práce nejsou schopní pochopit, proto Bůh se klidně před očima všech nechává porazit jako nemohoucí člověk. Podobně jako byl Pán od svých protivníků vyhnán z pozemského života ukřižováním, budou lidé cítící se mocnější na zemi vyhánět Boha z lidských srdcí.
Ale právě tak, jak se Pán, poté co byl od svých nepřátel na pozemském světě překonán, po svém odloučení ze země vrátil, aby se potají svým učedníkům odhalil, vrátí se pokojně po jeho před očima všech božími protivníky vyhlášeném podlehnutí také ze srdce lidí vypuzený Bůh, aby se božím přívržencům mocným

způsobem odhalil. Pán se ukázal po svém odloučení od země jen svým přívržencům, čím Pán tímto podobenstvím ukázal, že Bůh se po mocném boji božích nepřátel na konci času pokojně ukryje, aby se jen ještě potají odhalil vyvoleným. Temno bude na zemi a bude plná hrůzného nebezpečí, když boží nepřátelé vyženou Boha ze srdce lidí, tak jako také po skonu Pána se stmívalo na zemi a byla plná nebezpečí a hrůzy. Ale Bohem vyvolení nezůstanou jako vydědění na zatemnělé zemi, neboť Bůh se jim odhalí, aby je osvítil a posiloval a přitáhl k sobě.
V podobenství Pán ukázal, co se přihodí v době božího soudu na zemi.

OBSAH

Úvodní slovo archanděla 3
1. Kristus přinesl nové přikázání lásky 5
2. Osobnost Ježíše Krista a jeho zvláštní spojení s Janem 6
3. Zázračné Slovo Boží 9
4. Pozemské utrpení - výchova pro nebeský svět 10
5. Shovívavé ponaučení jedné zarputilé nemocné ženy 12
6. Statečnost v utrpení přináší duši zlepšení 13
7. Toužebné čekání na Spasitele přináší spásu 17
8. Zástupy nemocných následovaly Pána, aby je uzdravil 18
9. Uzdravení ochrnutého 19
10. Uzdravení silou víry 20
11. Uzdravení nemocných rukou 21
12. Nemoc jako boží dobrotivý výchovný prostředek 22
13. Působení víry přesahuje vnímavost rozumu 25
14. O síle Pána při uzdravování nemocných 26
15. Poučení celníků 28
16. Pokárání svéhlavého 30
17. Uzdravení jedné posedlé dcery 31
18. Ježíš poučuje ducha jednoho posedlého 33
19. Zlomyslnost lidí, dobrota a moc Stvořitele 36
20. Zákon utrpení vychovává k touze po záchraně 37
21. Příjemný život plný požitků jako příčina nemocí 41
22. Opravdový návrat k Sobě chce Bůh vidět dosvědčený činy 42
23. Odmítnutí rozhněvané ženy 44
24. Báječné sliby Ježíše pro všechny jeho učedníky 45
25. Vyjasnění umírajícímu 46
26. Vysvobozující smrt jedné staré ženy 47
27. Pán utěšuje dvě sklíčené ženy 49
28. Služba bližnímu je službou pro Pána 53
29. Pánova dobrota na příkladu sklíčené ženy 53
30. Překvapující obrácení jedné známé hříšnice 54
31. Ježíš utěšuje poníženou ženu 56
32. Ukonejšení rozladěných lidí 57
33. Poučení o pomíjivosti při stavbě domu 58
34. Požehnání každodenní práci 58
35. Ponaučení Pána k neúrodě pěstitele révy 60
36. Na zábavě 63

37. Pán se obrací na štědré i bezcitné 63
38. Pán se zastává cti svých žáků 64
39. Pán obhajuje báječným způsobem své učedníky 65
40. Bůh dokazuje dobrotu svým tvorům dáváním a braním svých darů 67
41. Také bohatství má sloužit pokroku duše 68
42. Překonání přepychu přiblíží Boha 70
43. Pán přísně kárá jednu marnotratnici 72
44. Námaha a úsilí je také nutné pro nebeské bytí 72
45. Ježíš nabádá k toleranci 74
46. Milost boží vyžaduje vlastního snažení 75
47. O vděčnosti 75
48. Moudré nakládání s pyšnými lidmi 77
49. Trpělivé snášení jiných - příležitost k vyškolení božích vlastností 79
50. Láska je víc než úcta 79
51. Poctivé hledání s rozumem vede také dále 80
52. Ježíš kárá lupiče 82
53. Velmi poučná náprava 83
54. Osudný peněžitý poklad 85
55. Předpověď pro osud králů 87
56. Úvaha na hranicích 88
57. Volba vhodných 89
58. Správné chování při nespravedlivém obvinění 90
59. Pán poučuje jednoho bojovníka za svobodu 92
60. Obrana proti zvědavcům 96
61. Pán varuje povrchní lidi 96
62. Ježíš trestá jednoho pokrytce 97
63. Pánovo ospravedlnění před výběrčím daní 98
64. Ukryté špatné svědomí 99
65. Tajemství nesmrtelné duše 100
66. O čest Pána 101
67. Vyznání jedné osvícené 102
68. O tajemství božství Ježíše Krista 103
69. Protiklad mezi vnějším a vnitřním životem 104
70. Neprodávejte se za peníze 104
71. Poznání sebe vede k poznání Boha 105
72. Poučení o rouhání 106

73. Pán jako příklad pro spolupráci s Bohem 107
74. Zlomyslné pomlouvání Pána 108
75. Chování Pána vůči znalcům Písma 108
76. Pánova slova pro domýšlivé kněze 110
77. Bůh dává stále znovu nová poučení a přikázání 111
78. Trpělivé v čekání bude odměněno 113
79. Pán odměňuje věrné z jedné nepřátelské osady podivuhodným způsobem 114
80. Osudové odmítnutí Pána 117
81. O použití léčitelských rukou když si to Bůh přeje 118
82. Uzdravení zrazují Pána 119
83. Pokyny pro nepokojné lidi 120
84. Pán učil tehdejší lidi a učí i dnešní 120
85. O vstupu do Jeruzaléma 120
86. V nesmrtelné duši se boží slova neztratí 122
87. Arogantní rozumová činnost zabraňuje božímu osvícení 123
88. Pánova prorocká slova při uzdravování nemocných 124
89. Pán potřebuje pomocníky ke svému dílu spásy 125
90. Odkaz pro ztrápené lidi konce času 126
91. O konci času 126
92. Pán dosvědčuje pravdu svého učení 128
93. Tajuplné vítězství božího Spasitele 129